

ДЖОАНА ЛИНДЗИ

АРД

ИЗДАВА
КНИ

ПОДАРЪКЪТ

Незабравима коледна история, изпълнена с нежност,
страст... и хумор, изненади и чудеса, които са се превърнали
в запазена марка на Джоана Линдзи!

Джоана Линдзи

Подаръкът

1.

Англия, 1825 г.

Семейство Малори винаги прекарваха коледните празници в Хавърстон – фамилното провинциално имение, където се бяха родили и израснали най-възрастните членове на рода. Джейсън Малори, третият маркиз на Хавърстон и най-голям от четиримата братя, бе единственият му постоянен обитател. Глава на семейството, откакто бе само на шестнадесет години, Джейсън бе отгледал своите трима братя – двама от които бяха известни със скандалните си любовни похождения – и единствената си сестра.

Понастоящем семейството бе толкова голямо, че понякога дори Джейсън се объркваше сред многобройните си племенници и племеннички. Тази Коледа в Хавърстон бе изключително многолюдно и шумно.

Дерек, единственият син и наследник на Джейсън, бе пристигнал пръв, повече от седмица преди Коледа. С него дойде и съпругата му Келси заедно с първите две русокоси и зеленооки внучета на Джейсън.

След няколко дни пристигна най-малкият брат, Антъни. Тони, както го наричаха повечето членове на семейството, призна на Джейсън, че побързал да напусне Лондон, след като научил, че брат им Джеймс разправял, че има сериозни сметки за уреждане с него. Едно бе да излезе насреща на ядосания Джеймс, но съвсем друго да се изправи пред Джеймс, когато бе зажаднял за кръв.

Антъни и Джеймс бяха най-малките братя на Джейсън, с една година разлика във възрастта. И двамата бяха отлични боксьори, като Антъни беше по-добрият, но Джеймс бе по-тежък, а юмруците му много често биваха сравнявани с големи тухли.

С Антъни пристигнаха и съпругата му Розлин и двете им дъщери, по-голямата, Джудит, бе на шест години и бе взела най-доброто от двамата си родители – великолепната червенозлатна коса на майка си и кобалтовосините очи на баща си, една наистина зашеметяваща комбинация, която караше Антъни да се опасява, че един ден дъщеря му ще се превърне в ослепителна красавица. Самият той някога бе прочут развратник и подобна перспектива никак не го радваше.

Ала по-малката му дъщеря Джейми също щеше да разбие не едно

мъжко сърце.

Въпреки многобройните си гости Джейсън пръв забеляза подаръка, който се бе появил в салона, докато семейството закусуваше. Всъщност човек трудно можеше да не го забележи – беше поставен на видно място върху високата масичка близо до камината. Беше увит в златист плат, завързан с червена кадифена панделка и имаше доста странна форма – по размери приличаше на дебела книга, но кръглата издутината отгоре подсказваше, че не е само това.

Джейсън побутна с пръст издутината и откри, че тя се движи, но не много – разбира се, като наклони подаръка, но тя не промени положението си. Странно, ала още по-странно беше, че нямаше никакъв знак от кого е подаръкът, нито пък за кого е предназначен.

– Струва ми се че е малко рано да си разменяме коледните подаръци – отбеляза Антъни, когато влезе с ленива походка в стаята и видя пакета в ръцете на брат си. – Дори още не сме донесли коледното дърво.

– Точно това си помислих и аз, още повече че не съм го оставял там – отвърна Джейсън.

– Не си ли? Тогава кой?

– Нямам представа – призна маркизът.

– А за кого е предназначен? – попита Антъни.

– И аз бих искал да знам.

При тези думи Антъни учудено повдигна вежди.

– Няма ли картичка?

Джейсън поклати глава.

– Не. Току-що го открих на тази масичка – отвърна и остави пакета на мястото му.

Антъни го взе и го огледа.

– Хмм, със сигурност е опакован много красиво. Обзалагам се, че децата ще бъдат силно заинтригувани – поне докато не разберем какво е.

Оказа се, че възрастните бяха не по-малко заинтригувани. През следващите дни подаръкът се превърна в истинска сензация, след като никой от членовете на семейството не знаеше кой го е сложил там. Всички възрастни го огледаха и опипаха, ала никой не можа да разбере какво представлява, нито за кого е предназначен.

Вечерта се бяха събрали в салона, когато влезе Ейми с един от близнаците на ръце.

– Не питайте защо закъсняхме, няма да повярвате, ако ви кажа – заявя тя, пое дъх и продължи. – Първо падна едно от колелата на каретата.

След това, не бяхме изминали и два километра, когато единият от конетите загуби не една, а двете си подкови. А когато най-после всичко се оправи и почти бяхме стигнали, се счупи проклетата ос. Помислих си, че Уорън ще насече на парчета тази жалка карета. Тя със сигурност отнесе доста ругатни и ритници. Ако не се бях сетила да се обзаложа с него, че ще пристигнем днес, не мисля, че наистина щяхме да успеем. Но нали знаете, че никога не губя облог, така че... Между другото, чичо Джейсън, на кого е безименният гроб, който се намира на онази хубава поляна в източната част на имението? Накрая дойдохме пеша дотук и минахме през поляната, защото оттам бе най-прекият път.

Отначало никой не промълви и дума, защото всички бяха слисани след тази дълга встъпителна тирада.

– Сега, като го спомена, аз също си спомних за онзи гроб, братовчедке – обади се най-накрая Дерек.

– Двамата с Реджи го открихме, когато веднъж като малки скитахме из имението. Винаги съм имал намерение да те попитам за него, татко, но някак си никога не стана дума, а после забравих.

Всички погледи се насочиха към Джейсън, но той само повдигна широките си рамене.

– Един дявол знае кой лежи в него. Гробът е там от преди да съм се родил. Спомням си, че веднъж попитах баща си, но той не ми отговори и толкова смутено хъмка и кашля, че разбрах, че и той не знае. Повече не съм го питал.

– Струва ми се, че всички ние сме виждали този гроб, поне тези от нас, които са израснали тук – отбеляза Антъни. – Доста странно място за гроб, а и съм забелязал, че за него се грижат добре. Наблизо има още две гробища, без да броим фамилното гробище в границите на имението.

Джудит, която беше застанала до масичката и се взираше в тайнствения подарък, приближи до братовчедка си Ейми и протегна ръце, за да вземе двегодишното дете. Джудит беше височка за възрастта си и отлично се оправяше с малки деца. Ейми бе изненадана, че момичето не я поздрави и не пропусна да го каже:

– Е, къде ми е прегръдката?

Красивото лице само се взря упорито в нея, но малките устнически останяха стиснати. Ейми погледна учудено към бащата на момичето. Антъни завъртя очи, но обясни:

– Тя е сърдита, защото Джак още не е дошла.

Джак бе най-голямата дъщеря на Джеймс и Джорджина. Всички

знаеха, че Джак и Джудит, които имаха само няколко месеца разлика във възрастта, са неразделни, а и бяха толкова силно привързани една към друга, че родителите им се стараеха да бъдат по-често заедно, особено след като двете момичета се чувстваха истински нещастни, когато бяха разделени за по-дълго време.

– Не съм сърдита – нацупено пророни Джудит и отново се върна при масичката.

Джейсън бе единственият, който забеляза, че вниманието на Ейми бе привлечено от подаръка, възбудил любопитството на всички. Не би му направило впечатление, ако не бе видял изражението на лицето ѝ. Малката бръчка, появила се между веждите ѝ, го накара да се зачуди дали не бе изпитала едно от своите особени предчувствия. Племенницата му притежаваше невероятен късмет, никога в живота си не бе губила облог, което тя отдаваше на онези „предчувствия“, както сама ги наричаше. Джейсън ги намираше за повече от странни и никак не му се искаше да чуе, че току-що е почувствала едно от тях. Въздъхна с облекчение, когато лицето на младата жена се проясни и тя отново насочи вниманието си към брат му.

– Да разбирам ли, че чичо Джеймс още не е пристигнал?

Антъни измърмори нещо под нос.

– Не, и за щастие няма да пристигне.

– О, Господи! Значи вие двамата пак сте се скарали? – предположи Ейми.

– Аз? Да се скарам със скъпия си брат? Не бих си го и помислил – отвърна Антъни. – Но някой би трябвало да му каже, че през този сезон на годината всички трябва да сме в добро разположение на духа.

Дерек се засмя на киселото изражение на чичо си.

– Носи се слух, че чичо Джеймс искал да ти одере кожата. Какво го е вбесило този път?

– Ако знаех, щях да съм наясно как да го обезвредя, но проклет да съм, ако имам и най-малката представа. Не съм виждал Джеймс от цяла седмица, не и след като заках у тях Джак, когато бях извел момичетата на разходка.

– Е, Джеймс щеше да ме уведоми, ако не смяташе да идва – изтъкна Джейсън. – Така че като пристигне, ще ви помоля да се разправяте навън. Моли има сериозни възражения срещу цапането на килимите с кръвави петна.

Никой не се учуди, че нарече икономката на Хавърстон с малкото ѝ име. В крайна сметка Моли Флечър заемаше този пост повече от

двадесет години. Освен това тя бе дългогодишна любовница на Джейсън, а и майка на Дерек, макар че не всички от семейството бяха посветени в тази тайна. Всъщност само неколцина знаеха или се досещаха за истината. Джейсън я бе казал на сина си Дерек едва преди шест години.

През онази Коледа Джейсън, който осъждаше и се възмущаваше от скандалите в семейството, бе готов самият той да причини такъв, съгласявайки се да даде развод на Франсис, само за да ѝ попречи да разкрие това, което знаеше за Моли.

Но оттогава Моли бе останала негова икономка. Джейсън се бе опитвал много пъти, още откакто Дерек узна истината, да я накара да се омъжи за него, ала тя продължаваше да му отказва.

Моли нямаше благороден произход. Всъщност тя бе една обикновена салонна камериерка, когато преди повече от тридесет години двамата с Джейсън се влюбиха един в друг. И макар че той бе готов да преглътне поредния скандал – един благородник да се ожени за жена от простолюдието, – тя не желаше да му позволи подобна лудост.

Маркизът на Хавърстон въздъхна, като си помисли за това. Беше стигнал до тъжното заключение, че тя никога няма да му даде отговора, който толкова силно искаше да чуе от нея. Това, разбира се, не означаваше, че бе изгубил надежда и се е отказал някой ден да я спечели.

Следващите думи на Ейми го върнаха към разговора.

– Нашите близнаци са започнали да се държат доста странно. Когато Стюарт иска да привлече вниманието на Уорън, аз все едно преставам да съществувам за него и той въобще не ме забелязва. А когато иска аз да му обърна внимание, Уорън престава да съществува за него. Глори прави същото нещо.

– Поне го правят едновременно – заяви Уорън, който най-после влезе в стаята, протегна ръце да вземе Стюарт и подаде Глориана на Ейми.

– Смятах да попитам чичо Джеймс и леля Джорджи дали имат същия проблем със своите близнаци – въздъхна Ейми.

– Той вече свикна ли с тях? – обърна се Джейсън към Антъни, тъй като Антъни бе по-близък с Джеймс и го виждаше много по-често. Самият Джейсън рядко ходеше в столицата.

– Разбира се – увери семейството Антъни.

Обаче всички все още помнеха реакцията му, когато Ейми бе родила близнаци и той бе попитал съпругата си Джорджина, която бе сестра на Уорън, откъде са дошли. „Мили Боже, Джорджи, трябваше да ме предупредиш, че през поколение в семейството ти се раждат близнаци. Ние

няма да имаме близнаци, чу ли!“

По онова време Джорджина също бе бременна и бе дала живот тъкмо на близнаци – две момчета.

„Да, семейство Малори по Коледа представляваше прекрасна гледка“, помисли си Джейсън. Само едно нещо липсваше в живота му, за да бъде съвършен.

2.

Като икономка Моли обикновено не присъстваше, когато семейство Малори се хранеше, но днес надзираваше новата прислужница, която сервираше за първи път. Вследствие на дълги години практика тя винаги успяваше да не гледа към красивото лице на Джейсън, който седеше начело на масата. Не че се боеше да не издаде чувствата си, ако някой я видеше да го гледа, макар подобна възможност навярно да съществуваше. Понякога тя просто не бе способна да прикрива емоциите си, а що се отнасяше до Джейсън Малори, чувствата ѝ бяха в изобилие.

Не, тя не се тревожеше, че ще се издаде. Причината за безпокойството ѝ бе фактът, че напоследък, когато я гледа, той разкриваше твърде много, и изглежда никак не се притесняваше, че някой може да забележи. А сега, когато къщата бе пълна с членове на семейството му винаги може да се намери някой, който да се досети.

Моли бе започнала да подозира, че той го прави нарочно с тайната надежда, че ще ги разкрият. Не че това щеше да промени решението ѝ, ала Джейсън може би вярваше, че по този начин ще я накара да се съгласи да се омъжи за него.

Разбира се, това бе немислимо и тя смяташе да му го каже, ако не се върнеше към обичайното си равнодушно държание, когато наоколо имаше други хора. Винаги са били толкова внимателни, никога не бяха издавали дори с поглед, дума или постъпка какво означаваша един за друг, поне когато не бяха сами. Докато синът им узна истината, единственият друг човек, който ги бе заварил в момент на интимност, бе Ейми, племенницата на Джейсън. Тя ги бе сварила да се целуват. И това нямаше да се случи, ако тогава Джейсън не бе твърде объркан.

Да пазят връзката си в тайна винаги е било изключително важно за нея. Тя не бе от благородно потекло и обичаше Джейсън твърде много, за да му причини неудобство. Ниското ѝ обществено положение бе причината да убеди Джейсън, че Дерек не бива да знае, че тя е негова майка, макар че той не бе искал да го пази в тайна от сина си. Разбира се, по онова време на Джейсън и през ум не му минаваше да се ожени за нея. Ала той бе много млад и като всички останали мъже от неговата класа се придържаше към общоприетото правило, че един лорд не бива да се жени за своя любовница от простолюдието.

Вместо това той се ожени за дъщеря на граф, за да имат майка

Дерек и племенницата му Реджи. Обаче решението му се оказа катастрофално, защото съпругата му Франсис бе всичко друго, но не й майка. Бледа и болезнено слаба жена, Франсис никога не бе искала да се омъжи за Джейсън, но бе принудена от баща си. Тя не понасяше докосванията на съпруга си и бракът им никога не бе консумиран. През по-голямата част от времето Франсис живееше разделено от Джейсън и накрая поиска развод, като заплаши, че ако не я освободи от брачната клетва, ще разкрие за връзката му с Моли.

Тя бе другият член на семейството, който бе разбрал, че Моли е любовница на Джейсън и майка на Дерек, и заяви, че ще каже истината на Дерек. Семейството устоя на този скандал и сега, шест години покъсно, почти никой не го споменаваше. Джейсън можеше да го предотврати – Дерек вече знаеше истината преди скандалът с развода да се разрази, но не го бе направил.

„Това трябваше да стане още преди години! – каза й той тогава. – Всъщност никога не биваше да сключвам този брак. Но понякога не е лесно да поправиш грешките, които си сторил в младостта...“

Причините, поради които се бе решил на този брак, бяха напълно основателни. Не по-малко основателни бяха и тези, поради които реши да го прекрати. Обаче оттогава не бе спирал да настоява Моли да се омъжи за него. Молбите му я разстройваха, защото той отлично знаеше, че тя няма никога да се съгласи. А нейните основания му бяха известни открай време. Тя никога нямаше да стане причината за още един скандал в семейство Малори. Така я бяха възпитали. Освен това вече му бе съпруга много повече, отколкото Франсис някога бе била.

Ала Моли знаеше, че продължаващите откази да се омъжи за него, или поне да му позволи да каже на семейството си за техните отношения, го измъчват от дълго време. Тъкмо затова се страхуваше, че той се надява връзката им да се разкрие поради невнимание или случайно стечение на обстоятелствата. Не че й хвърляше безочливи погледи; в държанието му нямаше нищо, което би накарало слугите да забележат нещо нередно. Но семейството му беше нещо съвсем различно. Те го познаваха прекалено добре. А много скоро всички щяха да се съберат...

Още докато си го помисли, и пристигнаха нови гости. Реджи, племенницата на Джейсън, съпругът й Никълъс и малкият им син се появиха в трапезарията още преди останалите да приключат с обяда. Антъни мигом се оживи. Реджи може и да бе любимата му племенница, ала това нямаше да спаси съпруга й. Никълъс бе любимият му словесен съперник и след като брат му Джеймс отсъстваше, ужасно му липсваше

мишена за бляскавото му остроумие.

Моли едва се сдържа да не завърти многозначително очи. Тя познаваше семейството на Джейсън не по-зле от самия него, след като той споделяше всичко с нея, включително и фамилните тайни, слабости и скандали.

Така че не бе ни най-малко изненадана, когато чу Антъни да казва на Никълъс, докато последният се настаняваше на стола срещу него:

– Добре че се появи, мило момче. Зъбите ми вече започнаха да затъпяват.

– Проблемите на възрастта си казват думата, а? – самодоволно му се ухили Ник.

Моли забележа как съпругата на Антъни го смушка, преди да отбележи:

– Не забравяй, че е Коледа и се опитай за разнообразие поне веднъж да бъдеш мил и любезен.

Антъни повдигна черните си вежди.

– За разнообразие? Аз винаги съм мил и любезен. Само че има различни степени на любезността. Просто по-ниските са запазени за подобни простаци като Идън, това е.

Моли въздъхна. Макар да харесваше всички членове на семейство Малори, изпитваше особена слабост към Никълъс Идън, защото той се бе сприятелил със сина ѝ Дерек през ученическите им години, когато момчето ѝ трябваше да преглътне срама от незаконното си раждане. Оттогава двамата с Дерек бяха станали близки приятели. Както обикновено, Дерек тутакси се намеси, за да отвлече вниманието на чичо си Антъни от Ник.

– Реджи, спомняш ли си онзи гроб, който преди години открихме на поляната в източния край на имението? – обърна се той към братовчедка си. – Доколкото си спомням, ти смяташе да разпиташ някой от градинарите за него. Направи ли го?

Младата жена го изгледа изпитателно.

– Господи, откъде се сети за онзи стар гроб? Изминаха толкова години, откакто го намерихме и аз напълно съм забравила за него.

– Миналата вечер Ейми се е натъкнала на него и го спомена. Баща ми дори не знае кой е погребан там.

Реджи се втренчи учудено в братовчедка си Ейми.

– Какво си правила на онази поляна миналата вечер?

– Не ме питай – промърмори Ейми.

– Имахме малка неприятност с каретата – обясни Уорън, който

очевидно намираше вчерашните си премеждия за забавни.

– Малка! – сърдито изсумтя Ейми. – Ако искаш да знаеш, онази карета е прокълнатата. От кого каза, че си я купил, Уорън? Защото трябва да ти кажа, че здравата са те измамили.

Съпругът ѝ се засмя и я потупа по ръката.

– Не се тревожи за нея, скъпа. Сигурен съм, че хората, които изпратих тази сутрин да я разглобят, ще се снабдят с чудесни подпалки за огъня.

Ейми кимна, после се обърна към братовчедка си:

– Миналата вечер бяхме принудени да се доберем пеша до тук и минахме за по-напряко през онази поляна. Изненадах се да открия гроб там, толкова далече от останалите семейни гробове, но все пак в границите на собствеността.

– Сега като го спомена, ние двамата с Дерек също бяхме изненадани, когато преди години го открихме – замислено отвърна Реджи. – Но не, Дерек, не си спомням да съм разпитвала градинарите. В крайна сметка той е доста отдалечен от градините. Тогава предположих, че този, който се грижи за гроба, не живее в Хавърстон и едва ли ще има полза да разпитвам наоколо.

– Освен ако някои от градинарите не е бил специално помолен да се грижи за него – изтъкна Антъни. – Старият Джон Маркър беше вече старец още докато аз живеях тук, и от незапомнени времена е работил в Хавърстон. Ако някой знае нещо за гроба, то това е тъкмо той. Как мислиш, дали живее наблизко, Джейсън?

Както всички останали и Моли погледна към Джейсън, за да чуе отговора му, и улови нежния му поглед, отправен към нея. Страните ѝ пламнаха. Беше го направил! Не можеше да повярва, че наистина го направи! И то пред по-голямата част от семейството си! Ала паниката ѝ се оказа напразна. Погледът му бе съвсем кратък и никой не се обърна, за да види към кого е насочен. Близките му се интересуваха единствено от отговора му.

– Не, не живее в Хавърстон. Той се пенсионира преди петнадесет години. Но доколкото знам, още е жив. Живее с дъщеря си в Харвес Таун.

– Струва ми се, че днес следобед ще отида да посетя госпожа Маркър – заяви Дерек.

– Аз ще дойда с теб – предложи Реджи. – Трябва да купя още някои неща за Коледа, така че и без това възнамерявах да отида до Харвес.

Уорън поклати изумено глава.

– Не разбирам цялото това нездраво любопитство за този гроб. Очевидно е, че там не е погребан член на семейството, защото иначе щеше да се намира в семейното гробище.

– Предполагам, че няма да ти направи впечатление, ако погребат някого в задния ти двор и никой не си направи труда да те осведоми кой е погребан там или защо? – попита Алтъни. – Нима в Америка е нещо съвсем нормално да имаш безименни гробове в земите си? Предполагам, че навремето обитателите на Хавърстон са знаели на кого е гробът – отвърна Уорън. – Или може би просто е бил преместен тук. Очевидно е много по-стар от всекиго от вас, след като никой не знае кой е заровен там.

– Е, тъкмо това не ми харесва – намеси се Реджи. – Наистина е много тъжно, че който и да е погребан там, вече е напълно забравен. Поне името ѝ трябваше да бъде изписано на надгробния камък, вместо това безлично „Тя почива“.

– Мисля, че и аз ще се присъединя към вас за това пътуване до Харвес – обади се Ейми. – Смятах този следобед да помогна на Моли да донесе от тавана останалата украса за Коледа, но това може да почака до довечера.

Моли бе сигурна, че по-късно щеше да узнае какво са открили в Харвес Таун, ала в този момент това никак не я интересуваше. Страните ѝ все още горяха, когато незабелязано се измъкна от стаята. Вече обмисляше какво ще каже на Джейсън, когато довечера остане насаме с него.

Този път едва не се издаде. Ако всички не бяха толкова погълнати от предмета на разговора, поне един от тях щеше да забележи начина, по който я гледаше. И това щеше да бъде краят на тайната им.

Но какво добро можеше да излезе от всичко това? Разкриването на истината нямаше да промени решението ѝ да не се омъжва за него, макар че това бе нещо, което желаше с цялото си сърце. Ала поне един от двамата трябваше да прояви здрав разум. Дори и Джейсън да се оженеше за нея, обществото никога нямаше да я приеме. Тя нямаше да бъде нищо друго, освен още един скандал в рода Малори.

3.

Пътуването до Харвес Таун не даде очаквания резултат. Джон Маркс беше още жив, в напредналата възраст от деветдесет и шест години. Старецът бе прикован към леглото, но умът му бе удивително буден за възрастта и той си спомняше гроба.

– Грижих се без всякакво заплащане за гроба шестдесет и осем години – гордо заяви той на малката групичка, събрала се край леглото му.

– Господи! – възкликна Реджи. – Та това е още преди ти да си бил роден, чичо Джейсън.

– Да – кимна Джон. – Откакто аз самият бях момче на тринадесет години. Когато преди петнадесет години се пенсионирах, предадох тази работа на племенника си. Не бих я доверил на никой друг. Той не го е занемарил, нали?

– Не, Джон, разбира се, че не – увери го Джейсън, макар че нямаше никаква представа, тъй като от тридесет години не бе виждал гроба. Обаче не искаше старецът да се тревожи и затова добави. – Той се грижи много добре за гроба, не се безпокой.

– Ние се радваме, че открихме някой, който да знае нещо за онзи гроб, господин Маркс – обади се Реджи, повдигайки въпроса, който ги бе довел. Всички умираме от любопитство да разберем кой е погребан там.

Старият мъж се намръщи.

– Кой е погребан? Е, аз не знам това.

Смаяната тишина, която последва отговора, бе изпълнена с разочарование.

– Тогава защо сте се грижили за гроба през всичките тези години? – попита накрая Дерек.

– Защото тя ме помоли.

– Тя? – повтори Джейсън.

– Ами вашата баба, лорд Джейсън. На този свят нямаше нищо, което не бих направил за тази мила лейди. Всички в Хавърстон се чувстваха по този начин. Вашата баба бе обичана и уважавана, не както дядо ви. Или поне не така, както се отнасяха към него, когато бе млад.

Думите му предизвикаха учудено повдигане на вежди, а Джейсън раздразнено попита?

– Моля?

Старецът се засмя. Бе твърде възрастен, за да се плаши от гнева на бившия си господар.

– Не исках да прозвучи неуважително, милорд, но първият маркиз бе надменен и суров човек, макар че не бе по-различен от останалите аристократи по онова време. Кралят му бе дал Хавърстон, но него не го бе грижа за имението или за хората му. Предпочиташе Лондон и идваше само веднъж в годината, за да провери сметките на управителя си, който бе един надут и самодоволен глупак. В отсъствието на маркиза управляваше Хавърстон като истински тиранин.

– Доста сурова присъда за един човек, който не може да се защити – сковано процеди Джейсън.

Джон сви рамене.

– Но е самата истина, поне такава, каквато я виждам аз. Ала това бе преди да срещне лейди Ана и да се ожени за нея. Тя го промени, наистина го промени. Научи го да цени малките неща в живота, смекчи грубостта му. От едно мрачно и унило имение Хавърстон се превърна в място, което хората с гордост наричаха свой дом. Макар че е срамота, задето се носеха такива слухове...

– Слухове? – намръщи се Реджи. – О, имате предвид това, че тя е била циганка?

– Да. Само защото изглеждаше и говореше като чужденка и защото в областта имаше цигани, преди тя да се появи, някои селяни разнасяха тези глупави приказки. Но маркизът сложи край на тези долни слухове, като се ожени за нея. В крайна сметка един лорд никога няма да си вземе за съпруга някоя, която е с по-долен произход от неговия, нали?

Джейсън зърна мимолетната усмивка на сина си, преди Дерек да заяви:

– Зависи от лорда.

Джейсън го изгледа предупредително. Останалите от семейството му не биваше да знаят – поне не още, – че той също се надява да изпълни желанието на сърцето си.

– Но по онова време това просто не можеше да стане, лорд Дерек – поклати глава Джон. – Днес може би, но преди осемдесет години подобен скандал би съсипал завинаги семейната чест.

– Е, навярно е било само слух – изтъкна Джейсън, – след като никога нищо не е било доказано. Макар че не е бил забравен, иначе ние нямаше да го знаем. Но както самият ти каза, днес вече няма значение дали лейди Ана Малори е била циганка или прадедите ѝ са били испанци,

както предполагат. Само тя е можела да даде отговор на този въпрос, но дядо ми и баба ми са починали преди аз да се родя. Съжалявам, че никога не съм ги познавал.

– Аз самата винаги съм искала да узная истината за нея – рече Ейми. – Спомням си, че когато бях дете, често се въодушевявах от тази възможност. Преди да ме попиташ защо, спомни си, че приличам на нея или поне така са ми казвали. Искях да вярвам, че е била циганка, все още ми се иска. Това поне ще обясни откъде съм наследила тази необикновена способност да предчувствам нещата и никога да не греша. Тяхната любов трябва да е била истинска.

– По дяволите, ако е била истинска любов, радвам се, че нашият предшественик го е осъзнал – намеси се Дерек. – На някои мъже им трябват години... и години... и...

За Джейсън не остана скрит намеъкът, насочен към него, но преди някой от останалите да забележи, побърза да изтъкне:

– Не каза ли, че смяташ да направиш някои покупки, докато сме в града, Дерек?

Синът му не се смути, а му хвърли дяволита усмивка.

Джейсън вътрешно си отдъхна. Знаеше, че младият мъж само го дразни. Всъщност Дерек бе единственият член на семейството, който си позволяваше да се закача с него. И никой друг, дори и да подозираше какви са отношенията на Моли с Джейсън, не би предположил, че той се шегува с баща си. Ала Дерек знаеше, че от много време баща му се опитва да накара Моли да се съгласи да стане негова съпруга.

– Хмм, чудя се защо никога не ми е хрумвало да направя това с Ана Малори – отбеляза по-скоро на себе си Ейми, привличайки отново вниманието на всички.

– Да направиш какво? – попитаха те в един глас.

– Да се обзаложа, че ще научим истината за нея. Някой иска ли да се включи?

– Предпочитам да оставим нещата такива, каквито са – заяви Джейсън.

Ейми се намръщи.

– Наистина ли не искаш да узнаеш истината, чичо Джейсън?

– Не съм казал това, скъпа моя. Просто не искам да изгубиш за пръв път в живота си. Този път едва ли има вероятност да спечелиш. А ти ще бъдеш истински съкрушена, ако това стане, нали?

В отговор младата жена само въздъхна. Но Джейсън не бе сигурен, че се е отказала. В крайна сметка досега ужасните последствия никога

не я биха спирали да следва инстинктите си.

4.

След вечеря семейството се разпръсна из огромната семейна къща. Моли внимателно бе разопаковала коледната украса, която в началото на седмицата бе донесла от тавана. Тъкмо бе стигнала до подножието на стълбата, когато чу конски тропот и тръгна да види кой бе късният посетител. Протегна ръка към дръжката на вратата, когато последната се отвори и Джеймс, братът на Джейсън, едва не я събори, връхлитайки в предверието.

Въпреки късния час икономката се зарадва да го види и с усмивка го поздрави:

– Весела Коледа, Дже...

– Весела, как ли не! – грубо я прекъсна той. Обаче се спря, усмихна се и додаде. – Къде е онзи негодник, брат ми?

– И кой брат по-точно имате предвид? – изненадано попита жената макар да знаеше, че той никога не би се изказал по този начин за Едуард или Джейсън. Джейсън й споделяше всичко, което се отнасяше до семейството му, и тя го познаваше не по-зле от него. Затова презрителният му отговор всъщност не я изненада.

– Хлапакът.

Обаче заплашителният блясък в очите му я сепна. Огромен, рус и красив, Джеймс Малори приличаше на по-големите си братя и рядко някой можеше да каже, че го е виждал сърдит. Когато бе разгневен на някого, той спокойно го разкъсваше на малки парчета с остроумието си, а неразгадаемото изражение на лицето му с нищо не подсказваше на нещастната жертва какво я очаква.

Чул гласа на Джеймс, хлапакът или, по-точно, Антъни провря глава през вратата на салона, за да разбере какво е настроението на брат му. Не бе трудно да се досети по кръвнишкия поглед, който получи. Това обясни светкавичното затръшване на вратата.

– О, Боже! – възкликна Моли, когато Джейсън се запъти с яростна крачка към салона. Макар че през годините бе свикнала с избухванията на членовете на семейство Малори, понякога все още се тревожеше за последствията.

Това, което последва, бе като начало на бойни действия. Джеймс се притисна с цялата си тежест към вратата на салона, докато от другата страна Антъни се опитваше с всички сили да ѝ попречи да се отвори.

Отначало Антъни успя. Той не бе толкова тежък като брат си, но беше по-висок и мускулист. Ала би трябвало да знае, че не можеше да издържи вечно, особено когато Джеймс натисна с рамо вратата и тя се отвори почти наполовина, преди Антъни да успее отново да я затръшне.

Отчаяният опит на Антъни да разреши проблема си изтръгна още едно „О, Боже!“ от устните на Моли.

Когато Джеймс за трети път натисна с всичка сила, вратата се отвори рязко и отекна оглушителен трясък. Няколко минути по-късно Джеймс отново бе на крака, изтупвайки дребните трески от дървото, по-сипали се по раменете му.

Разтревожени от шума. Реджи и Моли се втурнаха в салона.

Антъни бе грабнал дъщеря си Джейми, която до преди малко гледаше коледното дърво с бавачката си, и я държеше като щит пред себе си. Дървото лежеше безславно на пода. Антъни знаеше, че брат му никога не би рискувал да нарани някое от децата и хитрината му успя.

– Хлапетата се крият зад деца! Колко удобно! – презрително изсумтя Джеймс.

– Нали? – ухили се Антъни и целуна дъщеря си по главичката. – Действа безпогрешно като жив щит.

Обаче Джеймс изглежда не оцени хумора в ситуацията и заповяда, по-скоро излая:

– Пусни племенницата ми!

– Не бих си го и помислил, старче... поне не и докато не разбере защо си толкова ядосан, че искаш да ме убиеш.

Розлин, съпругата на Антъни, която се бе навела над единия от близнаците, изрече, без да се обръща:

– Извинете ме? Забранявам всякакви убийства пред децата.

Усмивката, която заигра на устните на Антъни, накара Джеймс да повдигне русите си вежди към него. Познавайки брат си, това бе солидно предупреждение за Антъни, че това, което ще последва, никак няма да му се понрави.

Джеймс не счете за нужно повече да го държи в напрежение и застрашително изръмжа.

– Не се изисква голямо въображение, за да си представиш какво ще се случи, когато Джак изведнъж изтърси пред майка си „Проклет вечен ад“. После се запитай какво би последвало, когато Джорджи попита дъщеря си къде е чула подобни думи. И сега си представи какво ще стане, когато Джак, без да подозира, че току-що е шокирала майка си, изтърси най-невинно, че чичо ѝ Тони ги е завел двете с Джуди в Найтън Хол. И

накрая си представи как Джорджи ме преследва, настоявайки да узнае защо съм ти позволил да заведеш дъщерите ни в онова мъжко заведение, където размяната на юмруци е нещо обичайно, а картоиграчите се ругаят при всяка загуба – място, напълно неподходящо за шестгодишни, защото там свободно се обсъждат неща, които никога не би трябвало да достигат до невинните им детски уши. А след това си представи как Джорджи изобщо не ми повярва, когато я уверих, че не съм и подозирал, че можеш да бъдеш толкова безотговорен. Тя ме обвини, задето съм ти позволил да ги заведеш там. А след като аз дори не знаех, че си ги завел там, представи си кого ще обвиня за цялата тази бъркотия?

Дори и Реджи си пое дълбоко дъх след приключването на тази дълго тирада. Отначало Антъни изглеждаше искрено смаян, но сега изглеждаше по-скоро смутен, особено когато съпругата му се извърна и го изгледа с присвитите си лешникови очи със златни точки. Очевидно шотландският ѝ темперамент щеше да избухне всеки миг.

– О, Господи, не мога да повярвам на ушите си! Нима си направил подобно нещо? Наистина ли си завел Джуди и Джек в Найтън Хол? Нима не си помисли какво ще причини това място на две впечатлителни малки момичета.

Антъни потрепери и се опита да обясни:

– Не, не беше точно така, Роз, наистина не беше. Заведох момичетата в парка. Спрях се в Найтън Хол, за да разменя една-две думи с Амхърст. Ти ме беше помолила да ги поканя двамата с Франсис на вечеря, а аз знаех, че този ден той ще бъде в Найтън Хол. Как бих могъл да предположа, че момичетата ще се измъкнат от каретата и ще ме последват вътре?

– Когато всички знаят, че онези две лудетини обичат да си пъхат носовите там, където не им е мястото? – процеди през стиснати зъби жена му и се извърна към Реджи. – Вземи другите две деца – рече тя и вдигна близнаците. – Ще оставим Джеймс да продължи това, което е започнал.

Реджи се опита да прикрие усмивката си, докато взимаше Джейми от Антъни, улови ръчичката на другото дете и излезе след Розлин от стаята.

Джеймс се облегна на вратата, след като тя се затвори, скръсти ръце пред широките си гърди и заяви на слисания си брат:

– Как се чувстваш сега, старче? Тя поне ти говори, докато Джорджи не ми е проговаряла от една седмица.

– По дяволите! – изръмжа Антъни. – Можеш да престанеш да ме

обвиняваш. Чу какво казах. Не съм завел нарочно момичетата в Найтън Хол. Същото нещо можеше да се случи и на теб.

– Не съм съгласен – отсече Джеймс. – Аз не съм толкова глупав.

Антъни се зачерви от гняв, но когато отговори, в гласа му прозвуча виновна нотка.

– Това, последното, ще го пропусна. Значи искаш парче от мен, така ли? И няма да се примириш? Е, добре, давай.

– С удоволствие.

5.

Проблемите, които възникваха с прислугата при толкова много гости в къщата, обикновено се стоварваха върху плещите на Моли. Тя се гордееше с умението си да се справя с всичко и с факта, че домакинството приличаше на добре смазан механизъм. Затова колкото и да ѝ се искаше да сподели подозренията си с Джейсън, миналата нощ не успя да остане будна достатъчно дълго, за да дочака идването му.

Ала той бе дошъл при нея както обикновено и когато на следващата сутрин тя се събуди, той все още беше в леглото ѝ. Всъщност я събудиха тъкмо ръката му, която галеше гърдите ѝ, както и устните му, заровени във врата ѝ. И макар че мигом си спомни, че му е ядосана, тя егостично замълча за момента и се извърна леко, за да може той по-лесно да достигне до онези кътчета на тялото ѝ, които го възбуждаха.

Жената въздъхна и обви ръце около врата му. Толкова много обичаше този мъж! Дори и след повече от тридесет години докосването му я вълнуваше, а целувките му запалваха огъня на страстта ѝ, както бе в младостта им. Знаеше, че и тя му въздейства по този начин.

Не след дълго двамата се целуваха страстно и Моли не се съмняваше къде ще ги отведе това, което и стана. Ала тя бе готова за него. Винаги бе готова за него. Предполагаше, че едно от най-прекрасните неща, когато обичаш някого, е да го желаеш с цялото си същество. А Джейсън бе великолепен и всеотдаен любовник и умееше да я задоволява докрай.

– Добро утро – рече той, облегна се на възглавницата и ѝ се усмихна нежно, след като телата им се отпуснаха в приятна отмала.

Една сутрин лесно можеше да започне зле, но той със сигурност умееше да започва деня „добре“. Моли отвърна на усмивката му и се притисна нежно към него. Знаеше, че преди да се разделят, неминуемо ще му се скара, затова искаше да смекчи удара.

За останалите от семейството, с изключение на сина им, той изглеждаше суров и непристъпен, дори се бояха от него. Та нали в крайна сметка бе главата на семейството и бе поел отговорността за отглеждането и възпитанието на по-малките си братя и сестра си още когато самият той бе твърде млад. Ала Моли познаваше и другата му страна, неговото очарование, духовитост и нежност. Това бяха неща, които той в съответствие с положението си по навик криеше от останалите, но никога от нея – освен, разбира се, в случаите, когато не бяха сами.

Тази потайност го измъчваше, ала тя не виждаше как можеше да му помогне. Джейсън искаше да се отнася към нея винаги така, както кога-то бяха сами, но за целта трябваше да се ожени за нея, а Моли никога нямаше да му позволи. Настояването му да се омъжи за него и нейните постоянни откази биха единственото, което помрачаваше иначе идеалната им връзка. Един от двамата трябваше да се откаже и що се отнасяше до Моли, то това нямаше да е тя.

Моли бе почти облечена, когато реши да му каже това, което щеше да вгорчи прекрасната сутрин, но не можеше да го избегне.

– Трябва ли през целия ден да се крия от теб, Джейсън, докато семейството ти е в къщата?

Той седна в леглото. До този момент наблюдаваше с ленива усмивка как тя довършва утринния си тоалет.

– Откъде ти хрумна подобно нещо?

– От начина, по който ме гледаше вчера, докато бяхме в трапезарията. Всички можеха да забележат. И това не е за първи път. Какво ти бе станало, та успя да забравиш, че аз съм само твоята икономка?

– Фактът, че ти не си просто моята икономка – малко остро отвърна той, но в следващия миг въздъхна и призна. – Мисля, че е заради сезона, Моли. Не мога да не си спомня, че тъкмо по Коледа Дерек успя да сломи съпротивата на Келси и да я накара да се съгласи да се омъжи за него. А възраженията ѝ бяха също като твоите.

Отговорът му я изненада. Не знаеше, че всяка Коледа го кара да се чувства нещастен и тъжен.

– Между нас и тях има огромна разлика и ти отлично го знаеш – побърза да изтъкне тя. – Мили Боже, Джейсън, та тя е потомка на херцог! Всеки с такова известно семейство като нейното може да бъде простен и приет в обществото. Освен това скандалът, от който Келси се боеше, бе напълно избегнат. А твоят няма да бъде...

– Колко пъти трябва до ти повтарям, че не ме е грижа? Искам да бъдеш моя съпруга, Моли. Още преди години съм се снабдил със специално разрешително за брак. Трябва само до кажеш „да“ и още днес можем да се оженим.

– О, Джейсън, ще ме разплачеш – тъжно пророни тя. – Знаеш, че на този свят не искам нищо повече от това да стана твоя жена. Но един от нас е длъжен да се съобразява с последствията и след като ти не желаш, то се налага да бъда аз. А да позволиш на семейството си да узнае за нашата връзка, което изглежда се опитваш да направиш, няма да промени нищо, а само ще ми причини ужасно неудобство. В тази къща ме

уважават и ценят, а всичко това ще се промени, ако разберат, че съм твоя любовница.

Той стана от леглото и както бе гол, отиде при нея и я привлече в прегръдките си. Моли чу дълбоката въздишка, която се изтръгна от гърдите му.

– Ти не се вслушваш в сърцето си.

– А пък ти не се вслушваш в разума си, поне напоследък – отвърна му тя.

Джейсън се отдръпна и тъжно се усмихна.

– Е, поне с това и двамата сме съгласни.

Тя вдигна ръка и го погали по бузата.

– Джейсън, примири се. Това никога няма да стане. Съжалявам за обикновения си произход. Съжалявам, че твоето съсловие няма да ме приеме за свой член, независимо дали ще се ожениш за мен или не. Не мога да променя нищо от това. Мога само да продължа да те обичам и да се опитам да те направя щастлив. Просто трябва да се примириш.

– Знаеш, че никога няма да мога – бе упоритият му, но не и неочакван отговор.

– Знам – въздъхна жената.

– Но ще направя усилие, както ти желаеш, и ще се опитам да не ти обръщам внимание през деня, поне докато семейството ми е тук.

Тя едва се сдържа да не се засмее. Дяволски трудно бе да го накараш да се съгласи с нещо през последните дни, особено по този въпрос. Явно трябваше да се примири с това, което бе постигнала – засега.

6.

Когато същата сутрин Джеймс влезе в трапезарията, появата му предизвика различни реакции. Онези, които не знаеха, че е пристигнал, се надигнаха, за да го поздравят, но усмивките им замръзнаха, когато видяха изражението на лицето му. Тези, които знаеха за пристигането му и за това, което бе последвало, или тактично си мълчаха, ухилени до уши, или бяха достатъчно глупави, за да направят някоя и друга забележка.

Джеръми се оказа от вторите и третите, когато се обади с усмивка:

– Е, знаех си аз, че горкото коледно дърво не ти с причинило това, макар че доста смело се опита да го повалиш.

– И доколкото си спомням, успях – кисело промърмори Джеймс, но след миг додаде. – Нали не е окончателно съсипано, хлапе?

– Загубило е някое и друго клонче, но като се сложат онези малки красиви свещи, нищо няма да се забележи – поне ако някой друг довърши тази работа вместо мен. Аз съм много по-добър при окачването на имела.

– Както и при използването му – отбеляза Ейми и дари с усмивка своя красив братовчед.

– Това се разбира от само себе си – смигна ѝ Джеръми.

Наскоро Джеръми бе навършил двадесет и пет и се бе превърнал в един очарователен млад развейпрах. По ирония на съдбата той толкова много приличаше на чичо си Антъни, че бе като негово копие на млади години. Ала вместо да се метне на собствения си баща, Джеръми имаше кобалтовосини очи и черни коси, които малцина от семейство Малори притежаваха – тези, които приличаха на своята предшественичка, за която се говореше, че била циганка.

Споменаването на имела и целувките отново потопа Джеймс в мрачно настроение. Знаеше, че тази година той нямаше да се целува под имела, особено след като съпругата му отказа да дойде в Хавърстон заради своето мрачно настроение. По дяволите! По един или друг начин щеше да уреди нещата помежду им. Да си го изкара на Антъни, не бе помогнало особено много – е, може би малко.

– Не ми се ще да видя как ли изглежда съперникът ти – отбеляза Уорън, който продължаваше да се взира в насиненото му око и няколко-то нареза на лицето му.

Джеймс предположи, че думите му бяха нещо като комплимент, след като Уорън многократно бе изпитал юмруците му на гърба си.

– Бих искал лично да поздравя този съперник – отбеляза Никълъс със самодоволна усмивка и получи един ритник под масата от съпругата си.

Джеймс кимна към Реджи.

– Оценявам жеста ти, скъпа моя. Моят крак е твърде далеч за да достигне този негодник.

При тази забележка младата жена се изчерви, задето ритникът ѝ бе забелязан. Физиономията на Никълъс придоби трагикомичен вид.

– Чичо Тони все още ли е сред живите? – попита Ейми вероятно защото миналата вечер нито той, нито брат му Джеймс се бяха върнали долу в салона.

– Дай ми още няколко дни, за да го разбера, малка палавница, защото в момента и аз самият не съм съвсем сигурен – рече Антъни, докато бавно влизаше в стаята с притисната до тялото си ръка, сякаш предпазваше няколко счупени ребра.

Една многострадална въздишка се отрони от устните му, когато зае мястото си на масата срещу брат си. Джеймс я чу и завъртя очи.

– Престани да се преструваш, негоднико – презрително отбеляза той. Съпругата ти не е тук, за да види театралното ти представление.

– Не е ли? – Антъни се надигна, огледа масата, нацупи се и се отпусна отново в стола си – този път без въздишка. Обаче не пропусна да се оплаче на Джеймс. – Да знаеш, че си ми счупил няколко ребра.

– Как ли пък не, макар че трябва да призная, че сериозно обмислях дали да не го сторя. Между другото, още не ти се е разминало.

Антъни го изгледа кръвнишки.

– Вече сме твърде стари, за да се бием.

– Говори само за себе си, старче. Един мъж никога не е твърде стар за едно хубаво упражнение.

– А, значи това сме правила? – сухо отбеляза Антъни и внимателно опипа насиненото си око. – Упражнявали сме се, така ли?

Джеймс повдигна вежди.

– А нима не правиш това всяка седмица в Найтън Хол? Обаче разбирам смущението ти в случая, след като си свикнал ти да раздаваш удари, но не и да получаваш. Това може да ти създаде погрешно впечатление за нещата. Радвам се, че успех да разсея заблудата ти.

В този миг влезе Джейсън, огледа пострадалите лица на двамата си по-малки братя и отбеляза:

– Мили Боже, май не се отказвате дори и по време на най-светия християнски празник, така ли е? Ще се видим в кабинета ми.

Последното бе изречено с добре известния на всички безпрекословен тон, след което маркизът на Хавърстон се обърна и излезе от стаята. За Джеймс и Антъни бе ясно, че трябва незабавно да го последват. Джеймс се изправи с непроницаемо изражение на лицето и заобиколи масата.

Антъни изсумтя раздразнено.

– На нашата възраст да ни вика в кабинета си, сякаш сме ученици! По дяволите, не мога да повярвам! Обаче не съм забравил кой започна пръв...

– О, стига, хлапе – промърмори Джеймс и повлече брат си към вратата. – Мина доста време, откакто не сме имали удоволствието да слушаме високопарните поучения на Джейсън. Самият аз ги очаквам с нетърпение.

– Не се и съмнявам – възмутено отвърна Антъни. – На теб винаги ти е доставяло удоволствие да го дразниш.

Джеймс се ухили самодоволно.

– Така беше, нали? Е, не го отричам. Нашият по-голям брат е толкова забавен, когато се разбеснее. Винаги съм имал чувството, че покривът всеки миг ще се срути над главите ни.

– Е, в такъв случай нека сме сигурни, че ти ще бъдеш този, който ще посрещне първия му изблик на гняв – тросна се Антъни, отвори вратата на кабинета и мигом се впусна в обвинителна тирада срещу брат си Джеймс – Джейсън, старче, миналата вечер се опитах да успокоя този огромен разбеснял се бик, наистина опитах, но без успех. Обвинява ме...

– Огромен разбеснял се бик? – прекъсна го Джеймс и златистите му вежди леко се повдигнаха.

– ...задето Джорджи не желае да разговаря с него – продължи Антъни. Благодарение на него и мен ме постигна същата участ, защото от снощи Розлин не ми е продумала.

– Огромен разярен бик? – повтори Джеймс. Антъни го стрелна с поглед и се ухили доволно.

– Сравнението ти приляга, повярвай ми.

– Достатъчно! – изплющя гласът на Джейсън, който бе застанал изправен зад бюрото. – Бих искал да чуя цялата история от начало, ако позволите.

– Да, ти пропусна най-интересната част, Тони – усмихна се

Джеймс.

Антъни въздъхна и започна да разказва на големия си брат.

– Беше просто нещастно стечение на обстоятелствата, Джейсън, наистина бе така и ако трябва да сме честни, би могло да се случи на всеки от нас. Джак и Джуди успели да се промъкнат без мое знание в Найтън Хол. И само защото през онзи ден бяха поверени на грижите ми, сега ме обвиняват, че малките сладурчета са изгървали някоя и друга фраза, която не би трябвало да съществува в невинните им речничета.

– Това е малко поукрасен вариант на историята – намеси се Джеймс. – Нека не забравяме да споменем, че Джорджи не обвинява теб, а изцяло мен, сякаш аз бих могъл да знам, че ти ще бъдеш толкова безмозъчен, че ще заведеш момичетата на подобно място...

– Ще оправя нещата с Джорджи веднага щом пристигне – измърмори Антъни. – Можеш да разчиташ на мен.

– О, знам, че ще го направиш, но ще трябва да се върнеш в Лондон, защото тя няма да дойде тук. Не желае да помрачава празника на всички с лошото си настроение и реши, че ще е по-добре да си остане у дома.

Антъни придоби ужасен вид и нещастно изстена.

– Но ти не ми каза, че тя ти е толкова сърдита.

– Не съм ли? Да не би да смяташ, че ти подредих така окото само защото тя е малко ядосана?

– Достатъчно – сурово отсече Джейсън. – Цялата ситуация е недопустима. И честно да ви кажа, изумен съм, че откакто се оженихте, и двамата сякаш загубихте способността си да се оправяте с жените си.

Това последното беше удар под пояса, особено когато се отнасяше за двама бивши женкари.

– Е – побърза да се защити Джеймс, – американските жени са изключение от всяко правило и освен това са много упорити и твърдоглави.

– Същото важи и за шотландките – додаде Антъни. – Те не се държат като обикновените английски жени, Джейсън, наистина не го правят.

– Няма значение. И двамата знаете отлично колко много държа на семейните събирания тук за Коледа. Сега не е време за каквито и да било побоища и разправии. Вие двамата трябваше да уредите взаимните си недоразумения, преди да започнат празниците. Погрижете се незабавно за това дори и да се наложи да се върнете в Лондон.

Казал каквото имаше да казва, Джейсън се запъти към вратата и остави по-малките си братя да обмислят държанието си или, по-точно, липсата на държание, но преди да излезе, добави:

– И двамата приличате на две раздразнени мечки. Имате ли представа какъв пример давате на децата?

– Раздразнени мечки, как ли не – изсумтя Антъни, когато вратата се затвори.

Джеймс погледни към тавана и рече:

– Е, поне покривът още не се е срутил.

7.

Въпреки че бе заявила, че няма да дойде, съпругата на Джеймс пристигна с децата късно на другата сутрин. Освен това с нея дойдоха и братята ѝ, което бе напук на Джеймс. Той така и не успя да се разбере със зетьовете си, а дори не бе уведомен, че ще пристигнат в Англия за Коледа.

Джудит, макар и доволна, че най-добрата ѝ приятелка най-после е с нея, не пропусна да измърмори:

– Крайно време беше.

После сграбчи ръката на Джек и я поведе към салона, за да ѝ покаже „Подаръка“, както вече всички го наричаха. Двете малки момичета прекараха остатъка от деня притиснати до издигнатата масичка, която бе почти толкова висока, колкото тях, шепнейки си развълнувано относно тайнствения подарък.

Живият им интерес привлече отново вниманието на възрастните към красиво опакования предмет и всички забелязаха, че момичетата сякаш бяха застанали на стража край него. Странно нещо е любопитството. Обикновено нищо не можеше да ги застави да останат толкова дълго на едно място...

След като кимна кратко към братята на Джорджина, въпреки че останалите ги приветстваха радушно, Джеймс последва съпругата си на горния етаж, която се запъти към стаята им, която двамата обитаваха в Хавърстон, а бавачката отведе близнаците в детската стая. Досега Джорджина не му бе проговорила и това попари надеждите му, че му е простила. Значи още му бе ядосана, макар че бе дошла в Хавърстон.

– Каза, че няма да дойдеш, Джорджи – предпазливо рече той. – Кое те накара да промениш решението си?

Съпругата му не му отговори веднага, защото лакеят ги бе последвал в стаята с един от сандъците, с чието разопаковане тя веднага се зае. Джеймс чу стъпките на другия лакей, който навярно носеше втория сандък, затвори вратата и се облегна на нея, надявайки се, че слугата ще разбере многозначителното му послание и ще изчака с доставката.

Наблюдаваше я напрегнато, докато чакаше отговора ѝ. Заниманието не бе от неприятните, защото Джорджина бе много красива жена, с гъста кестенява коса и топли кафяви очи. Беше дребничка, но чудесно сложена; раждането на една дъщеря и последвалите близнаци само бе

направило фигурата ѝ още по-привлекателна.

Тяхната история имаше твърде необичайно начало и едва ли можеше да се нарече истинско ухажване. Джорджина, която искаше да се завърне в Америка, се бе наела на работа на един от корабите на Джеймс като негов личен прислужник. Той, разбира се, знаеше, че тя не е младежът, за когото се представя, и прекара прекрасни и вълнуващи мигове, докато се опитваше да я съблазни. Не очакваше да се влюби в нея, но за негово огромно изумление точно това се бе случило. Обаче се бе заклел, че никога няма да се ожени и пред него изникна проблемът как да запази винаги Джорджина, но без да я моли да му стане жена.

Братята ѝ много лесно разрешиха този проблем. С малко умели провокации те го накараха да застане пред олтара, за което той винаги щеше да им бъде благодарен, макар че проклет да бъде, ако някога им го признае.

След като се справи успешно с някои недоразумения помежду им и я накара да му признае, че тя също го обича, бракът им потръгна чудесно. Е, тя понякога избухваше – с американския си темперамент никога не се притесняваше да покаже неудовлетворението или раздражението си. От своя страна Джеймс винаги успяваше да я очарова и да я накара да забрави яда си.

Тъкмо заради това не разбираше тази продължаваща сръдня помежду им, която се бе проточила твърде дълго. Когато тръгна за Хавърстон, тя продължаваше да не му говори и не спеше с него. И всичко това защото дъщеря им бе изгървала няколко цветисти фрази, които много повече подхождаха на един млад благородник?

Това бе нейното обяснение, ала той бе имал достатъчно време да размисли дали това наистина бе причината за гнева ѝ. Не бе присъщо за Джорджина да се сърди за дреболии. А да го обвинява за речника на Джеклин, когато той изобщо нямаше никаква вина...

– Е? – настоя той, когато тя не отговори.

– Томас ме убеди, че може би съм прекалила с реакцията си относно Джек – малко сковано отвърна съпругата му.

Джеймс въздъхна с облекчение.

– Какъв здравомислещ брат имаш. Да не забравя после да му благодаря.

– Не си прави труда. Аз все още съм разстроена и ти си причината за това, но предпочитам засега да не го обсъждам, Джеймс. Тук съм заради децата, след като Джек постоянно бе в мрачно настроение, знаейки че Джуди е тук, а тя не е.

– По дяволите, значи още не си ми простила?

Вместо отговор тя се обърна и продължи с разопаковането на багажа. Добре познаваше това нейно упорито изражение. Тя наистина не смяташе да го обсъжда с него, независимо какво я бе разстроило. Сега вече Джеймс бе сигурен, че няма нищо общо с дъщеря им. Но проклет да е, ако имаше и най-малката представа за какво го обвинява, след като не бе сторил нищо, за да предизвика гнева ѝ.

Забеляза, че раменете ѝ се отпуснаха – ясен знак за него, че и на нея никак не и се нравеше това отчуждение, настанило се помежду им. Не се съмняваше, че тя се чувства нещастна. Джеймс знаеше, че съпругата му го обича.

Пристъпи към нея, но направи грешка, като прошепна името ѝ:

– Джорджи.

Тя отново се скова и обичайната ѝ упоритост се бе завърнала. Джеймс нарочно изруга, още повече че наоколо нямаше деца, които да го чуят, но малката му хитрост отиде напразно – не можа да накара Джорджина да му проговори отново.

8.

По-късно следобед пристигна Едуард, вторият по-голям брат от четиримата братя Малори, придружаван от семейството си. Реджи го осведоми за тайнствения гроб, който бяха открили в земите на Хавърстон, и за особеното чувство на Ейми, че Подаръкът не е обикновен подарък.

Ейми чувстваше, че това не е само обикновен подарък, а нещо много по-важно и че по някакъв начин има връзка със загадката около Ана Малори.

А веднъж появило се, това чувство нямаше лесно да се разсее. Беше толкова силно, че младата жена взе решение същата нощ да отвори подаръка. Не можеше само да реши дали да изчака Уорън да заспи, или да му довери намерението си. Фактът, че той не изглеждаше никак уморен, дори след страстното им любене, реши въпроса.

Отпусната в прегръдките му, докато ръцете му лениво я галеха, тя прошепна в ухото му:

– Тази нощ ще сляза долу и ще отворя Подаръка.

– Разбира се, че няма да го направиш – кротко отвърна той. – Ще се наслаждаваш на вълнението и като всички нас ще дочакаш Коледа, за да разбереш какъв е Подаръкът.

– Бих искала да мога, Уорън, наистина бих искала, но знам, че това ще ме подлуди. Особено след като се обзаложих с Джеръми, че ние ще открием всичко за нашата прабаба, преди годината да изтече.

– След като Джейсън изрично забрани този облог?

– Не го е забранил изрично, а и освен това вече е късно да се откажа.

Съпругът ѝ седна в леглото и я изгледа.

– Но какво общо има облогът ви с Подаръка?

– Имам странното чувство, че отговорът се крие в онази кутия. А моите чувства рядко грешат, Уорън. След като го знам, как бих могла да чакам до Коледа, за да разбере какво има в онази кутия?

Той поклати глава и изрече с толкова неодобрителен тон, че ѝ напомни за някогашния Уорън, който никога не се смееше или усмихваше:

– Бих очаквал подобно поведение от децата, ала не от майка им.

Тя го погледна, без ни най-малко да се засегне от думите му.

– Нима не си поне малко любопитен?

– Естествено, но бих могъл да почакам до...

– Но аз не мога – развълнувано го прекъсна Ейми. – Ела с мен, Уорън. Ще бъда много внимателна. И ако се окаже, че това е просто обикновен подарък, макар и доста тайнствен, ще завия отново кутията и никой няма да разбере, че съм я отваряла.

– Сериозно ли говориш? – попита съпругът ѝ. – Наистина ли си решила да се промъкнеш долу посред нощ също като някоя любопитна гимназистка...

– Не, не, аз и ти, също като разумни възрастни ще направим опит да разрешим загадката, която продължи прекалено дълго.

Уорън се засмя, свикнал със странната логика жена си, както и с навика ѝ да не обръща внимание на сериозните му и принципни доводи. Но тъкмо в това бе магията на Ейми. Тя не приличаше на другите жени.

Предаде се с усмивка.

– Много добре. Вземи халатите ни и някакви обувки. Предполагам, че камината в салона е угаснала и сигурно долу е доста студено.

Не след дълго двамата стояха край малката маса. Уорън не бе особено любопитен, но Ейми едва сдържаше вълнението си, представяйки си какво ще открие под красивата опаковка. В салона не бе студено, защото който и да бе излязъл последен, бе затворил вратата зад себе си, за да задържи топлината. След като влязоха, Уорън също я затвори и запали лампата.

Но вратата внезапно се отвори и сепна Ейми, която тъкмо протягаше ръка към подаръка. В стаята влезе Джеръми.

– Залових ви на местопрестъплението, а? Ейми, как не те е срам!

Ейми се изчерви. Джеръми бе не само неин братовчед, но и най-близкият ѝ приятел.

– А ти би ли благоволил да ми обясниш какво търсиш тук в този късен час? – малко сковано попита младата жена.

Той ѝ смигна и сухо рече:

– Същото, което и вие, предполагам.

Тя се засмя.

– Разбойник. Затвори вратата.

Той протегна ръка, но отстъпи, защото в стаята влезе Реджи, боса и пристягаща пеньоара си. Когато останалите се втренчиха в нея, тя раздразнено изсумтя:

– Не съм дошла, за да отворя Подаръка – е, може и да ми е минавала подобна мисъл, но сигурно щях да се уплаша преди да го направя.

– Каква опашата лъжа тръсна, Реджи – заяви Дерек, който изникна

точно зад нея. – Добър опит. Имаш ли нещо против някой път да се възползвам от това неубедително извинение? По-добре е от нищо.

– Смайваш ме, Дерек – обади се Келси. – Каза, че ще имаме късмет, ако първи отворим Подаръка, и наистина се оказа прав!

– Не е кой знае каква заслуга, скъпа моя – усмихна се той на съпругата си. – Просто познавам много добре братовчедите си.

И наистина се оказа прав, защото следващите среднощни посетители се оказаха Травис и Маршъл – братята на Ейми, които се опитаха едновременно да се промушат през вратата. Беше им нужен само миг, за да осъзнаят, че не са сами.

Травис хвърли един поглед върху множеството и измърмори към брат си.

– Казах ти, че идеята ти не струва.

– Тъкмо обратното. Изглежда, че ние не сме единствените, на които е хрумнала – весело отговори Маршъл.

– Ей, няма всички мислим еднакво? – засмя се Джеръми.

– Едва ли – отвърна Ейми. – Не виждам чичо Джейсън и баща ми. Нито пък чичо Джеймс и Тони. Не че последните двама мислят еднакво, те просто не мислят като нас.

В салона се разнесе кашлица и Ейми завъртя очи, а после се усмихна, когато чу Антъни.

– Защо имам чувството, че вие, по-младите, си мислите, че вече сме твърде стари, за да сме будни по това време на нощта?

– Пак ли опяваш за възрастта ни, скъпо момче? – тросна му се Джеймс. – Ти може и да си започнал да изкуфяваш, но аз все още съм в разцвета на силите си.

– Едва ли е възможно да изкуфея преди теб, старче, след като ти си по-голям от мен – самодоволно изтъкна Антъни.

– Само с една проклета година – промърмори Джеймс, преди да влезе в салона.

За разлика от племенничките и племенниците си, които бяха по нощни облекла. Джеймс и Антъни все още бяха напълно облечени, защото още не си бяха лягали. Всъщност двамата се оплакваха един друг над бутилка с отлежал коняк в кабинета на Джейсън. Нещастните съпрузи бяха намерили вратите на спалните си заключени и бяха решили да се утешат с едно питие. После до ушите им достигнаха странни поскърцвания на стълбите, които ги накараха да отидат да разузнаят какво става.

Обаче не очакваха да намерят такова многолюдно множество и

Антъни не можа да се въздържа да не отбележи:

– Гледай ти, чудя се какво ли е привлякло толкова много деца в тази стая посред нощ? Джак и Джуди не се крият някъде зад вас, нали? Нямах ли чувството, че тези младежи вече си мислят, че Коледа е дошла, а, Джеймс?

– Мили Боже, виж това, Тони! – възкликна Джеймс, който вече се бе досетил каква е причината за изчервените от смущение лица. – Дори и онзи янки се е изчервил, дяволите да ме вземат, ако греша.

Уорън въздъхна и погледна надолу към съпругата си.

– Видя ли какво причини глупостта ти, любима? Тези двамата вечно ще ми се подиграват.

– Разбира се, че ще го направим – увери го Антъни и хитро му смигна. – През следващите десет или двадесет години.

– Ако съм права относно това, което съдържа тази кутия, тогава никой няма да нарече всичко това „глупост“ – заяви Ейми.

– Каквото съдържа тази кутия? – обади се Маршъл и се вторачи в сестра си. – Да не би да искаш да кажеш, че си се досетила какво има вътре? И не си дошла тук само от чисто любопитство?

– Обзаложих се с Джеръми – обясни Ейми, сякаш само това обяснение бе достатъчно.

Оказа се, че е, но Реджи не пропусна да ѝ напомни.

– Дори след като чичо Джейсън го забрани?

Джеръми примигна.

– По дяволите, братовчедке, ти не ми каза, че не бива да приемам облога.

– Разбира се, че не ти казах, в противен случай нямаше да се съгласиш – с необорима логика заключи Ейми.

– Не се опитвай да я разгадаеш, Джеръми – добави Уорън. – Когато съпругата ми има едно от нейните така наречени „предчувствия“, тя придава ново значение на думата „решителност“.

– Аз самият бих го нарекъл „твърдоглавие“, но предполагам, че напоследък ти я познаваш по-добре от мен.

– О, глупости! – промърмори Ейми и възмутено ги изгледа. – И двамата имате разрешението ми да си вземете думите обратно, след като се докаже, че съм била права.

– Наистина ли мислиш, че Подаръкът има нещо общо с нашата прабаба? – попита Реджи.

– Да – развълнувано отвърна Ейми. – Когато го зърнах за пръв път, изпитах чувството, че е нещо важно. Но днес имам чувството, че е

свързан с моя облог и, следователно, има нещо общо с Ана Малори.

– Хайде да не продължаваме с празните приказки, деца, иначе ще стоим тук цяла нощ – обади се Джеймс. – Да отворим проклетото нещо и да приключим с тази работа.

– Ейми се усмихна на чичо си и последва съвета му. Но никой не очакваше това, което се разкри пред очите им. Подаръкът все още оставаше неразгадаем – беше заключен с железен катинар.

9.

Тишината, надвиснала в стаята, докато всички се взираха смаяно в катинара, най-после бе нарушена от сухия коментар на Джеймс:

– Да разбирам ли, че никой от вас няма ключ?

Подаръкът бе обвит плътно в дебела кожа, състояща се от изрязани триъгълни парчета, всяко от което завършваше с метален пръстен, захванати с голям катинар. Кожата изглеждаше доста стара. Катинарът бе ръждясал, което означаваше, че също е стар и очевидно това, което се намираще под него, също бе толкова старо.

Всичко потвърждаваше предчувствието на Ейми, че по някакъв начин Подаръкът може би е свързан с Ана Малори. Въпреки това все още никой нямаше представа какъв бе, нито кой го бе сложил там. По формата можеше да се допусне, че е книга, но защо някой ще заключва една книга? По-вероятно бе да е кутия във формата на книга, в която бе поставен някакъв предмет. Ейми бе убедена, че този предмет разкриваше истинския произход на Ана Малори. Тя се опита да повдигне едното парче, но то бе твърде кораво и много здраво пристегнато с катинара.

– Предполагам, че щеше да бъде много просто, ако имаше и ключ – въздъхна Реджи.

– Кожата е била изрязана, за да може да обвие предмета. Може да се опитаме да я разрежем и да го развием – изтъкна Дерек.

– Много разумно предложение – съгласи се Джеймс, протегна ръка и измъкна един кинжал, пхнат в ботуша му. Жестът, разбира се, предизвика учудено повдигане на вежди от страна на Антъни, но Джеймс само сви рамене. – Старите навици умират най-трудно.

– Точно така, а в младите си години ти имаше доста лоши навици, нали? – отбеляза Антъни.

– Ще си вадим мръсното бельо на показ или ще се опитаме да разберем какво има в кутията? – скастри го Джеймс.

– Разбира се, че ще отворим кутията, старче. Хайде, сръзвай кожата.

Оказа се, че не е толкова лесно. Отделните парчета бяха толкова стегнати, че кинжалът не можеше да се подпхне, за да среже коравата кожа. Накрая, благодарение повече на силата на Джеймс, отколкото на острието, кожата се откъсна от пръстените и катинарът бе махнат.

Той подаде предмета на Ейми. Тя незабавно се зае да разгъва

кожените парчета. Накрая извади Подаръка. В крайна сметка се оказа книга с кожена подвързия, върху която обаче нямаше надпис. Отгоре имаше сгънат пергамент, който падна на пода.

Макар че половин дужина ръце се протегнаха, Дерек го вдигна пръв, разгъна го и след един бегъл поглед рече:

– Мили Боже, Ейми, твоите „предчувствия“ не са празна работа, нали? Надявам се, че не си се обзаложил на много голяма сума, Джеръми.

Братовчед му се засмя.

– Тя не се интересуваше от печалбата, а само се обзаложи, че ще спечели. Винаги печели, ако още не си го забелязал. Тези дни ще трябва да я заведа на някое от надбягванията. Не се съмнявам, че ще затъмни дори Пърси, който се слави, че винаги познава победителите.

Пърси бе стар приятел на семейството, поне на по-младите. Той бе близък с Никълъс и Дерек, а след това се бе сприятелил и с Джеръми, когато преди години Дерек взе под крилото си новооткрития си братовчед.

– Ако веднага не кажеш какво пише в това писмо, Дерек Малори, здравата ще те ритна, не се шегувам! – нетърпеливо заяви Реджи.

Двамата с Дерек бяха повече като брат и сестра, отколкото братовчеди. Бяха отраснали заедно след смъртта на майката на Реджи и през годините тя го бе ритала доста често, така че той побърза да отговори:

– Това е дневник, който те са написали заедно, нещо като семейни история. Струва ми се, че е било много мило от тяхна страна, като се има предвид фактът, че не е останал нито един жив човек, който ги е познавал... искам да кажа отблизо.

Подаде листа на Реджи, която го прочете на глас.

На нашите деца и на техните деца и внуци. Този дневник, който оставяме, може да се окаже изненада, а може би не. Това не е нещо, за което сме говорили пред другите, не сме го казали дори на нашия син. А и не сме сигурни дали ще имаме други деца, с които да споделим нашите преживелици.

Знайте, че не бе никак лесно да убедя моя съпруг да изложи мислите си в този дневник, защото той смята, че не го бива в писането. Накрая трябваше да му обещаая, че няма да чета неговата част и той ще може свободно да опише някои свои чувства и преживявания, с които аз може да не съм съгласна или за които да му се подигравам. Той ми даде същото обещание; затова, след като

свършихме този дневник, ние го заключихме със здрав катинар и хвърлихме ключа.

И така, оставяме този документ за вас, за да го прочетете някой ден и да го оживите с вашето въображение. Макар че когато ще го четете, ние навярно вече няма да сме сред вас и вие няма да имате възможност да ни разпитате за нашите мотиви, както и за не особено честните ни отношения с хората, които биха могли да ни навредят. Освен това ви предупреждавам: ако са ви накарали да повярвате, че ние сме хора, които не биха могли да сгрешат, тогава не четете по-нататък. В крайна сметка ние сме обикновени хора, с всички недостатъци, грешки и страсти, които са характерни за целия човешки род. Не ни съдете, а се опитайте да се поучите от грешките ни.

Анастасия Малори

Лицето на Ейми светна, докато притискаше дневника към гърдите си. Значи е била права! Искаше незабавно да започне да чете дневника, написан от прабаба ѝ и прадядо ѝ, но останалите продължаваха да обсъждат писмото...

– Анастасия? – попита Антъни. – Досега не съм чувал да наричат така баба ми.

– За разлика от Ана това име не е английско изтъкна Джеймс. – Ако питаш мен, това е един съвсем очевиден опит да се скрие истината.

– Но каква истина? – попита Дерек. – Анастасия би могло да е испанско име.

– Или да не е – обади се Травис.

– Няма смисъл да мъдруваме повече, когато можем веднага да узнаем истината – каза Маршъл. – Кой ще започне да чете пръв?

– Ейми, разбира се – предложи Дерек. – Този дневник може и да се е появил преди облога ѝ с Джеръми, но явно е свързан с него, макар че що се отнася до мен, аз все още бих искал да знам кой го е намерил и го е увил като коледен подарък, вместо направо да го даде на баща ми.

– Навярно през всичките тези години е бил в къщата, но никой не е подозирал за съществуването му – предположи Реджи.

– Нищо чудно – кимна Дерек. – По дяволите, тази къща е толкова огромна, че сигурно има кътчета, в които дори и аз не съм надниквал, а аз съм израснал тук.

– Повечето от нас са израснали тук, скъпо момче – отбеляза Антъни. – Но ти си прав – не можеш да откриеш всичко, докато си млад.

Предполагам, че зависи от това кое намираш за интересно.

Ейми и повече не можеше да издържи напрежението и решително се намеси:

– Бих искала да започна да чета дневника на глас; ако някой от вас има желание, да остане и да слуша.

– Съгласен съм да чуя една или две глави – рече Маршъл и се настани удобно в едно кресло.

– Като гледам колко е дебел този дневник, сигурно ще го четем чак до Коледа – отбеляза Уорън, докато се отпусна на един диван. Кимна към Ейми и потупа мястото до себе си.

– Значи имаме късмет, че сме го отворили по-рано, нали? – ухили се Джеръми.

– Струва ми се, че сега не бих могъл да заспя. Не и след онова проклето: „*Не ни съдете, а се опитайте да се поучите от грешките ни.*“ – каза Джеймс. – Звучи доста интригуващо.

– Мисля, че първо трябва да събудим Джейсън и Едуард – отвърна Антъни.

Джеймс кимна.

– Съгласен съм. Събуди ги, а през това време аз ще отида да намеря още една бутилка коняк. Имам чувството, че се очертава доста дълга нощ.

10.

Керванът се състоеше от четири големи фургона. Три от тях приличаха на малки къщи на колела, изцяло направени от дърво, включително и леко скосеният покрив. Бяха снабдени с врати и прозорци, закрити с яркоцветни завеси. Някои бяха доста стари – свидетелство за голямото майсторство на този, който ги бе правил. Дори четвъртият фургон бе изработен от умела ръка, макар да бе предназначен за продоволствия и различни житейски принадлежности.

С настъпването на нощта керванът щеше да се отбие от пътя, за да се направи лагер. От четвъртия фургон щяха да свалят палатките заедно с големите котли и железните пръти, които образуваха тригълници, за да оградят лагерния огън и върху които се приготвяше храната. Само минути след спирането на кервана и мястото щеше да заприлича на малко оживено селце. Над близките дървета щяха да се понесат приятни аромати, смях и игрива музика.

Най-големият от четирите фургона принадлежеше на *баросана*, водача на племето – Иван Лаутару. Около фургона му се намираха палатките на семейството му, сестрите на жена му, майка му, неговите сестри и неомъжените му дъщери.

Вторият по-голям фургон принадлежеше на Николай, сина на Иван, и бе изработен, когато бе решено Николай да се задоми. Това бе преди шест години. Младият циганин още не си бе взел съпруга. Според Мария Степанова – старицата, която живееше в третия фургон – поличбите не бяха благоприятни за женитбата му. Отначало старицата бе заявила, че сватбата трябва да се състои на определен ден от годината, за да бъде бракът благословен с плодовитост, но после всяка година заявяваше, че според поличбите този ден не вещае нищо добро за предстоящия му съюз, което изпълваше с бяс младия циганин.

Малкият керван се състоеше от шест семейства, наброяващи четирidesет и шест души заедно с децата. Те се женеха помежду си, но понякога нямаше достатъчно млади момичета или младежи, от които да си изберат. В такива случаи младите цигани си търсеха подходящи половинки сред други кервани като техните. По време на пътуванията си се срещаха и общуваха с безброй хора, но пък те бяха чужденци или, както ги наричаха, *гаджо*, които заради чистата си кръв никога не биха влезли в брак с тях.

Иван също бе изгубил търпение от постоянното отлагане на този брак. Той вече бе платил годишната цена за бъдещата съпруга на Николай. Неговата дума бе закон, но той никога не би се осмелил да противоречи на Мария. Тя беше техният късмет, техният залог за добро бъдеще. Да пренебрегне предсказанията на Мария, би било равносилно на смърт за всички тях. Циганите твърдо вярваха в това. Обаче в същото време не можеше да избере друга невеста за сина си. Само внучката на Мария бе подходяща, нейната единствена жива потомка, единствената, която идеше да продължи да им носи щастие, след като Мария си отидеше от този свят.

Тази вечер, както обикновено, циганите направиха своя лагер край града, през който бяха минали през деня. Никога не лагеруваха прекалено близо до града, ала в същото време бяха достатъчно близко, за да могат жителите му да идват при тях, а и те да отиват в града. На сутринта жените щяха да почукат на всяка врата, предлагайки разноцветни дрънкулки, фино изработени плетени кошници или да погадаят на ръка и да предскажат бъдещето – нещо, с което тяхното племе беше прочуто от незапомнени времена.

Освен това щяха да възхваляват уменията на мъжете си, защото хората на Лаутару се славеха като едни от най-добрите майстори на фургони и каруци в света. Спечеленото поделяха по равно, защото частната собственост не бе позната сред тях. Затова някои от жените се прибираха у дома с едно или две откраднати пилета.

Ако им поръчаха да направят каруца, можеше да останат седмица в областта; ако ли не, след ден или два си тръгваха. Понякога, ако работата се проточеше твърде много, керванът си тръгваше и оставяха майсторите да довършат поръчката, а после да ги настигнат. По пътя оставяха знаци, които да ги отведат при своите.

Този начин на живот се налагаше, защото циганите биваха обвинявани за всяко престъпление, независимо дали го бяха извършили или не. Ако в околността имаше цигански керван, то всички беди започваха да се стоварват върху тях, ако останеха твърде дълго. Можеха да направят лагера си за няколко минути, а можеха още по-бързо да опаковат багажа си и да си тръгнат. От дългия си опит и преследванията през вековете се бяха научили да потеглят веднага щом трябва.

Те бяха скитници; това бе в кръвта им – нуждата да пътуват, да откриват нови и нови хоризонти, по-младите вече бяха пътували из Европа, по-старите познаваха Русия и съседните страни. Ако обстоятелствата не ги принуждаваха да си тръгнат набързо, те биха искали да останат по-

дълго в една страна и да научат добре езика. Да знае повече езици, бе истинско богатство за един пътешественик. Иван се гордееше с познанията си по шестнадесет различни езика.

Това не бе първото им посещение в Англия и навярно нямаше да бъде последното, тъй като английските закони вече не бяха толкова строги към тях както през миналите векове. Всъщност за тях англичаните бяха доста странни хора. Много млади англичани от добри семейства биваха очаровани от поверията им, от жаждата им за свобода и искаха да се присъединят към тях, да се обличат като тях, да живеят като тях.

Иван позволяваше на тези *гаджо* за кратко време да живеят сред хората му, защото присъствието им вдъхваше спокойствие у местните селяни. Щом някои от лордовете се доверяваха до такава степен на циганите, че да живеят сред тях, то те не можеха да бъдат крадци, както се твърдеше, нали?

И в момента сред тях живееше един такъв *гаджо* – сър Уилям Томпсън. Той не бе от обикновените английски благородници, които понякога живееха с племето. Беше възрастен човек, по-стар дори от Мария, а тя бе най-старата сред циганите. Преди няколко месеца тя бе благоволила да говори с него, но не да му предскаже бъдещето, което вече не правеше за никой *гаджо*, а защото бе видяла болката в очите му и искаше да я прогони.

И успя, освобождавайки Уилям от вината, която той вече четиридесет години носеше в душата си. Сега можеше спокойно да се представи пред Създателя си. Той бе толкова благодарен, че се закле да посвети годините, които му остават, единствено на Мария. Всъщност мъжът бе разбрал, че тя умира и искаше, доколкото му бе по силите, да направи последните й дни приятни като отплата за това, което старата циганка бе сторила за него. Никой друг не знаеше. Тези, които цял живот бяха познавали Мария, не подозираха, че тя си отива. Не знаеше дори собствената й внучка. Ала Уилям се бе досетил и това бе тяхната обща тайна.

Иван не би му позволил да остане. Главният недостатък бе възрастта му. Англичанинът бе прекалено стар, за да успее да внесе своя дял в ковчезето на племето. Но той доказа обратното, като всеки път се връщаше в лагера с джобове, пълни с монети, и накрая му бе позволено да остане. Всъщност той бе доста богат и парите бяха негови. Това бе малка цена за възможността да бъде близо до Мария, Освен това той им помагаше да усъвършенстват английския си език, а това не бе малко, тъй като тази година не възнамеряваха да напускат Англия.

Анастасия Степанова седеше на малката площадка пред фургона, който делеше с Мария, а баба ѝ бе до нея. Двете гледаха лагерния огън, край който бяха насядали няколко групички цигани, и тихо разговаряха. Децата бяха увити в одеяла и се унасяха в сън. От вътрешността на фургона се чуваше шумното похъркване на сър Уилям.

За краткото време на тяхното запознанство Анастасия много се бе сближила със сър Уилям и го харесваше. Макар че намираше за смешно и глупаво изисканото му държание, надутите му маниери, които бяха толкова типично английски, както и усилията му да размее Мария. Ала нямаше нищо глупаво в привързаността му към баба ѝ, привързаност, в която девойката не се съмняваше.

Момичето често дразнеше Мария, че е жалко, заедно е твърде стара за любов, на което обикновено баба ѝ отговаряше с дяволит смях, намигване и с думите:

– За любовта няма възраст. Но любенето е нещо друго. Някои кости стават твърде крехки, за да издържат едно такова хубаво упражнение.

Любов, любене, това не бяха теми, за които се говореше със срамежлив шепот. Техните хора ги обсъждаха открито и със страст, която намираха за съвсем естествена, а и кое можеше да е по-естествено от любовта и любенето?

Анастасия се замисли за любенето, докато наблюдаваше бъдещия си съпруг да побутва настоящата си любовница към фургона си. Мъжът не беше нежен. Жената дори се спъна и падна. Той я сграбчи за косата и я изправи грубо на крака, след което отново я бутна. Анастасия потръпна. Николай бе зъл и груб. Бе изпитала твърдостта на ръката му много пъти, когато на него не му харесваше начинът, по който му отговаряше. И това бе мъжът, за когото трябваше да се омъжи.

Мария забеляза потръпването ѝ и проследи погледа ѝ.

– Притеснява ли те това, че той се люби с други жени?

– Бих искала да е така, бабо, тогава нямаше да се чувствам толкова обезнадеждена за бъдещето си. Що се отнася до мен, може да се люби с която си иска, макар че не мога да проумея как изобщо някоя жена би искала да бъде с него, след като е толкова зъл и груб.

Мария сви рамене.

– Заради привилегията да бъдеш харесана от единствения син на Иван.

Анастасия презрително изсумтя.

– В тази привилегия няма нищо друго освен болка. Чух, че той дори не бил добър любовник, че получавал своето удоволствие, но не давал

нищо в замяна.

– Има много егоистични мъже като него. Баща му беше същият.

Анастасия се усмихна.

– От собствен опит ли го знаеш, бабо?

– Пфу, Иван никога не е бил такъв късметлия! Не, двамата с *баросана* винаги сме се разбирали отлично. Той няма да ме гледа с похотливи пламъци в очите, а аз няма да го прокълна до края на дните му.

Девојката се засмя.

– Да, това би изплашило и най-страстния ти ухажор.

Мария се усмихна, но лицето ѝ остана сериозно. Протегна ръка и склучи изкривените си пръсти около тези на внучката си. Младата жена почувства как в гърдите ѝ се надига паника. Мария никога не я държеше за ръката, освен в случаите, когато трябваше да ѝ съобщи лоши новини. Нямахме представа какви са те, но с ужас затаи дъх. Знаеше, че лошите новини на Мария са наистина, наистина лоши и при това от най-опустошителните.

11.

Преди няколко месеца Анастасия бе навършили осемнадесет години. Според обичаите на племето отдавна бе минала подходящата възраст за женене, след като момичетата обикновено се замомяваха на дванадесет години.

Някои от жените безмилостно ѝ се подиграваха, задето още не бе познала мъжка ласка. Каква глупачка бе да пропуска най-хубавите си години. Каква глупачка бе, че не се възползва от тялото си, за да припечели допълнителна монета от някой *гаджо* срещу кратко търкаляне в гората. За младите и хубави циганки това бе още един начин да ги оскубят. Не означаваше нищо. Нито един съпруг или бъдещ съпруг не би ревнувал от това; всъщност те дори го очакваха. Само ако един съпруг залови жена си с друг член на племето, можеше да има сериозни последиствия; развод, жесток побой, понякога смърт или – което бе още по-лошо в техните очи – прогонване.

Винаги когато Анастасия споделяше с Мария чувствата си по този въпрос – отвращението и нежеланието си да бъде докосвана от различни мъже, – баба ѝ обвиняваше за това бащината ѝ кръв. През годините много неща бяха приписвани на баща ѝ, някои лоши, а някои добри. Когато не можеше да измисли подходящ отговор на въпросите на внучката си, Мария използваше баща ѝ като извинение за всичко.

Мислите препускаха бясно в главата на младото момиче, докато очакваше лошите новини на баба си. Ако поискаше, можеше да се досети, но не желаше да знае, поне засега. Продължаващата тишина отначало ѝ подеждаше като успокоителен балсам; тя не вешаеше беда. Ала продължи твърде дълго. Напрежението започна да става непоносимо.

Накрая Анастасия не можа да издържи и попита:

– Какво има, бабо? Какво е това, което не искаш да ми кажеш?

Последва дълбока въздишка.

– Нещо, което отлагах твърде дълго, дете. Всъщност две неща, които ще те разстроят и ще ти причинят мъка. Мъка, за която си прекалено млада, за да се справиш. Рязката промяна, която ще настъпи в живота ти, е това, което силно ме тревожи и ето защо искам да тя стане по-скоро, докато съм още тук, за да ти помогна.

– Предчувстваш ли нещо?

Мария тъжно поклати глава.

– В този случай наистина ми се иска да можех да знам бъдещето. Но бъдещето ти е в твои ръце и ти сама трябва да вземеш решението. Не знам дали ще бъде за добро или за лошо, ала трябва да бъде взето.

Сега Анастасия разбра за какао говори Мария, За брака ѝ, или по-скоро, за бъдещия ѝ съпруг.

– За Николай ли се отнася?

– Да, за твоя брак. Трябва да те видя уредена още тази седмица. Повече не може да се чака.

Анастасия се паникьоса.

– Но денят, който ти си определила, е чак след два месеца!

– Това не може да чака дотогава.

– Но ти знаеш, че го мразя, бабо!

– Да, и ако го знаех, преди да бях приела годишната цена, досега щеше отдавна да си се омъжила за друг. Но Иван, този лукав син на Сатаната, дойде при мен още когато бе едва на седем години, пет години преди да достигнеш необходимата възраст за женене, дълго преди да осъзнаеш, че Николай не е за теб. Иван не искаше да рискува някой друг да го изпревари и да те вземе за сина си.

– Тогава съм била толкова малка – горчиво рече Анастасия. – Не разбирам защо толкова е бързал. Можел е да изчака, докато порасна достатъчно, за да мога сама да реша дали да се омъжа за сина му.

– Ах, но виждаш ли, тогава бяхме на гости на едно друго племе. И неговия *баросан* прояви прекалено голям интерес към семейството ти, задаваше твърде много въпроси за теб. Иван не беше глупав. Още същата вечер те поиска за сина си. Другият *баросан* те поиска на следващата сутрин, закъсна само с няколко часа. Дълго след това Иван злорадства по повод на случилото се.

– Да, чувала съм го.

– Е, време е да се сложи край на злорадството му. Винаги е използвал нечестни начини да задържи мен и семейството ми сред племето му заради нашата дарба да предугаждат съдбата. Никога не съм ти го казвала, но когато майка ти обяви, че отива да живее с нейния *гаджо*, Иван дойде при мен и ми се закле, че по-скоро ще я убие, отколкото да ѝ позволи да погубва таланта си за тези, които не са от нашата кръв – освен ако аз не се съглася да родя друго дете, за да я заменя. По онова време вече бях преминала детеродната възраст, но мислиш ли, че онзи глупак се сещаше за това? – презрително изсумтя Мария. – Разбира се – ухили се старицата. – Никога не ми е било трудно да излъжа Иван Лаутару.

– А след това не те ли преследва да изпълниш обещанието си?

– Не, не се наложи. Много скоро узнахме, че майка ти е бременна с теб и Иван реши, че тя ще се върне при нас с детето. Ето защо не напуснахме онази област. Никога не сме оставали толкова дълго на едно място.

– Но защо сега искаш да се омъжа за Николай? През всичките тези години ти ми помогна да избягна този брак. Какво е променило мнението ти?

– Мнението ми не се е променило, Ана. Не казах, че трябва да се омъжиш за Николай, казах само, че трябва да се омъжиш.

Очите на девойката се разшириха от изненада. Подобна мисъл не ѝ бе хрумвала.

– Да се омъжа за някой друг? Но как бих могла, след като за мен вече е платена годежна цена?

– Да се омъжиш за някой от племето? Не, не можеш! Това ще бъде смъртоносна обида за Иван. Николай също никога не би приел подобна обида. Той ще убие всеки, когото избереш. Но един *гаджо* е нещо съвсем друго.

– Един *гаджо* – невярващо повтори Анастасия. – Един чужденец, който няма да е от нашата кръв? Как можеш дори да го предложиш?

– А как бих могла да не го предложа, дете, когато това е единствена възможност, освен ако не искаш да живееш под юмрука на Николай през остатъка от живота си?

Анастасия отново потръпна. Отдавна знаеше, че по-скоро би напуснала племето, отколкото да се покори на Николай. А каква бе разликата да си тръгне или да се омъжи за чужденец? И в двата случая щеше да си замине.

От гърдите ѝ се изтръгна тежка въздишка.

– Предполагам, че имаш някакъв план, бабо? Моля те, кажи ми, че наистина имаш.

Взрастната жена потупа ръката ѝ с усмивка.

– Разбира се, че имам и при това е много прост. Трябва да омагьосаш някой *гаджо* и да го накараш да се ожени за теб. След това ще трябва да убедиш племето, че го обичаш. Любовта ще ги накара да погледнат на тази история с други очи. Човек може да предаде един от своите заради любовта. Това е разбираемо и приемливо. Макар че трябва да бъдеш много убедителна. Ако разберат, че го правиш само за да избегнеш брака с Николай, тогава семейството на Лаутару ще се почувства смъртно обидено. Ще постъпиш така, както навремето майка ти. За нея бе истинско. Тя наистина обичаше своя *гаджо*. За теб ще бъде лъжа, но

ще се възползваш от нея, за да избягаш от едно бъдеще, което не можеш да приемеш. И може би, ако имаш късмет, лъжата ти ще се превърне в истина.

Да направи така, както бе направила майка ѝ? Майката на Анастасия се бе влюбила в един руски княз, местен благородник. Беше умряла, давайки живот на детето му и ако му бе родила син, той щеше да го задържа. Но той нямаше полза от една дъщеря и бе позволил на Мария да вземе внучката си и да я отгледа.

Анастасия никога не се бе срещала с баща си, нито пък имаше желание за това. Дори не знаеше дали е още жив. Не я интересуваше. Един мъж, който не я бе оценил, не означаваше нищо за нея. И дори и да бе скътала в сърцето си частица горчивина, задето я бе отхвърлил, никой не знаеше за това.

Разбира се, Мария знаеше как се чувства. Мария знаеше всичко. Можеше да погледне в нечий очи и да узнае точно какво таи този човек в сърцето си. Но Мария не винаги имаше отговори на въпросите, които противоречаха на естествената философия на нейните хора, и тогава винаги използваше руската кръв като извинение.

Прави го и сега, помисли си Анастасия.

– Ти си различна от нас. У теб се проявява кръвта на баща ти. Но това не е лошо. Ти никога не си краля, никога не си лъгала някой *гаджо* само и само да му измъкнеш някоя и друга монета. За нас това са съвсем естествени неща, да се хвалим, да мамим и да правим на глупак всеки *гаджо*, но ти презираш подобно поведение. По това се познава, че си дъщеря на баща си, че във вените ти тече твърде благородна кръв, за да се унижаваш така и да използваш непочтени начини. Никога не съм се опитвала да потъпча това у теб или да те уча на нещо различно. Хубаво е да имаш качествата и на двамата си родители, ако си наследила доброто и от двамата.

– Никога не съм искала да бъда различна.

– Знаем – меко рече Мария. – Но никой не избира какъв да бъде.

– Но няма ли Иван да заплаши, че ще ме убие, така както е направил с майка ми?

– Не, не и този път. Аз ще го убедя, че ако те държи далеч от любовта ти, разбитото ти сърце по-скоро ще му донесе нещастие, отколкото късмет и добро бъдеще. Освен това ще му напомня, че по всяко време можеш да се разведеш със своя *гаджо* и да се върнеш при племето. Това е нещо, което наистина можеш да направиш, Ана. Не го забравяй, ако откриеш, че си нещастна в избора си. И ако се върнеш, повече няма

да има нужда да се омъжваш за Николай. Бракът ти с един *гаджо* ще е прекъснал договора с Лаутару, Тогава ще можеш да направиш това, което желаш – да се омъжиш за онзи, когото си поискаш, или въобще да не се омъжваш. Изборът ще бъде твой и никой няма да те кара да бързаш с него.

– Но аз не знам как се омагьосват мъжете. Как ще го направя? Ти очакваш прекалено много от мен.

– Не се съмнявай в себе си, дете. В това племе никога не е имало по-красива жена. Ти имаш прекрасната черна коса на майка си, съвсем леко начупена, колкото да ти придаде предизвикателен вид. Притежаваш яркосините очи на баща си, светлата му кожа. Наследила си от майка си умението да проникваш в човешката души, нейното добро и милостиво сърце. Тя много пъти се е противопоставяла открито на хората си, за да защити някой *гаджо*, към когото бе изпитала жалост. Ти си същата. Ти омагьосваш всеки мъж, който те погледне. Просто не го забелязваш, защото досега не те е интересувало.

– Аз просто не виждам как мога да го направя за толкова кратко време. Два месеца...

– Една седмица – твърдо я прекъсна старицата.

– Но...

– Една седмица, Ана, не повече. Върви утре в града. Огледай внимателно всеки мъж, когото срещнеш. Поговори с тези, които те заинтересуват. Възползвай се от таланта си. Но направи своя избор и ми го доведи. Аз ще разбера дали изборът ти е добър.

– Но дали аз искам този добър избор?

Подобен въпрос би могъл да смути всеки, но не и Мария.

– Ти мислиш да използваш този мъж само за кратко, а после да се разведеш с него, за да можеш да се върнеш при племето? Само ти можеш да отговориш, дете, дали би могла да живееш с един мъж, ако се възползваш по този начин от него. За мен не би било трудно, но аз не съм ти. Мисля, че ти би предпочела да бъдеш щастлива с избора си и този първи брак да остане и последен.

Мария бе права, разбира се. Да се омъжваш многократно не бе различно от това да минаваш от един мъж на друг. Поне Анастасия не виждаше никаква особена разлика. За нея любовта бе завинаги. В противен случай не е истинска любов.

За съжаление не виждаше как за краткото време, което ѝ бе отпуснала баба ѝ, ще може да намери един мъж, англичанин при това, за когото ще иска да остане омъжена завинаги. Канеше се да се опита да

убеди Мария да ѝ даде повече време, но лицето на баба ѝ отново придоби сериозно изражение и тя за втори път обвини ръката ѝ със съсухрените си пръсти.

– Има още нещо, което трябва да ти кажа. Това е нещо, което също отлагах твърде дълго. Аз няма да напусна това място.

Анастасия се намръщи. Помисли, че Мария е решила да остане тук с нея и английския ѝ съпруг. Но макар да го искаше с цялото си сърце, знаеше, че Иван никога няма да разреши.

Никак не ѝ се щеше да го изтъква, но нямаше друг избор.

– Ти си ми казвала не един път, че Иван никога няма да ти позволи да напуснеш племето, че по-скоро ще те убие.

Мария тъжно се усмихна.

– Този път той не може да направи нищо, за да попречи на моето заминаване, Ана. Привилегия на възрастта е, че не може да ти бъде отказано мястото за вечния покой, а аз избрах това място. Моето време дойде.

– Не.

– Шшт, дъще на моето сърце. Това не е нещо, за което можем да спорим или да се пазарим. А и аз нямам желание да отлагам неизбежното. Ще го посрещна с радост, защото най-после ще се сложи край на болките, които ме измъчват през последните няколко години. Само че първо трябва да те видя уредена, иначе няма да мога да си отида в мир... Не, не, престани. Не е нужно да плачеш за нещо толкова естествено като смъртта на една стара жена.

Анастасия прегърна баба си и зарови лице в рамото ѝ, за да скрие сълзите, които не можеше да спре.

Мария ѝ бе казала, че ще се разстрои и натъжи. Ала не точно това изпитваше девойката в този миг, когато целият ѝ свят се разпаднаше и рушеше край нея. Болката бе твърде голяма, за да я понесе наведнъж.

Но заради Мария прошепна:

– Ще направя всичко, което е необходимо, за да ти дам спокойствие.

– Знам, че ще го направиш, дете – потупа я нежно по гърба старата жена. – Сега разбираш ли защо трябва да се омъжиш толкова бързо? Ако останеш само ти, Иван никога няма да ти позволи да си тръгнеш, независимо какви са причините. Но докато си мисли, че има мен, той ще те остави да си отидеш. А сега върви да си легнеш. Наспи се добре, за да бъдеш утре бодра и красива. Ще се нуждаеш от цялата си съобразителност и чар, защото утре ще отидеш да търсиш съдбата си.

12.

– И в чие легло я откриха тази седмица?

– В това на лорд Молдън. Наистина смятах, че притежава повече разум. Трябва да е разбрал, че досега сигурно е пипнала сифилис в опитите си да надмине последната велика куртизанка Далила.

– А какво те кара да мислиш, че самият той вече не го е имал.

– Хмм, да, предполагам, че в такъв случай не би имало значение, нали? А, добре, напоследък разнообразието не е особено препоръчително, по-добре да си имаш постоянна любовница, която да е само твоя, както правя аз. Може би така ще живееш по-дълго.

– Защо тогава просто не се ожениш, след като искаш да бъдеш само с една жена?

– Ей Богу, не! Нищо няма да те прати по-скоро в гроба от една свадлива и вечно мърмореща съпруга. Следващият път по-добре да си прехапеш езика, преди да направиш такова нелепо предложение. Освен това какво общо има бракът с това да бъдеш само с една жена?

Кристофър Малори слушаше разсеяно бърбенето на приятелите си. Не биваше да ги взема със себе си. Те очакваха да ги забавлява и вече показваха признаци на отегчение, разположили се в кабинета на провинциалното му имение и обсъждайки остарели клюки. Но той не бе дошъл в Хавърстон за забавление. Идваше тук два пъти в годината, за да прегледа счетоводните книги, което се опитваше да направи тази вечер, и след това си заминаваше, колкото бе възможно по-бързо.

Не че в Лондон имаше спешна работа или неотложни социални ангажименти. Просто никога не се почувства удобно в Хавърстон, всъщност чувстваше се потиснат и угнетен, ако останеше по-дълго.

Това бе мрачно и неприветливо място, с остарели мебели, покрити с калфи в грозни кафяви цветове. Дори слугите бяха с мрачни и строги лица и никога не му казваха нещо повече от „Да, милорд“ или „Не, милорд“. Навярно можеше да смени мебелите, но защо да си прави този труд, когато нямаше желание да остава за по-дълго в Хавърстон, освен да прегледа счетоводните книги и да изслуша оплакванията на управителя си?

Хавърстон бе чудесно имение, голямо и с добри приходи, ала той не се нуждаеше от него, нито пък го бе искал. Вече притежаваше много хубаво имение в Райдинг, което също посещаваше доста рядко – просто

не обичаше тихия и скучен живот в провинцията, както и титлата ви-конт. Но Хавърстон му бе даден в знак на благодарност заедно с новата благородническа титла, задето неволно бе спасил живота на краля.

Не му бе помогнал съзнателно. Всичко бе плод на чиста случай-ност, когато бе излязъл на пътя от затъналата си в калта карета тъкмо в момента, когато един подплашен кон профучаваше край него. Появата му стресна животното, което рязко спря и хвърли ездача си право в ску-та на Кристофър, а той се озова пльоснат в калта, затиснат от нещо дос-та тежко.

По някаква странна игра на съдбата, както доста често се случва, ездачът се оказа кралят, който ловувал в близките гори, когато конят му внезапно се подплашил от някакво малко животно. Крал Джордж, раз-бира се, му бе изключително благодарен за намесата, за която заяви, че била спасила живота му. И никой не можеше да му попречи да изрази тази благодарност с един доста щедър жест.

Управителят му, Артемус Уипъл, бе седнал от другата страна на бюрото и с жив интерес слушаше клюките, забравил напълно за работа-та. Кристофър трябваше да изрече името му два пъти, за да привлече вниманието му към последния си въпрос, който се наложи да повтори.

Уипъл бе едър и пълен мъж на средна възраст, който вървеше заед-но с имението и Кристофър не виждаше належаща причина да го заменя с друг. Докато имението даваше приличен доход, както бе в момента, не можеше да го упрекне в нищо, макар че понякога разходите, които пра-веше, бяха доста стряскащи. Уипъл наистина винаги имаше готово из-винение за всеки един от тях. Ала някои бяха толкова странни, че изиск-ваха проверка.

– Петдесет лири за работници, за да разорат и засеят земите край фермата? Да не ги изписа от Америка?

Управителят забеляза сарказма в гласа на господаря си и лицето му пламна.

– Наистина, надниците им бяха много големи, но напоследък е изк-лючително трудно да се наемат земеделски работници, които да работят тук. Носи се един глупав слух, че Хавърстон се обитава от дух и това била причината вие да не живеете постоянно в имението.

Кристофър отегчено вдигна поглед към тавана.

– Що за глупости!

– О – намеси се Уолтър Кийтс, – това е първото интересно нещо, което чувам, откакто съм пристигнал тук. И на кого се предполага, че е този дух?

Уолтър, който бе на двадесет и осем и бе най-младият от тримата приятели, бе този, който толкова ненавиждаше самата мисъл за брак. В момента напудрената му перука се бе килнала на една страна, след като я бе почесвал разсеяно през последния един час. Макар че перуките, при това напудрените, напоследък се носеха само при официални случаи, Уолтър подражаваше на по-старата аристокрация и никога не напускаше тоалетната си стая без перука. Всъщност това бе чиста суетност и нищо повече, защото неговата обикновена кафеникава коса не му придаваше този представителен вид, както напудрената перука, която чудесно подходеше на живите му зелени очи.

– На кого ли? – попита Уипъл младия лорд с неразбиращ поглед, сякаш не бе очаквал, че обяснението му ще бъде подложено на по-подробно разискване. Всъщност Кристофър рядко го разпитваше допълнително относно дадените обяснения.

– Да, на кого? – настоя Уолтър, поставяйки управителя в доста неудобно положение. – След като мястото е обитавано от дух, то този дух е на някой живял тук преди, нали?

Лицето на Уипъл придоби морав отенък и той сковано изрече:

– Наистина не знам, лорд Кийтс. Не обръщам особено внимание на суеверните бръщолевения на селяните.

– Нито пък това има някакво значение – добави Кристофър. – Тук няма никакви духове.

– Толкова си лишен от въображение. Кит – въздъхна Уолтър. – Ако моят дом криеше някаква история, свързана с духове, аз обезателно щях да искам да знам всичко за нея.

– Не смятам тази къща за свой дом, Уолтър.

– И защо не?

Кристофър сви безгрижно рамене.

– Градската къща в Лондон винаги е била моят дом. Това имение е само едно място... едно задължение.

Дейвид Ръдърфорд, не толкова богат, колкото приятелите си, поклати глава.

– Кой друг, освен Кит, би смятал подобно имение само за едно обикновено място. Признавам, че изглежда малко мрачно и запуснато, но в него има големи възможности.

Дейвид, на тридесет години, не бе толкова отегчен от живота, както Кристофър, който бе на тридесет и две. С черната си коса и светлосивите си очи той бе красавец и по най-взискателните стандарти. Напоследък по-голямата част от интересите му бяха съсредоточени

върху жените, обичаше новостите и винаги бе готов да се впусне в авантюра, особено ако обещаваше да е опасна.

Кристофър искаше и той да изпитва същите вълнения, ала през последната година бе изпаднал в някаква странна апатия и изглежда нищо не бе в състояние да възбуди интереса му. Беше започнал да осъзнава, че се чувства отегчен от живота. Това бе все по-задълбочаваща се скука, която се отразяваше върху цялото му поведение.

Родителите му бяха починали, когато беше твърде млад, и тъй като нямаше никакви други роднини, бе отгледан от фамилия адвокат и слугите, които навярно му бяха създали по-различен поглед върху нещата. Не намираще за забавно това, което правеха приятелите му. Всъщност намираще много малко забавни неща в живота си и тъкмо заради това отегчението му бе станало толкова забележимо.

– Каквито и възможности да притежава Хавърстон, те зависят от времето и желанието – уморено отвърна Кристофър.

– Ти разполагаш с време – изтъкна Уолтър. – Значи ти липсва желание.

– Точно така – изрече Кристофър, придружавайки думите си с многозначителен поглед, с който се надяваше да сложи край на тази дискусия, но за по-сигурно добави – А сега, ако ме извиниш, имам да върша работа. Бих искал да се върна в Лондон преди настъпването на есента.

Тъй като дотогава имаше още месец, сарказмът му бе забелязан, и след като си размениха обидени погледи, двамата джентълмени се върнаха отново към обсъжданите клюки. Ала Кристофър едва бе свел поглед към следващата колона от цифри в счетоводната книга, когато вратата се отвори и икономът обяви, че са дошли неочаквани посетители от Харвес Таун.

Преди няколко години, по време на първото му идване в Хавърстон, кметът, преподобният Бигс, и господин Станли, най-възрастният член на градския съвет на Харвес, се бяха появили, за да поздравят Кристофър с „добре дошъл“. Оттогава не ги бе виждал нито веднъж, след като не бе имало повод да посети близкия град, докато пребиваваше в имението. Лорд Малори не можеше да си представи какво ги бе довело в дома му в толкова късен час. Те не го оставиха дълго да се чуди и минаха направо на въпроса.

– Днес в земите ни имаше нашествие, лорд Малори.

– От банда неблагочестиви крадци и разпространители на греха.

Уолтър се хвана за думата „неблагочестиви“ и попита:

– Да разбирам ли, че тези са по-различни от благочестивите

крадци?

Въпросът му бе подчертано саркастичен, но добрият свещеник го взе на сериозно и сковано отвърна:

– Езичниците обикновено са различни, милорд.

Дейвид пък се заинтригува от определението „разпространители на греха“.

– И какъв по-точно грях разпространяват?

Но Кристофър, раздразнен от поредното прекъсване на работата му, рязко попита:

– И защо идвате при мен? Защо просто не сте арестували тези престъпници?

– Защото не сме ги хванали да крадат. Те са много умни, тези езичници и безбожници.

Кристофър нетърпеливо махна с ръка, защото още не бе получил отговор на въпроса си.

– Като кмет вие имате право да ги помолите да напуснат града. Затова повтарям – защо сте дошли при мен?

– Защото циганите не са се установили в нашия град, лорд Малори, а са направили лагера си върху вашата собственост, където ние нямаме официални правомощия.

– Цигани? О, значи такъв грях – засмя се Дейвид и си спечели неодобрителен поглед от преподобния.

– Да разбирам ли, че искате от мен да ги помоля да си тръгнат? – попита Кристофър.

– Разбира се, че точно това иска, Кит. Дватама с Уолтър ще дойдем с теб, за да ти помогнем. Не можем да те оставим да отидеш при тях сам, нали? Дори не си го и помисляй.

Кристофър завъртя очи. Приятелите му си бяха намерили забавление и съдейки по изражението на лицата им, нямаха търпение да се впуснат в новото начинание.

13.

– Никога не съм виждала толкова много женени мъже на едно място – с пълно отвращение заяви Анастасия, когато вечерта седна до баба си кран огъня. – Колко тъжно, че в такъв голям град няма нито един подходящ мъж за нашата цел, бабо. Не можах да открия неженен мъж, който да не бе или твърде стар, или твърде млад, или твърде неприемлив.

– Нито един? – учуди се Мария.

– Нито един.

Старицата се намръщи, преди да попита:

– Какво ще рече „неприемлив“.

– Такъв, за когото никога няма да повярват, че съм се влюбила.

Мария въздъхна и кимна.

– Да, такъв няма да стане. Много добре, тази вечер ще кажа на Иван, че трябва да си тръгнем. Той няма да ме пита защо. Можеш да опиташ в следващия град.

– Мислех, че ти каза, че искаш да останеш тук, че тази поляна ти е харесала като място за вечния ти покой.

– Е, ще си потърся друго място надолу по пътя. Не се тревожи за мен, дете. Аз имам воля да продължа да живея, докато се омъжиш – ако се омъжиш до края на седмицата.

При тези думи раменете на Анастасия се отпуснаха. Беше си обещала, че повече няма да плаче. Ако баба ѝ наистина страдаше от възрастта си, тогава от нейна страна би било наистина егоистично да иска да остане жива, защото ще се чувства напълно изгубена без любовта и напътствията ѝ.

Оставаше толкова малко време. Имаше да казва толкова много на тази жена, която я бе отгледала. Ала в този миг не ѝ идваха подходящите думи, освен...

– Обичам те, бабо.

Лицето на Мария се озари от усмивка, тя се протегна и стисна ръката на внучката си.

– Ще се справиш чудесно, дъще на моето сърце. Инстинктите ти ще те водят, шестото ти чувство ще ти помага; сигурна съм в това. Ала ако ти или близките ти някога се нуждате от помощта ми, ще я имате.

Това бе странно обещание – да предлагаш помощта си от

отвъдното, – ала Анастасия мигом се почувства успокоена. Стисна в отговор съсухрената ръка на баба си и дори се пошегува:

– Ти ще бъдеш твърде заета да отблъскваш всички онези красиви ангели, които са те чакали толкова дълго.

– Пфу! Не желая повече да избирам, искам единствено мир и покой.

– Отлично казано. – Сър Уилям се присъедини към тях край огъня. – Освен това тя ще чака мен и затова няма да ѝ се налага да избира измежду всички онези красиви ангели, които, не се съмнявам, ще бъдат дълбоко разочаровани. – Наведе се към Мария и изсипа в скута ѝ цял наръч уханны горски цветя. – Добър вечер, скъпа моя.

Анастасия не пропусна пълния с обожание поглед на англичанина и се усмихна, като видя как Мария леко се изчерви. Това бе още една причина толкова много да харесва Уилям – той бе добър към баба ѝ и искрената му обич и грижи стопляха последните ѝ дни. Винаги щеше да му бъде благодарна за това.

Ала мъжът не остана дълго, тъй като вечерята, която старицата приготвяше, още не бе готова, а и той бе поел задължението да се грижи за конете ѝ. Докато се отдалечаваше към фургона, в лагера се появиха неочаквани посетители.

Групата бе наистина впечатляваща – тримата галопиращи конници спряха рязко, а единият от конете, огромен кафяв жребец, който изглеждаше раздразнен, задето толкова внезапно бяха спрели волния му бяг, изцвили и се изправи високо на задните си крака.

Обаче ездачът му го овладя и за секунди го успокои. Анастасия погледна към този мъж, който толкова лесно се бе справил с такъв силен кон, и остана като хипнотизирана. За пръв път в живота си не можеше да откъсне поглед от някого.

Той бе едър, много едър, с широки и мускулести рамене. Косата му бе руса и не бе напудрена. Половината от англичаните, с които се бе срещала, носеха перуки, и мъжете, и жените, а половината от тях бяха напудрени. Но ако тази гъста, вързана отзад златиста грива бе перука, то тя бе великолепно изработена, а освен това липсваха ситните къдрици покрай слепоочията, които англичаните намираха за толкова модерни и елегантни.

Той бе смайващо красив, поне младото момиче го намираше за такъв, и затова се вираше като омагьосана в него. Мария го забеляза и промърмори:

– Е, все пак днес откри подходящия мъж.

– Той може и да е женен – с отпаднал глас промълви девойката.

– Не – твърдо отсече баба й. – Крайно време беше и твоят късмет да проработи, дете. А сега, върви и вземи съдбата си в свои ръце, преди някоя друга жена да е привлякла вниманието му и после да се налага да й го отнемаш. Вече щяха да са го наобиколили, ако не се бояха от онова опасно животно, което е възседнал. Но ти не се страхувай от неговия звяр, той няма да му позволи да те нарани.

Анастасия не се усъмни в думите на баба си, никога досега не се бе усъмнявала. Кимна разсеяно и се запъти към средата на лагера, където бяха спрели непознатите – близо до най-големия огън. Иван също седеше край него, но бе скочил на крака при появата на конниците. Русият англичанин се обърна към него.

– Твоите хора са нахлули в земята ми. Допускам, че не сте подозирали, че е частна собственост, но след като вече знаете, ще трябва да напуснете...

Иван побърза да го прекъсне, преди да е станало твърде късно.

– С нас има една стара жена, която е много болна. В момента не може да пътува.

Това бе извинение, което бяха използвали много пъти, когато им казваха да напуснат някое място. Иван дори не подозираше, че този път говори самата истина. Но земевладелецът не изглеждаше убеден. Огледа се и отвори уста, за да повтори заповедта си.

В този миг Анастасия пристъпи напред.

– Болната стара жена е моята баба, лорд англичанино. Тя има нужда от няколко дни почивка. Ще напуснем собствеността ти, без да причиним никаква вреда. Моля те, позволи ни да останем ден или два, за да може тя да възстанови силите си.

В първия миг той дори не се извърна да я погледне, а продължаваше да се взира в Иван. Ала когато след малко го направи, очите му се разшириха и Анастасия разбра, че е изненадан от това, което вижда. Неговите очи бяха зелени и блестящи. Тя не можа да отвърне поглед от тях и мигом разпозна надигация се огън от гълбините им – страстта, която мъжът дори не се опита да скрие. Сърцето й заби учестено.

– Ела да се запознаеш с нея – додаде тя, когато той продължи да я поглъща с очи. – Ще пийнеш с нас по чаша чудесна руска водка или ще споделим бутилка френско вино. Ще се убедиш, че сме безобидни хора, които предлагат някои необикновени услуги. Може би някои от тях ще те заинтересуват.

Знаеше, че се държи подчертано предизвикателно, знаеше за какви

услуги ще си помисли той, че му предлага, знаеше защо мъжът кимна и слезе от коня си, за да я последва. Обаче нищо нямаше значение освен главната ѝ цел. Трябваше да го отведе със себе си, за да може да си поговорят, да накара нещата да изглеждат така, сякаш и двамата са заплени един от друг и са се влюбили от пръв поглед.

Поведе го към техния огън. Мария се бе изправила и се канеше да се отдалечи. Анастасия се изплаши, че тя може да не се стори никак болна на непознатия. Виждаше баба си всеки ден, бе свикнала с лицето ѝ и затова не се бе досетила колко болна бе тя. Но като я погледна сега, тя ѝ се стори стара, бледа и болезнено слаба – уморена от живота. Сърцето ѝ се сви при тази тъжна гледка.

– Бабо, искам да се запознаеш с един човек.

– Не тази вечер, дете, нуждая се от почивка. Анастасия не очакваше този отговор, особено след като знаеше, че Мария не бе чула разговора край огъня на Иван. Ала тутакси разбра, че баба ѝ иска да я остави насаме с англичанина. Понечи да я спре, защото искаше да узнае мнението ѝ за този мъж, а Мария нямаше как да си състави такова, ако не говори с него. Обаче той промени намерението ѝ.

– Остави я да си върви – рече рязко – Виждам, че тя не е добре.

Девојката кимна и посочи към големите платнени възглавници на земята.

– Настани се, а аз ще донеса нещо за пиене...

– Не е необходимо – прекъсна я англичанинът, завърза коня си към близкото дърво и се върна при нея. – Седни. Опиянен съм само като те гледам.

Не можеше да желае по-добър отговор, но въпреки това се изчерви. Просто нямаше опит в играта на съблазняване и не бе сигурна какви са правилата. Обаче знаеше, че това е единствената ѝ възможност, единственият начин да го накара да се ожени за нея.

Седна до него край огъня. Отблизо той изглеждаше дори още по-красив. Всичко у него радваше окото.

Дрехите му бяха елегантни, а не прекалено пищни, каквито някои благородници предпочитаха. Кафявото му сако, което стигаше до коленете, бе украсено с фина бродерия само по краищата на джобовете и маншетите; когато седна, той го отметна назад. Късите до коленете панталони прилепваха плътно към стройните мускулисти бедра.

Чорапите му с жартиери бяха от бяла коприна, както и ризата му, украсена отпред с дантелено жабо. Жилетката му бе от бежов бродат, закопчана с дълга редица от златни копчета, които от кръста надолу до

средата на бедрото бяха разкопчани, за да не пречат на движенията му.

Много мъже носеха корсети, за да успеят да се напъхат в тези дълги и тесни жилетки – смяташе се за много модерно, – но Анастасия не мислеше, че този мъж се нуждае от подобно допълнение, Той просто бе изключително строен и гъвкав, но в същото време мускулист и силен.

Англичанинът отново се вираше в нея. Тя се почувства малко виновна, ала трябваше да продължи. Знаеше, че всички ги гледат. Двамата му придружители бяха заобиколени от млади циганки. Разнесе се музика. Една от жените се впусна в един от техните най предизвикателни и чувствени танци, за да ги забавлява.

Ала Анастасия и мъжът до нея сякаш не забелязваха нищо, толкова бяха погълнати един от друг. Изведнъж дълбокият му глас я сепна.

– Ти спомена услуги. Интересувам се какви точно услуги ще ми предложиш, красавице.

Девојката знаеше какво очаква да чуе от нея, знаеше, че щеше да се разочарова, ако просто му каже истината, но въпреки това нямаше да го лъже повече, отколкото бе абсолютно необходимо. Всъщност надяваше се, че изобщо няма да ѝ се наложи да го лъже, защото не желаше връзката им да започва по този начин. Водена от непогрешимото си вътрешно чувство, внезапно осъзна, че двамата ще се оженят. Не знаеше само как ще се стигне до там.

Уханието от вареното на Мария бе много приятно. Анастасия го разбърка, чудейки се какво да каже на англичанина. Цялата истина? Част от истината?

Не искаше той да я помисли за някаква вещица, притежаваща магическа сила, както се смяташе за някои от циганките. Магията плашеше хората. Дори неща, които само външно приличаха на магия, плашеха някои хора. Тя не притежаваше магически умения, само талант, който изглеждаше като магия, защото никога не грешеше. Проблемът бе как да му го обясни.

14.

Кристофър бе виждал цигани и преди, макар че никога толкова отблизо. От време на време големи групи от тях се разполагаха на лагер в покрайнините на Лондон, за да търгуват и забавляват онези лондончани, които се осмеляваха да търсят приключения в техните лагери, но той самият не бе сред тях. Обаче бе чувал много истории за тези вечни скитници. Повечето не бяха никак приятни.

Обикновено пътуващите племена се смятаха за крадци, а жените им за екзотични проститутки, но освен това практикуваха и законни занаяти като калайджийство, търговия с коне, а бяха добри музиканти и отлични танцьори. За тях се говореше, че са много щастливи и свободни хора, които ненавиждат мисълта да се установят на едно място. Да забраниш на един циганин да пътува, бе все едно да погубиш душата му или поне той така бе чувал.

Обаче това племе, което се бе разположило в земите му, наистина изглеждаше безобидно. Лагерът им бе подреден и чист. Музиката и смехът не бяха много високи. Повечето бяха с мургава кожа и с много екзотични лица. Всички жени бяха облечени с памучни поли в ярки цветове, светли блузи, а на главите си носеха разноцветни забрадки. Мъжете бяха с тесни панталони, пристегнати в кръста с широки колани. Ръцете на циганките бяха отрупани с евтини блестящи гривни и пръстени, а от ушите им висяха дълги обеци.

Но жената, която бе привлякла вниманието му, изглеждаше различна от останалите. Тя също имаше дълги обеци, много гривни и пръстени. Дрехите ѝ бяха ярки – дългата ѝ поля бе в светложълто и синьо, а блузата с къси ръкави в бледожълто. Ала косата ѝ не бе покрита с кърпа, а се спускаше свободно на лъскави вълни по гърба и раменете.

Това, което я правеше толкова различна, бяха очите ѝ. Те бяха леко скосени като на жените от племето ѝ, но бяха е искрящ кобалтовосин цвят. Кожата ѝ бе много по-светла и бе гладка като слонова кост.

Не беше много висока. Главата ѝ навярно едва стигаше до раменете му. Фигурата ѝ бе дребничка и слаба, но много изящна, с чувствени извивки. Заоблените ѝ твърди гърди напиреха през тънкия памук на блузката. Лорд Малори бе виждал много по-красиви жени, но никоя от тях не бе толкова съблазнителна като тази. Пожела я в мига, в който я зърна. Тъкмо това го бе изумило, защото никога досега не му се бе

случвало.

Тя все още не бе отговорила на въпроса му. Докато я наблюдаваше, възхищавайки се на гледката, той почти го бе забравил, докато тя не каза:

– Аз съм лечителка, гадателка и тълкувам сънищата. – После се усмихна и додаде. – Ти не ми изглеждаш болен, лорд англичанино.

– Не, не съм – засмя се той. – Нито пък сънувам достатъчно често, за да си спомням някой конкретен сън, който да пожелае да ми разтълкуваш. Колкото до предсказването на бъдещето ми, ще трябва да ме извиниш, хубавице, но не съм склонен да си хвърлям парите за нещо, което може да бъде доказано някой ден, когато ти отдавна няма да си тук.

– Един умен мъж. – Тя се усмихна, без ни най-малко да се засегне. – Но аз не предсказвам бъдещето.

– Не? – повдигна златистите си вежди. – Тогава какво отгатваш, за да си гадателка?

– Виждам хората такива, каквито са, и може би мога да им помогна да се видят в по-ясна светлина, за да могат да поправят собствените си недостатъци и да бъдат щастливи.

Странното ѝ твърдение го развесели.

– Аз се познавам достатъчно добре.

– Нима?

Въпросът ѝ прозвуча толкова многозначително, че той се замисли. Ала бързо пропъди надигналото се любопитство. Не можеше до бъде измамен. Тези хора си изкарваха прехраната, като се възползваха от невежеството и суеверието. А той не бе нито невеж, нито суеверен. Освен това искаше от нея нещо съвсем друго, което тя все още не бе споменала.

– Нямам нищо против да похарча няколко монети – безцеремонно заяви мъжът. – Сигурно притежаваш нещо, което да ми продадеш – нещо, което наистина би ме заинтересувало?

При тези думи погледът му се плъзна по тялото ѝ и бе съвсем ясно за какво говори. Това бе поглед, който би бил обиден за една дама. Но момичето не изглеждаше обидено. Всъщност тя се усмихна, сякаш бе доволна, че е събудила такова желание. Тъкмо затова отговорът ѝ го смая.

– Аз не съм за продан.

Почувства се сразен. Мисълта, че не може да я има никога, не му бе минавала през ума. Чувствата му се разбунтуваха; отказваше да приеме „не“ за отговор.

За няколко минути изгуби дар слово и затова тя добави:

– Което не означава, че не можеш да ме имаш...

– Чудесно! – оживен се англичанинът, ала тя вдигна ръка, за да може да довърши.

– Както и да е, предполагам, че условието едва ли ще ти хареса, така че няма смисъл да го обсъждаме.

За човек, чиито емоции от дълго време бяха мъртви, Кристофър не знаеше как да се справи с тази циганка, която сякаш си играеше с него и ту го издигаше в небесата, ту го пускаше на земята.

Намръщи се и когато заговори, тонът му никак не бе любезен.

– Какво условие?

Тя въздъхна.

– Защо да го споменавам, когато ти никога няма да се съгласиш?

Извърна се от него и се надигна, сякаш искаше да си тръгне. Той я сграбчи за ръката. Щеше да я има. Но внезапно в гърдите му се надигна гняв, защото тя очевидно го дразнеше, за да повиши цената си.

– Колко ще ми струва? – процеди лордът.

Тонът му я накара да примигне, но не се опита да успокои гнева му, а вместо това попита:

– Защо всяко нещо трябва да си има цена, лорд англичанино? Ти сгреси, като реши, че съм като другите жени. Да излъжеш един *гаджо*, за тях не означава нищо, това е само още един начин да напълниш тенджерата с храна.

– И какво те прави различна?

– Аз съм само наполовина циганка. Баща ми е бил благородник като теб, ако не и повече, защото е бил княз в своята страна. От него съм наследила различни правила и едно от тях е, че нито един мъж няма да ме докосне, ако не се ожени за мен. Сега разбираш ли защо ти казвам, че няма смисъл да го обсъждаме? Ти не само трябва до се съгласиш да се ожениш за мен, но ще трябва да убедиш баба ми, че ме заслужавам, а не виждам как ще стане нито едното, нито другото. Сега, ако ме извиниш...

Нямаше намерение да я остави да си отиде. Разбира се, бракът с нея бе невъзможен, както тя самата осъзнаваше. Баща ѝ бил княз, как ли не! Каква нагла лъжа! Въпреки това продължаваше да я желае. Сигурно съществуваше и друг начин да бъде негова. Просто трябваше да го открие, а затова бе нужно да я задържи и да я накара да говори.

– Разкажи повече за това умение „да виждаш“ някои неща – помоли мъжът.

Анастасия нямаше намерение да се церемони с него.

– Защо, след като се съмняваш в мен?

Лорд Малори ѝ се усмихва с най-очарователната си усмивка, надявайки се да я умилостиви.

Девојката прехапа нерешително долната си устна. Сочна и изваяна устна.

Англичанинът отново почувства възбуда. Това момиче наистина го влудяваше с всяко свое движение. Изглеждаше дълбоко замислена. После се отпусна на възглавницата до него и го погледна в очите. Остана така втрещена дълго време. Той изпита странното усещане, че тя наистина прониква и в най-тъмните кътчета на душата му. Напрежението едва не го накара да изкрещи.

– Много добре – изрече накрая тя с благ тон. – Ти не си щастлив мъж. Но нещастieto ти не е свързано с нищо конкретно. Всъщност в живота ти има много неща, които би трябвало да те направят щастлив, но не е така.

Не бе трудно да се отгатне скуката, която изпитваше. Приятелите му също бяха споменали за това, така че той не се изненада, че тя „вижда“ този негов проблем.

Раздразнен, че тя нарича „виждане“ това, което е очевидно за всеки, лорд Малори реши да я постави.

– Може би ще ми кажеш защо?

– Може би – отвърна тя и за миг очите и се изпълниха със състрадание и той се чувства неудобно. – Защото си изгубил интерес към това, което обикновено те е интересувало, а не си открил нищо ново, което да заеме мястото му. Заради това изпитваш... разочарование? Отегчение? Не съм сигурна, просто има нещо, което сериозно липсва в живота ти. Започнало е да те безпокои едва напоследък. Може би си бил твърде дълго сам, без семейство. Всички търсим утеха и разбиране в семейството си, но ти си бил лишен от всичко това. А може би просто още не си открил целта, заради която да живееш.

Той знаеше, че това бяха само предположения от нейна страна, ала те бяха толкова близо до истината, че се изплаши. Копнееше да чуе повече и в същото време не искаше. Всъщност искаше тя да каже нещо, което ще я изобличи като шарлатанка.

– И какво друго виждаш?

Тя нехайно сви рамене.

– Незначителни неща, които нямат нищо общо с живота и мислите ти.

– Като например?

– Като например, че можеш да бъдеш богат, но всъщност това не те интересува и ти не се стремиш да увеличаваш богатството си.

Той повдигна вежди.

– Извини ме? Какво те кара да мислиш, че не съм богат?

– По моите стандарти си богат. По твоите ти си просто добре осигурен. Дори управителят на имението ти печели повече от теб с това, което успява да ти измъкне.

Кристофър застина.

– Това е чисто злословене, момиче, и по-добре е веднага да ми обясниш. Откъде би могла да знаеш всичко това?

Тя не изглеждаше ни най-малко разтревожена, че бе предизвикала гнева му.

– Не бих могла – отвърна просто. – Но го чух, докато бях в Харвес. Защото идваш рядко, то когато се появиш, всички говорят само за теб. Много често споменавах и управителя ти, и как те мамел още откакто си дошъл за пръв път. Според някои точно това и заслужава един лорд. Обаче има и такива, които са имали работа с управителя ти и искрено го презират. Това са две съвсем различни подбуди да се говори едно и също нещо, което означава, че казаното е истина. А ако не бе истина, лорд англичанино, щеше да ми се изсмееш. Вместо това гневът ти е доказателство, че аз просто съм потвърдила собствените ти подозрения относно този човек.

– Нещо друго? – сковано попита той.

Тя се усмихна.

– Да, има, но мисля, че достатъчно те ядосах за една вечер. Искаш ли да споделиш нашата скромна вечеря?

– Ял съм, благодаря. Освен това предпочитам да се освободя от гнева си, за да оставя място за... други чувства. Така че продължавай да ме анализираш.

Споменаването на „други чувства“ я накара да се изчерви, защото отлично разбра какво имаше предвид. Пламналото ѝ лице стопи гнева му и той си спомни защо седи тук с нея. Трябваше да намери начин да задоволи нуждите си.

– Ти не обичаш да привличаш вниманието към себе си – продължи тя – и затова не се обличаш превзето и контешки. Не че не обичаш модните и изискани дрехи, но много добре осъзнаваш колко си красив, а това привлича хорското внимание и те кара да се чувстваш неудобно.

Той не можа да се съдържи и се засмя.

– Как, по дяволите, стигна до това заключение?

– Че много добре осъзнаваш колко си красив? Всяко едно огледало може да ти го потвърди. Че навярно би искал да се обличаш по-модерно, но не го правиш? Видях скъпите бижута, които носят приятелите ти, по-ярките цветове на дрехите им, по-модерната им кройка, перуките им. Ти се обличаш по-семпло, не носиш бижута, нямаш дори кадифена панделка на шията. Надяваш се, че приятелите ти ще привлекат хорските погледи и ще отклонят вниманието от теб. Но надеждата ти е напразна. Ти просто си мъж с необикновена външност.

Англичанинът се изчерви. Беше възбуден и тръпнещ от желание. Измъчваше го сладка болка, а думите ѝ само възпламениха желанието му.

Протегна ръка. Не можеше да се сдържи, трябваше да я докосне. А тя не се опита да го спре, а продължи да се взира в него. От тези смайващо сини очи извираше такава вихрушка от емоции, че той забрави за миг, че ги гледат и я притегли в прегръдките си.

– Ела с мен в дома ми тази нощ, циганко. Няма да съжаляваш.

– В дома ти има ли свещеник, за да ни благослови?

Ръцете му се отпуснаха. Погледна я объркано.

– Искаш да кажеш, че би се омъжила за мен?

– Казвам, че аз също те желая, лорд англичанино, но без благословията на свещеника не мога да те имам. Много е просто.

– Просто? – изсумтя благородникът. – Трябва да знаеш, че това е невъзможно, че хората с моето обществено положение се женят само за равни по ранг.

– Да, много добре знам, че благородниците се управляват от строгите правила на своята класа и затова не могат да правят това, което искат. Жалко, че не си обикновен човек, лорд англичанино. Те са по-свободни от теб.

– А нима ти си свободна, щом като не можеш да направиш това, което искаш? – гневно попита той. – Нали току-що ми каза, че ме желаеш?

– Не го отричам. Въпреки това мен ме възпира моят собствен морал, а не мнението на другите. Ако искаш да знаеш, моите хора ще бъдат възмутени, ако се омъжа за теб. Може да ти се стори смешно, но ти не си подходящ партньор за мен, защото не си един от нас. Бих ли позволила това да ми повлияе? Не. За тези нещо само сърцето има значение. Моето няма да ми позволи да отида при един мъж, който няма да бъде мой завинаги. Не мога да падна толкова ниско.

– В такъв случай няма какво повече да си кажем. – Изправи се и

хвърли няколко монети в скута ѝ. – За гледането ти – подигравателно рече той. – Колко жалко, че не можеш да „видиш“ начин да бъдем заедно.

– Но аз видях – тъжно отвърна момичето. – Колко жалко, че не ме желаш достатъчно силно, за да ме задържиш завинаги.

15.

„Колко жалко, че не ме желаеш достатъчно силно, за да ме задържиш завинаги.“

Странно, но Кристофър наистина я желаше толкова силно. Осъзна го на следващия ден по обяд, когато тя просто не излизаше от мислите му. Не можа да свърши никаква работа и най-безцеремонно зарязва приятелите си. Те си бяха прекарвали чудесно предишната вечер, получавайки от другите циганки това, което се бе оказало недостъпно за него. Не им завиждаше. Само подлудяваше при мисълта, че той самият не бе имал такъв късмет.

Започна да пие още в ранния следобед с надеждата да удави разочарованието си в алкохола. Но не му помогна. Обаче реши да направи красивата циганка своя любовница. Това със сигурност щеше да задоволи желанието ѝ да я „задържи завинаги“, нали?

Едва се бе стъмнило, когато той отново препусна към циганския каютун. Този път не взе със себе си Дейвид или Уолтър, дори не им каза къде отива. Възнамеряваше до доведе момичето у дома, но не искаше приятелите му да знаят до каква степен го бе омагьосало, че бе решил да го отведе в Лондон, за да бъде винаги на негово разположение.

Тя не беше край огъня, където я бе оставил миналата вечер. Обаче възрастната жена бе там. Лорд Малори завърза коня си наблизко. Никой не се приближи, за да го попита какво прави в лагера. Навярно се бояха да не започне отново да ги гони от земите си.

Тя вдигна поглед към него и се усмихна. Около очите ѝ се образуваха тънки бръчици.

– Разбира се, че си дошъл за нея. Седни и ми дай ръката си – рече и потупа възглавницата до себе си.

Той седна, ала не бе сигурен защо ѝ подаде ръката си. Тя я пое с изкривените си пръсти; нямаше сила в нейното стискане. Затвори за миг очи, сетне ги отвори и се втренчи в неговите. Мъжът изпита странно усещане, сякаш някой докосна душата му.

Странно. Не биваше да пие толкова много, не биваше да взема със себе си бутилката ром, все едно нямаше смелост да помоли циганката да му стане любовница. Всъщност изобщо не бе сигурен какъв ще бъде отговорът ѝ и просто искаше да притъпи чувствата си в случай, че му откаже.

– Ти си голям късметлия – каза накрая старицата. – Това, което ще ти дам, ще те направи щастлив за цял живот.

– И какво е това?

Жената отново се усмихна.

– Когато му дойде времето, ще го узнаеш.

Нови глупости. Тези хора умираха да се правят на загадъчни. Предполагаше, че това е част от очарованието им. Ала той нямаше търпение отново да види момичето.

– Къде е внучката ти?

– Помолиха я да потанцува. Сега се приготвя. Няма да се бави много.

Що се отнасяше до него, и една минута му се струваше твърде дълго. Нетърпението му бе невероятно. След като с огромно усилие се бе удържал да не дойде още през деня, не искаше да го бавят, когато вече бе тук.

– Да, но къде се приготвя? Искам само да говоря с нея.

Старата циганка се засмя.

– Ще поговориш, но след танца. Сега присъствието ти не бива да я разсейва. Танцът изисква пълна концентрация. Търпение, *гаджо*, ще получиш това, което искаш.

– Наистина ли? При положение, че това, което искам, е самата нея?

Не биваше да казва точно това на баба й. Беше изключително не тактично и грубо. Алкохолът бе развързал езика му и сега бе попаднал в клопката му. Обаче бе твърде късно, за да си вземе думите назад. За щастие тя не изглеждаше обидена.

Само кимна и попита на заваления си английски:

– Значи вече си осигурил свещеник, който да ви даде благословията си?

Пак ли тези глупости!

– Това е абсурдно. Аз съм английски благородник, госпожо.

– Е, и? Тя е циганска принцеса и произходът ѝ е не по-малко благороден от твоя. Ако я искаш, ще трябва да се ожениш за нея.

– Дойдох тук с друго приемливо предложение – сковано изрече той.

– Така ли? Такова, което би я накарало да се откаже от годеника си, който е един от нас и чийто баща е нашият *баросан* и вече е платил годишната цена?

Кристофър се напрегна и се изпълни с гняв, какъвто не бе изпитвал никога досега.

– Кой е този циганин?

– Хубавецът, който се е облегал на онова дърво, – този, който тази вечер ще танцува *танана* с нея. Наистина си късметлия, англичанино, че дойде навреме, за да видиш този танц.

В думите „ще танцува с нея“ имаше някакво скрито значение, което замъгленият му мозък не можеше да отгатне. Видя, че мъжът се изправи и тръгна нанякъде. Проследи го с поглед и замря. Съзря девойката, обсебила мислите му, и дъхът му секна при вида на чувствената ѝ красота.

Тя носеше къса бяла блуза, която падаше под заоблените ѝ рамене. Дълбокото деколте бе украсено с дантелени къдрички, обсипани с малки златни пайети. Дългата ѝ широка пола бе от тънка златиста материя, поръбена с широка златна лента, която се извиваше и блестеше при всяко движение. Единственото ѝ бижу бяха дългите обеци, които се полюшваха съблазнително от двете страни на грациозната ѝ шия. Блестящата ѝ черна коса бе покрита с бял шал, също обсипан с малки златни пайети.

Тя искреше от главата до петите. Беше красива. Не забеляза Кристофър. Погледът ѝ бе прикован в младия циганин, тя вдигна ръце и танцът започна...

Циганинът наистина бе красив, висок, строен, с грациозни и гъвкави движения, В сравнение с него Кристофър се почувства прекалено едър и тронав. Танцът бе омагьосващ. Дватамата не откъсваха погледи един от друг, без значение колко се усиливаше темпото. Това бе танц на страстта, на изкушението, на двама любовници, които флиртуваха, дразнеха се, предлагаха, отдръпваха се, обещаваха...

– Той не може да я има. Забранявам го твърдо – заяви Кристофър, доказвайки колко е пиан.

Нищо чудно, че старата жена му се изсмя.

– Не можеш да го забраниш, англичанино. Можеш само да го предтвратиш, като ти сам се ожениш за нея.

– Не мога да се оженя за нея, госпожо.

Чу се дълга и тежка въздишка.

– Тогава престани да си мислиш, че можеш да я имаш. Наслади се на танца, а после си върви. Утре сутринта ще напуснем земите ти.

Не бе откъснал поглед от момичето от мига, в който се бе появило, не го направи и сега. Ала думите на старата жена го изпълниха с неочаквана паника, която го обзе като вихър. Те си тръгнаха... тя щеше да си замине? И той никога повече нямаше да я види? Невъзможно! Тя щеше да се съгласи да му стане любовница. Ще ѝ купи всичко, което си

пожелае, ще ѝ даде всичко... с изключение на брачно свидетелство. Как би могла да не се съгласи?

Ала колкото ѝ да му се искаше да повярва, че парите ще разрешат всичко, не можеше да разчита, че ще имат успех, когато си имаше работа с толкова различни хора. Не беше в свои води. Кой друг освен тези чужденци можеше да си помисли, че той ще се ожени за нея, просто така, пренебрегвайки факта, че е благородник, а тя е само една обикновена скитница? Е, не беше съвсем обикновена. Да, беше невероятно красива и желана, ала това нямаше нищо общо с брака. Той просто не можеше да го направи.

А защо не?

Въпросът го стресна. Имаше нужда от още едно питие. Това поне не бе трудно. Лордът измъкна бутилката от джоба на самото си, отвори я и я поднесе към устните си, без да откъсва поглед от вълшебното видение.

Тя бе желанието. Тя бе страстта. Танцуваше като ангел. Танцуваше като блудница. Господи, колко много я искаше. Никога не бе пожелавал нищо толкова силно, както тази циганка. Тя го караше отново да се чувства жив. Беше минало толкова време, откакто го бяха изпълвали подобни чувства. Трябваше да я има. Без значение какво ще му струва, трябваше да я има...

16.

Стенанието го събуди. Кристофър не разбра откъде идва, докато не го чу и осъзна, че той бе този, който пъшкаше. Главата му се цепеше. Имаше жесток махмурлук и тъкмо това заслужаваше, след като бе изпил толкова много ром. Не беше обичайното му питие, но вчера бе искал нещо по-силно, а в къщата не бе останало нищо друго – да не забрави днес да се погрижи да попълни запасите.

– Мога да ти помогна.

Гласът бе със съвсем лек акцент и мек като шепот. Обърна се, за да види на кого принадлежи. Не се изненада да види, че това бе тя, легнала на възглавницата до него, с лице, светнало от усмивка. Ан... Ана... не, Анастасия, да, това бе името ѝ, което миналата нощ най-последно бе успял да изкопчи от нея, макар че не си спомняше точно по кое време.

– Да ми помогнеш за какво?

– За болката, която изпитваш заради снощното препиване.

– О, това ли? – Намръщи се, когато нова болка прониза слепоочията му. – Не мисли за това. Ако дойдеш малко по-близо и ми позволиш да те поддържа, удоволствието ще ме накара напълно да забравя за всякаква болка.

Тя нежно докосна веждите му.

– Не, няма, но е много мило, че го казваш.

Обаче се приближи, притисна се до него и отпусна глава на гърдите му. Той въздъхна блажено, осъзнавайки, че тя е гола под завивката. Каквото и да се бе случило помежду им миналата нощ – защо, по дяволите не си спомняше нищо? – не се съмняваше, че му се бе насладил докрай.

– Значи си се съгласила? – попита той с глас, изпълнен с неподправено мъжко задоволство, а ръката му се плъзна по меката ѝ коса. – Знаеш си, че ще се съгласиш, макар че проклет да съм, ако си спомням.

– Трябва да знаеш, че беше много настоятелен.

– Наистина ли? Е, постъпил съм добре.

Жената се засмя. Беше леко дрезгав смях, на който слабините му мигом откликнаха. Изумително колко лесно можеше да го накара да я пожелае.

– Това, че не си спомням най-хубавата част от вечерта, определено ме кара да се чувствам... незадоволен. – В гласа му прозвуча нотка на разочарование. – Трябва да го направя още веднъж, защото искам този

път да го запомня.

Тя повдигна глава и го погледна. В красивите ѝ очи се таеше лека насмешка, но едновременно с това и нежност.

– Отново? Не искам да те разочаровам, Кристофър, но ти заспа в мига, в който миналата нощ главата ти докосна възглавницата. Не помръдна нито веднъж, докато те събличах, а това не бе никак лесна работа, като се има предвид колко си едър и тежък. Не можах да изляза от тази стая, а и ти не би позволил...

– Разбрах – недоволно изпъшка той. – По дяволите, толкова много ли съм пил?

Тя кимна с усмивка.

– Ти наистина прекали с чашите. Беше много забавна гледка. Не заваляше и не залиташе. Изобщо не изглеждаше пиян. Но нещата, които каза, наистина се съмнявам, че би ги казал на трезва глава.

– Като например?

– О, ами например когато ми заяви, че повече никога няма да танцувам. Толкова е глупаво. Разбира се, че ще танцувам винаги когато ме помолиш. Както и когато ме качи на коня си и ми заповяда да те чакам, докато убиеш Николай.

Очите му се разшириха.

– Не съм го направил, нали?

– Не, разсея се, докато търсеше някакво оръжие в джобовете на сакото си, а след това забрави какво търсиш.

Младият мъж се намръщи.

– Никога повече. Ако видя още една бутилка ром и ще...

– Да, знам, че по-скоро ще я разбиеш в главата си, отколкото да я изпиеш.

– Е, не бих отишъл чак толкова далеч.

– И аз не мисля така – засмя се тя, – но ти така заяви миналата нощ.

Смехът ѝ го възбуди. Придърпа я към гърдите си и устните ѝ се озоваха на сантиметри от неговите. Погледите им се срещнаха. Кристофър не се съмняваше, че ти ще разпознае желанието в очите му.

– Значи още не сме се любили? – дрезгаво попита той.

– Не, нито ще се любим – с невъзмутим тон заяви тя. – Не и докато не те отърва от ужасното главоболие, което те измъчва. Когато се любя с теб, Кристофър, искам да изпитваш единствено удоволствие. Не преувеличавах, когато ти казах, че умея да лекувам. Жените в моето семейство от поколения познават билките. Няма да се забавя.

Едновременно го връхлетяха различни емоции – страстно желание,

докато тя говореше как ще се люби с него, остро разочарование, когато напусна леглото, и искрено благоговение пред прекрасната гледка на голото ѝ тяло.

Тя се държеше така, сякаш бе съвсем естествено да се разхожда гола пред него. В поведението ѝ липсваше всякакво смущение или неудобство. Нито пък се перчеше с разкошното си тяло пред него, макар че имаше съвсем основателна причина за това. Просто отиде до платнената торба, която явно бе нейна, отвори я и бръкна в нея. Откри това, което търсеше, и огледа стаята. Видя чашите и няколко гарафи, сред които и тази с прясна вода.

Отвори всяка една гарафа, за да я подуши и изненадващо избра тази с коняка. Стри билките, пусна ги в една чаша и напръска отгоре малко коняк. Разбърка сместа с пръст и за ужас на Кристофър го облиза. После се върна при леглото и му подаде чашата.

Вътре се виждаше някаква мътна течност. Лордът се вгледа намръщено в нея.

– Защо наля коняк, а не вода?

– Защото лекарството не е приятно на вкус, а конякът ще притъпи горчивината. Изпий го. Ще се почувстваш много по-добре само след... петнадесет минути. Точно колкото да се изкъпя набързо.

Представата за голото ѝ тяло в широката вана го накара да изпие на един дъх чашата.

– Ще се присъединя към теб, ако не възразяваш.

– Не възразявам – усмихна му се екзотичната чаровница. – Ако обещаеш да държиш ръцете си далеч от мен, докато се почувстваш по-добре.

Кристофър въздъхна.

– Няма значение, ще страдам тук... тъ... ще те чакам.

Тя кимна, наведе се, за да го целуне по веждите, а сетне прошепна в ухото му:

– Тези, които умеят да чакат, винаги биват възнаградени, Кристоф.

Беше на върха на езика му да ѝ каже, че името му не е Кристоф, но вместо това предпочете да се наслади на гледката на прекрасните ѝ гърди, които се полюшнаха над устните му, когато тя се наведе над него. Чу че вратата на банята се затвори и отново въздъхна. Ала не след дълго главата му се изпълни с фантазии за нея в онази „упадъчна“ баня.

Това бе единственото помещение в цялата къща, което не се вписваше в останалия декор и което бе пълна изненада за него, когато за пръв път посети имението. Сякаш някой заклет пуритан от миналия век

бе обзавел наново цялата къща, ала банята бе останала скрита от него и непокътната. Помещението бе в римски стил, с огромна вкопана в пода вана, която можеше да побере шестима възрастни. Към нея водеха мраморни стълби и бе заобиколена от гръцки колони, а позлатените кранове бяха във формата на голи херувимчета.

Щеше да се изкъпе с нея там, преди да потеглят за Лондон. Лондон... Къде, по дяволите, щеше да я държи, докато ѝ намери подходяща къща? Не се съмняваше, че слугите в градската му къща ще започнат да клюкарстват за нея. Тук, в провинцията, това нямаше значение; клюките на прислугата не можеха да стигнат много далеч. Но в Лондон това със сигурност имаше значение, а той нямаше никакво желание да го одумват зад гърба му, че е бил омагьосан от някаква циганка, макар че това бе абсолютна истина.

Вратата се отвори. Тя пристъпи гола в стаята, така както бе излязла. Дойде право при леглото. Качи се на него, отметна завивката и го възседна. Дъхът му секна пред дързостта ѝ и той я нагласи върху слабините си. Дългата ѝ коса се разтла на пишни вълни по корема му.

– Как е главоболието ти? – невъзмутимо попита тя, сякаш той не бе омаян от действията ѝ.

– Какво главоболие?

Отговорът я накара да се усмихне.

– Съжаляваш ли, Кристоф?

Мъжът се засмя и раздвижи мускулестите си бедра.

– Сигурно се шегуваш.

Изкусителната завъртя очи.

– Нямах предвид това, което ще направим. Знам, че мога да те направя щастлив. Просто се чудех дали не съжаляваш, задето съдбата ни срещна. Аз със сигурност не съжалявам.

Той протегна ръка и я погали по бузата.

– Не мисля, че осъзнаваш колко много си направила за мен. Ти беше много по-права, отколкото ми се иска да призная. Това, което видя у мен, е истина. Бях се превърнал в една празна черупка. Ти ми вдъхна живот.

Лицето ѝ засия.

– Ще ни бъде хубаво заедно. – Подпря ръце на леглото до раменете му, наведе се над него и прошепна до устните му. – Много хубаво.

Той изпъшка, а ръцете му я претеглиха и я притиснаха към гърдите му. Устните му се впиха в нейните. Усети как тялото ѝ се напрегна. Страстта му бе прекалено буйна, ала не можеше да се сдържи. Сякаш от

години бе чакал точно този миг, точно тази жена и нищо не бе в състояние да го спре.

Но тя го спря. Измъкна се от прегръдката му и за негова изненада обхвана лицето му в шепа и остро рече:

– Чуй ме, Кристоф. Няма да ти позволя да ме нараниш само защото си толкова опиянен от страст, че не мислиш какво правиш. Забрави ли, че никога досега не съм била с мъж? Някой друг път можем да го направим бързо, ако това е, което искаш, ала не и този път. Този път трябва да бъдеш много внимателен. Аз съм подготвена за болката, но само ако омокотиш проникването. Или за теб няма значение дали ще страдам повече?

– Разбира се, че има – избъбри той.

Думите ѝ го смаяха. Мили Боже, как може да е девствена и в същото време да се държи толкова дръзко? Но истината щеше да се разкрие само след няколко минути, така че не би могла да се преструва.

– Ти си ужасно безсрамна за девственица – изтъкна Кристофър доста нетактично, както след миг осъзна.

Но тя се засмя и изглежда изобщо не се засегна.

– Ние ще прекараме остатъка от живота си заедно. Защо трябва да крия каквото и да било от теб? Аз съм твоя, Кристоф. Би било глупаво да крия тялото си от теб, нали?

„Аз съм твоя.“ Странно, но тези думи го изпълниха с необяснима нежност. Той се претърколи и се надвеси над нея. Този път целувката му бе нежна като полъх на вятър. Искаше докрай до вкуси вълшебство-то на този неповторим миг.

Тя бе божествена. Устните ѝ се разтвориха покорно и езикът му се плъзна вътре. Дланите му обхванаха гърдите ѝ. Тя се изви нагоре, изпълвайки шепите му докрай. Той едва не се засмя от удоволствие. Една безсрамна девственица, за какво повече би могъл да мечтае?

– Ще ми кажеш, когато си готова, нали? – пресипнало промълви младият мъж.

– Мисля... че сам ще разбереш – изохка тя.

Той се усмихна и продължи сладкото опознаване. Кожата ѝ бе топла и гладко като коприна. Осъзна, че я гали с благоговение, дивейки се на съвършените ѝ форми, на мекотата ѝ, на отклика на докосването му. Беше твърд и копнееше да бъде в нея, но в същото време бе толкова очарован от нея, от това сладко блаженство да я гледа как се люби за пръв път. Тя тръпнеше, стенеше, притискаше се към горещите му длани. Накара го да се почувства така, сякаш той също щеше да се люби за

пръв път.

Наистина разбра кога е готова. Внимателно се нагласи между бедрата ѝ и още по-внимателно проникна в нея. Девствената бариера бе там и той се напрегна много повече от нея, докато я разкъсваше. Изохкването ѝ бе високо, но целувките му я успокоиха.

Кристофър ѝ даде няколко минути, за да свикне с него и не се раздвижи, докато тя не започна да отвърща на целувките му. Страстта ѝ го разпали и той бавно се плъзна в кадифените ѝ дълбини, изпълвайки я докрай. Усещането бе повече от това, което можеше да понесе, без да загуби контрол, обгърнат от тази тясна и пулсираща плът. Ала успя да се сдържи и нежно проникваше и излизаше. Скоро обаче разбра, че нейното желание е не по-малко силно от неговото и с един финален тласък той издигна и двамата до върха на пълното блаженство.

17.

Никога досега Кристофър не бе осъзнавал колко приятно може да бъде просто да държиш в прегръдките си една жена и да се наслаждаваш на топлината на тялото ѝ. Предполагаше, че досега никога не бе имал достатъчно време, за да го разбере. Задоволил естествените си нужди, винаги бе бързал или да заспи, или да си тръгне. А и никога досега не бе имал постоянна любовница, нито пък я бе водил в собствено-то си легло.

Разбира се, през годините бе имал много любовници, но те живееха в собствени жилища, отделно от него, с които се срещаше по предварителна уговорка, за да се позабавляват за кратко. Никога не му бяха стрували повече от някоя и друга скъпа дрънкулка.

Ала Анастасия щеше да бъде истинска държанка. Ще ѝ купи къща, където ще може да я посещава, ще наеме слуги, за да ѝ осигуряват всички удобства, ще се грижи за храната, ще ѝ поръча нови дрехи, скъпи бижута. Всъщност ще поеме пълната ѝ издръжка. Щеше да му струва доста скъпо, но си заслужаваше парите.

– Изглежда си гладен – отбеляза младата жена, когато стомахът му се обади за трети път.

– Може би – лениво отвърна той, но не побърза да стане. – Сега, като се замисля, не си спомням снощи да съм ял нещо – по дяволите, нищо чудно, че ромът ме е ударил право в главата. Имаш ли представа колко е часът?

– Доста късно, предполагам, че сутринта е преполовила.

– И ти наричаш това късно? – засмя се лордът.

– За човек, който е свикнал да става на разсъмване, наистина е късно.

– Повече няма да се налага да ставаш толкова рано.

– Аз обичам да гледам изгрева на слънцето. А ти?

– Хмм, никога не съм мислил за това – всъщност не си спомням да съм виждал много изгреви. Виж, залези съм виждал доста.

– Сигурна съм, че ще се наслаждаваш на настъпването на зората заедно с мен, Кристоф – предрече тя.

– А аз знам, че ти ще се наслаждаваш на залезите с мен – върна ѝ го той.

– А защо да не можем да се наслаждаваме и на двете?

Той седна и я погледна.

– Нали не смяташ да променяш навиците ми? И защо продължаваш да ме наричаш Кристоф? Не ти ли казах миналата нощ, че името ми е Кристофър?

– Каза ми. Добави, че приятелите ти те наричат Кит. Но Кристоф ми харесва повече. Звучи ми по-лирично. Смятай го за проява на нежност и любов.

– Така ли е наистина?

Младата жена се засмя, търкулна се към другия край на леглото и се протегна за дрехите си.

– Мисля, че трябва незабавно да те нахраним. Празният стомах предизвиква лошо настроение.

Кристофър примигна и се усмихна на себе си. Тя беше права, разбира се. Нямах нищо лошо в това да го нарича с галено име. Освен това, когато я гледаше как се движи из стаята гола, както в момента, не си струваше да се оплаква от каквото и да е.

Стана от леглото, за да се облече. Когато свърши, я погледна отново и видя, че е облякла блестящия си костюм от предишната вечер, който щеше да привлича много повече погледите, отколкото му се нравеше.

– Нямах ли никакви други дрехи? – попита.

– Миналата вечер не ми даде никаква възможност да си събера багажа, Кристоф. Имам само платнената си торба, която баба ми успя да ми хвърли, преди да препуснеш в галоп от лагера с онзи твой луд жребец.

Напомнянето, че миналата вечер не се бе държал като истински джентълмен, го накара до се намръщи.

– Днес ще те заведа в лагера, за да си вземеш нещата... и може би после ще отидем до града, за да ти купя нещо по... нормално за обличане.

Думите му я накараха да повдигне вежди.

– Смяташ, че моите дрехи не са нормални?

– Е, със сигурност са. – В тона му прозвучаха помирителни нотки. – Просто те са... ами...

Не можа да намери подходяща дума, която да не я обиди. Ала тя я намери и не бе трудно да се досети, че наистина се бе обидила.

– Може би прости? Селски? Подходящи само за цигани и скитници?

– Не е нужно да се обиждаш, Анастасия. Дрехите ти са били напълно подходящи, когато си живяла по пътищата. Но отсега нататък ще

водиш съвсем различен живот. Това е съвсем просто.

Жената се намръщи. Не изглеждаше никак умиловивена.

– Ще ти е трудно ли да ме приемеш такава, каквато съм, Кристоф?

– А каква си ти?

– Циганка.

– Наполовина циганка или поне ти така заяви.

Тя махна пренебрежително.

– Аз съм била отгледана като циганка, а не като руския. Може и да не мисля като повечето циганки, но все още съм една от тях.

Младият мъж приближи към нея и я прегърна.

– Нали нямаме първата си разпрavia?

– Нямаме ли?

– Не. Забранявам го.

Анастасия се отдръпна и се вгледа в очите му.

– Ще направя някои отстъпки, за да се приспособя към теб. Ти ще трябва да направиш същото. По този начин ще можем да постигнем съгласие за всичко. Честно ли е?

– Ти имаш доста необикновен поглед върху нещата и не съм сигурен, че ще мога да свикна толкова бързо с него. Засега съгласна ли си да нападнем кухнята.

– Да ако това е начина да получим закуска. – Махна към вратата и направи поклон. – След теб... лорд англичанино.

Кристофър завъртя очи, бутна я пред себе си и игриво я тупна по дупето.

– Да не чувам повече подобно обръщение. Кристоф е напълно достатъчно.

– Щом настояваш – изкиска се младата жена.

18.

Би било твърде пресилено да се надява, че ще продължат да се разбират толкова добре. Но няколко дни или седмици не бяха чак толкова невъзможно желание. Всъщност идилията им продължи само няколко минути, докато слязоха на долния етаж.

Като се замислеше за това, Кристофър бе длъжен да признае, че е можел да бъде много по-тактичен. Но нямаше навика да мери думите си, особено пред приятелите си. В крайна сметка на кого друго, яко не на най-близките си приятели, можеше да се похвали с великолепната си придобивка?

Уолтър и Дейвид бяха такива, но му се искаше да не се бяха появили в коридора тъкмо когато слизаше по стълбите ръка за ръка с Анастасия, макар че тя бе няколко стъпки зад него. Естествено, двамата мъже не можеха да не я забележат, след като златистата ѝ пола приличаше на горяща факла в нощта.

– Какво е това? – попита Дейвид, вперил поглед в Анастасия, макар че въпросът му бе отправен към Кристофър. – Значи ето къде си отишъл миналата нощ.

– Водиш я обратно в лагера? – предположи Уолтър, после се ухили. – Ще те придружим.

– Не съвсем – поправи го Кристофър. – По-късно ще я заведа да си вземе вещите, но отсега нататък тя ще остане с мен. Защото тя склони да остане при мен.

– О, смяташ ли, че е разумно това, Кит? – попита Дейвид. – Тя не е от онези жени, които стават за любовници, защото... хм, някак си не е типична за тази роля.

Анастасия издърпа ръката си от тази на Кристофър, но замислен за забележката на приятеля си, той като че ли не усети как пръстите ѝ се изплъзнаха от неговите.

– И какво общо има типичното с всичко това? Имал съм „типични“ жени, Дейвид, и само за няколко дни са ми омръзвали. Също като на теб. Но това със сигурност няма да се случи с моята Ана. Освен това аз не съм я помолил да бъде моя любовница, за да я въвеждам в обществото, така че едва ли има значение дали е типична или не, не е ли така?

– Ъъ, хм, не бих искал да бъда лош вестител, старче – намеси се Уолтър, – но бих казал, че твоята Ана се кани да ти отсеке главата –

образно казано, разбира се.

Кристофър се обърна тъкмо навреме, за да получи оглушителна плесница по бузата си и да види как Анастасия прихваща полите си и побягва нагоре по стълбите.

– За какво, по дяволите, беше това? – извика лордът след нея.

Но тя не спря и миг по-късно чу как вратата на стаята му се затръш-на с трясък. Всъщност навярно го бяха чули в цялата къща.

– По дяволите! – промърмори младият мъж. Зад него Дейвид тактично се изкашля, но Уолтър най-безцеремонно се засмя.

– Не, разбира се, няма нищо типично у нея. Може би ще ти помогне да разбереш какво стана. Кит, ако ти кажа, че тя започна да се мръщи, когато Дейвид заговори за любовници.

– Как не, сега ще обвиниш мен – изръмжа Дейвид.

Кристофър не обърна внимание на приятелите си и се запъти към стаята си. Вратата не бе заключена. Завари Анастасия да пъха в платнената си торба малкото си нещо, които бе извадила.

Лордът затвори вратата и се облегна на нея. Не беше ядосан, но със сигурност бе раздразнен и малко объркан. Една любовница не би трябвало да има някаква причина да се разстройва, че открито я наричат такава.

– Какво си мислиш, че правиш? – настоя той. – И защо, по дяволи-те, ме удари?

Тя спря и го изгледа кръвнишки.

– Не те мислех за глупак, Кристофър Малори. Не се прави на такъв сега.

– Моля? – сковано попита той.

– И би трябвало да молиш – скастри го тя. – Но не съм ти простила!

– Не съм молил за прошка. Ако съм казал нещо грешно, проклет да бъда, ако знам какво е. Защо не ми кажеш против какво възразяваш, и тогава може би – забележи, казвам само може би – ще ти се извиня.

Лицето ѝ пламна.

– Взимам си думите обратно, *гадже*. Ти наистина си глупак. – Пристъпи към него. – Махни се от пътя ми. Отивам си у дома.

Кристофър не помръдна. Страбчи я за раменете, но се въздържа да я разтърси.

– Никъде няма да отидеш, преди да ми обясниш какво става. Поне това ми дължиш.

Красивите ѝ тъмносини очи изпуснаха мълнии.

– Не ти дължа нищо след това, което току-що направи!

– Какво съм направил?

– Ти не само позволи на твоите хора да ме обидят, но стоя там и направи същото. Как можеш да говориш за мен по този начин? Как можа?

Младият мъж въздъхна.

– Те са моите най-близки приятели, Анастасия. Мислиш ли, че можех да се въздържа да не им се похваля с теб?

– Да се похвалиш? Аз не съм играчка. Ти не си ме купил. И аз не съм твоя любовница!

– Не си, как ли не! – процеди той, но млъкна и се намръщи. – Не ми казвай, че миналата нощ съм забравил да те попитам. Нали тъкмо заради това отидох в лагера. Защо иначе ще бъдеш тук, ако не съм те попитал и ти не си приела?

– О, попита ме – тихо изсъска тя. – И това беше отговорът ми.

За втори път лорд Малори получи оглушителна плесница. Този път лицето му почервения и то не само от шамара. Сега вече наистина бе ядосан.

– Не смей да ме удряш пак, Ана. За мен бе съвсем естествено да предположа, че си се съгласила да бъдеш моя любовница, след като се събудих и те видях да лежиш гола в леглото ми. По дяволите, дори ти каза, че си се съгласила. Съвсем ясно си спомням, че ми го каза тази сутрин. За какво друго си се съгласила, по дяволите, ако не за това?

– Трябва само да си припомниш какво ти казах, кой е единственият начин да бъда твоя, и ще си отговориш. Аз не съм твоя любовница, аз съм твоя съпруга!

– Съпруга, как ли не!

Вероятно заради ужасения израз на лицето му тя се промуши покрай него и посегна към дръжката. Навярно заради пълното му смайване той остана като закован и не понечи да я спре. Просто не можеше да повярва, че пиян или не, той би могъл да пренебрегне основните правила на своята класа. Един маркиз никога не може да се ожени за обикновена циганка, е, не съвсем обикновена, но все пак циганка, е, може би половин циганка, но все пак... не, това просто не се правеше!

Тя очевидно лъжеше, опитваше се да го накара да повярва, че се е оженил за нея само защото миналата вечер бе толкова пиян, че не си спомняше нищо. Що за самообладание притежаваше тази малка измамница, когато веднага можеше да я разобличи! Трябваше да поиска само доказателство, а след като нямаше такава, щеше да бъде принудена да признае, че е излъгала. Смяташе я за по-умна, да си помисли, че може

да успее с такава явна измама. Част от гнева му отстъпи място на разочарованието.

Тръгна след нея. Откри, че вече бе напуснала къщата. Видя отдалеч как златистата ѝ пола изчезна зад дърветата. Не можеше да я настигне пешком и затова се затича към конюшнитея.

Беше изминала половината път до лагера, когато Анастасия чу тропота на конските копита зад гърба си. В следващия миг жребецът се озова на няколко крачки пред нея и ездачът му го спря. Тя не обърна внимание нито на огромния звяр, нито на конника, а продължи, като го заобиколи. Не беше трудно отново да препречи пътя ѝ и твърдоглавката най-после спря.

Кристофър протегна ръка, за да я вдигне. Момичето само го погледна и той обясни:

– Миналата вечер те отведох от лагера. Днес ще те върна. Един благородник е длъжен да го направи.

Анастасия изсумтя презрително.

– Колко удобно, да се правиш на благородник само когато ти изнася.

Това бе сериозна обида и изискваше същата в замяна.

– Не знаех, че една циганка разбира нещо от сложните правила на благородниците.

Тя повдигна вежди към него.

– Нима това е заобиколен начин да се каже, че правилата на обикновената любезност са твърде сложни и недостъпни за благородниците?

Кристофър примигна.

– Моля?

– Не си прави труда. Вече ти казах, че няма да ти простя.

Лорд Малори стисна зъби.

– Това е само една проклета фраза, която, казана с този тон, означава, че някой иска обяснение, а не е молба за прошка.

– Така ли? Когато едно просто „какво“ ще е достатъчно и няма да причини объркване? Още едно от онези изтънчени „сложни правила“, които се разбират само от вас лордовете, предполагам?

Той завъртя очи и уморено рече:

– Правиш се на глупачка, Анастасия.

Младата жена изимитира тона му и добави с престорено тежка въздишка:

– А ти наистина си глупак, лорд англичанино, щом още не си разбрал, че повече нямам какво да ти кажа.

Кристофър настръхна.

– Много добре, но преди да се разделим, бих искал да знам как си мислила да ме убедиш, че съм се оженил за теб.

– Да те убедя? – неприятно се засмя тя. – Навярно в джоба на сако-то ти има документ с твоя подпис, освен ако не си го загубил миналата нощ. Но дори и да е така, винаги можеш да попиташ преподобния Бигс, струва ми се, че това бе името, с което се нарече. Ти го заплаши да го пребиеш до смърт, ако той не ни ожени веднага, и бедният човек ти повярва. Така че направи това, което е необходимо, за да анулираш брака ни. Не е нужно да ме уведомяваш, когато решението влезе в сила. Не се съмнявам, че ще стане колкото е възможно най-бързо.

И този път успя да си тръгне, защото лорд Малори отново бе загубил дар слово.

19.

Нямаше да плаче. Той бе безчувствен звяр, един арогантен негодник, както и „проклет“ сноб. Но тя нямаше да плаче. Бе видяла объркването му и искаше да му помогне. Бе усетила болката му и искаше да я излекува. Бе почувствала празнотата в душата и сърцето му и искаше да го изпълни със щастие. Но не бе разбрала, че той може да бъде толкова глупав, че да постави мнението на другите над собствените си нужди. Не бе осъзнала, че е готов да пожертва собственото си щастие само защото „това просто не се прави“.

Беше наистина ужасно, че бе сгрещила толкова много по отношение на този мъж, но още по-лошо бе, че бе позволила на чувствата си да надделеят. Сърцето ѝ не биваше да участва – поне не още. Тя не трябваше да се чувства толкова съсипана само защото англичанинът не можеше да понесе мисълта да бъде женен за нея. Та нали още от самото начало знаеше какво е отношението му по този въпрос – когато не бе пиян. Когато бе пиян, той се бе оставил да го води сърцето му. Когато бе пиян, нищо не можеше да му попречи да вземе това, което желаше, и със сигурност не и неговото „това просто не се прави“.

Анастасия се прибра в лагера като насън. Толкова бе потънала в нещастieto си, че не забеляза Николай, докато той не я сграбчи за ръката и не я извърна грубо към себе си. Пръстите му щяха да оставят синини. Винаги щом я докоснеш, после ѝ оставаха белези.

– Къде прекара нощта? – гневно попита младият циганин.

Трябваше да бъде разумна и да излъже, особено след като виждаше колко е бесен, но собствените ѝ чувства бяха толкова объркани, че предизвикателството надигна грозната си глава. Вирна брадичка и отвърна:

– Със съпруга си.

Плесницата не бе неочаквана. Силата ѝ я повали на земята, но жестокостта и грубостта бяха нещо типично за Николай. Анастасия отметна косата си и го изгледа с омраза.

– Може би не си ме чул добре, Нико. Бях със съпруга си, с *гаджото*, за когото се омъжих миналата нощ, с англичанина, който веднага ще те изпрати в най-близкия затвор, ако още веднъж се осмелиш да вдигнеш ръка срещу мен!

Лицето на Николай придоби несигурен и объркан вид, точно както тя се надяваше. Дори пребледня при споменаването на затвора.

Повечето цигани предпочитаха да умрат, отколкото да бъдат затворени, дори и за кратко. Въпреки това синът на Лаутару се усъмни в думите ѝ и с пълно основание.

– Ти си обещана на мен! – напомни ѝ циганинът – Не можеш да се осмелиш да се омъжиш за друг.

– Обещана съм на теб, но не от мен. Аз никога и нищо не съм ти обещавала. Не аз съм те избирала за мой съпруг, Нико, нито пък щях да се съглася да се омъжа за теб. Бих избрала всеки друг, но не и теб, дори и да не го обичам. Но вместо това избрах любовта, да, любовта, чувство, което е напълно непознато за теб.

Щеше да я удари отново, ако тя не лежеше на земята на метър, метър и половина от него. Освен това вече не бяха сами. Хората от племето се бяха събрали и ги наблюдаваха и слушаха. Сред тях бяха баща му, както и Мария, която се приближаваше толкова бързо, колкото ѝ позволяваха старите ѝ болни кости. Старицата обикновено не бе присъствала на сблъсъците между внучката ѝ и Николай и сега бе изпълнена с гняв.

Николай я видя и застина. Той не бе единственият от племето, който се боеше от Мария. Баща му също настръхваше от всяка нейна дума, защото предсказанията ѝ винаги се сбъдваха, така както и проклятията. Освен това тя бе техният „късмет“. А човек никога не бива да рискува късмета си.

Въпреки това гневът му бе толкова силен, че Николай вдигна ръка, за да я предупреди.

– Това не те засяга, стара жено.

В отговор тя започна да хвърля златни монети по него. Всяка попадеше точно в целта, удряйки го на различни места и причинявайки много по-силна болка, отколкото би трябвало, като се имаше предвид немощта на стрелеца.

– Това е цената, която си платил за младоженката – презрително и злобно изрече старата циганка. – Сега вече моята внучка не ти е никаква. За теб тя е чужда жена и ще се отнасяш към нея като към такава, ще я гледаш само отдалеч и ще държиш ръцете си настрана от нея.

– Не можеш да направиш това! – изръмжа той.

– Вече е сторено. Дори и тя да те искаше, нямаше да ѝ позволя да я имаш. Ти не си достоен за едно куче, камо ли за една жена. Твоят баща е за съжаление, задето има син като теб.

– Думите ти са твърде жестоки, Мария – заплашително изрече Иван и приближи до тях. – Разбирам гнева ти, но...

– Не е гняв, Иване, а за нещастие е самата истина – прекъсна го

възрастната жена. – Никой друг не се осмелява да ти говори така, но аз мога да си го позволя. Защото умиращите нищо не може да ги изплаши.

Той бе чул достатъчно, преди да дойде при тях, и пребледня, осъзнавайки значението на последните й думи.

– Не! Не можем да загубим и двете.

– Този път нямаш избор. Не можеш да задържиш Ана, когато сърцето й я тегли другаде. Ако се опиташ, няма да имаш никаква полза, защото вместо късмет тя ще ви донесе нещастие и разруха. Но не можеш да обвиняваш никого освен себе си, Иван. Ако бе възпитал Николай по-добре и ако се бе постарал да изтръгнеш грубостта и жестокостта, които са го завладели, може би моята внучка щеше да го обича, а не да го мрази.

При тези думи лицето на Иван пламна, но не можеше да оспорва истината – синът му Николай бе истинско разочарование за него. Въпреки това на карта бе поставено бъдещето им, късметът и щастието, които ги бяха съпътствали толкова дълго, а той не можеше да понесе да ги изгуби.

– Нима за теб няма никакво значение, че ние винаги сме се грижили за вас, че винаги сте имали дом сред нас? – попита водачът на племето, опитвайки се да събуди у нея чувство на вина. – Къде изчезна вашата преданост, вашата благодарност?

– Благодарност ли? – презрително изсумтя Мария. – Ти изгуби моята преди години, когато ме заплаши, Иван, когато дъщеря ми ни напусна. Или си мислиш, че съм забравила? Оттогава изпитвам единствено равнодушие, защото нямах желание да търся подслон при друго племе. Ала двамата отново се изправяме един срещу друг, защото моята внучка иска да поеме по свой път. Никой няма да й попречи.

– Мария...

– Не! – остро го прекъсна старата циганка. – Няма какво повече да си кажем. Отдадох живота си на теб и твоите хора, но вече всичко свърши. Ако не искаш да умра с проклетие на устните, което ще те преследва до края на дните ти, ще се сбогуваш с внучката ми и ще й пожелаеш щастие по пътя, който си е избрала. Щастието и късметът ще продължат да бъдат с теб, докато си достатъчно мъдър, за да не пречиш на любовта.

За него бе много трудно да преглътне гордостта си и да се отдалечи с достойнство, ала го направи. Кимна сковано на Мария, после на Анастасия. Обаче синът му не притежаваше достойнство и се изплю в краката на Мария, преди да си тръгне.

Анастасия се бе изправила при появата на баба си. Прегърна я през крехките рамене и я поведе към фургона им. Усещаше слабостта ѝ и чуваше затрудненото ѝ дишане.

– Ти изцеди докрай силите си – нежно ѝ се скара тя. – Мислех, че се разбрахме да ме оставиш сама да се справя.

– И ще ми забраниш за последен път да дам воля на гнева си?

– Не, разбира се, че не – въздъхна Анастасия. – Поне изпита ли удоволствие?

– Извънредно много, дете, извънредно много. А сега, къде е твоят съпруг? Защо не е с теб?

При тези думи Анастасия избухна в сълзи.

20.

Още бе сутрин, но Анастасия сложи баба си да си легне. У Мария вече бе останал съвсем малко живот. Анастасия не усещаше никакъв живец у нея, докато седеше край леглото и държеше ръката ѝ.

Бдение край една умираща. Знаеше, че краят ѝ приближава. Сър Уилям бе с нея, застанал мълчаливо зад гърба ѝ и сложил ръка на рамото ѝ. Всичко, което можеше да направи, бе да увери баба си, че самата тя ще бъде добре, макар да нямаше никаква представа как ще го постигне. Опита се да скрие мъката си, но трябваше да ѝ разкаже какво се бе случило.

– Той не се смята за отговорен за това, което е направил миналата нощ, когато е бил пиян – обясни Анастасия в отговор на въпроса защо маркизът не е с нея. – Смята, че аз съм се съгласила да бъда негова любовница и беше във възторг от това. Отказва да повярва, че се е оженил за мен. Всъщност е убеден, че съм го излъгала.

– Значи смяташ, че той не те иска? – попита Мария. – След като го срещнах, знам, че това не е истина.

– Той ме иска, но не за съпруга. Което е чудесно. Според него, изглежда съм се опитала да се надигна прекалено нависоко. Следващият път ще бъде по-разумна.

– Следващият път ли? – тихо се засмя Мария. – Няма да има следващ път.

Анастасия не я разбра.

– Тогава ще остана неомъжена. За мен няма значение – опита се да увери баба си. – Английският благородник ни помогна да постигнем целта си. Заради него повече не съм обещана на Николай. За това съм му благодарна.

Старата жена се усмихна.

– Ти имаш съпруг. Ще го задържиш.

– Вече не го искам – настоя Анастасия, макар че никога не бе умеела да лъже, особено Мария. Баба ѝ веднага познаваше лъжата.

– Искаш го.

– Наистина, бабо, не го искам. Освен това, веднага след като намери доказателство, че сме женени – друго, а не само моята дума, на която той не вярва, – ще разтрогне брака ни, преди да успее да мигна.

– Няма да го направи.

Анастасия въздъхна, но после тъжно се засмя.

– Много добре, сигурна съм, че имаш основателна причина, за да си толкова упорита за това. Защо той няма да се разведе с мен?

– Защото ти си му открила светлината, дъще на моето сърце. Той няма да се върне отново в мрака, в който бе потънал, преди да те срещне. Не е чак такъв голям глупак, макар в момента да смяташ друго. Ще му е нужно известно време, за да го разбере. Ти трябва само да чакаш и да се подготвиш да му простиш, когато се вразуми.

– Или да го подбутне малко, за да побърза – предложи сър Уилям.

Анастасия се извърна бързо, смаяна от неочакваната забележка на англичанина.

– Няма да те моля да говориш с него, Уилям.

– Нито пък аз си бих позволил подобно нахалство – сковано отвърна той. – В крайна сметка той е маркиз, докато аз съм само един дребен благородник.

– В такъв случай как ще подтикнеш един маркиз? – попита Мария.

Уилям се усмихна заговорнически.

– Мога да я отведа в Лондон, да я облека в красиви дрехи, да я представя като моя племенница. Това ще покаже на онзи надменен млад мъж, че в крайна сметка външният вид и произходът нямат голямо значение, че само щастието е важно.

– И ще направиш това за нас?

– Бих направил всичко за теб, Мария – меко отвърна сър Уилям.

Тя улови ръката му и я притисна към сбръчканата си буза.

– Може би в крайна сметка ще пренебрегна онези красиви ангели, *гаджо*.

Лицето му засия насреща ѝ.

– Ако забравиш обещанието си, аз ще ги разгоня, когато дойда при теб.

Устните ѝ се извиха в немощна усмивка. Очите ѝ бавно се затвориха и светлината в тях помръкна. Гласът ѝ бе едва доловим шепот.

– Оставям я на твоите грижи. Пази добре вместо мен това съкровище. И благодаря ти... задето ми позволи да си отида в мир.

Изпусна последния си дъх и сърцето ѝ спря.

Анастасия се взираше мълчаливо в нея, но душата ѝ ридаше. Можеше да я оплаква и да крещи от мъка, но нищо нямаше да се промени. Баба ѝ бе мъртва.

– Мария не би искала да плачеш, детето ми, но понякога това е единственият начин малко да облекчим болката си.

Думите бяха казани тихо, със задавен глас. Сълзите се стичаха безмълвно по страните на сър Уилям. Той бе прав, разбира се. Мария не би искала тя да скърби, не би искала и двамата да скърбят. Беше им го казала.

Анастасия заплака, но не за баба си, която най-последно бе намерила покой и се бе освободила от болката и която не би искала да се проливат сълзи за нея, защото бе изживяла живота си пълноценно. Младата жена заплака за себе си, за собствената си самота...

Сър Уилям ѝ помогна да изкопае гроба. Повечето силни и млади мъже от племето ѝ предложиха помощта си, ала тя отказа. При единствено тази на англичанина. Другите бяха уважавали Мария през целия ѝ живот, ала не я бяха обичали.

Според обичая всичко, което Мария притежаваше, бе погребано с нея или изгорено. Дори старият фургон бе запален. Но за две неща Анастасия пренебрегна традицията на циганите. Пусна на воля конете на баба си, вместо да ги даде да ги заколят, както обикновено се правеше, когато не се страхуваха, че властите ще се намесят. Освен това запази пръстена, подарък на Мария от първия ѝ съпруг.

„Първият ми съпруг бе мъжът, когото най-много съм обичала – често бе казвала Мария, докато двете седяха вечерно време край огъня и баба ѝ разказваше за многото мъже, които беше познала и се бе омъжила през годините. – Той ме дари с майка ти.“

Пръстенът имаше малка стойност и бе само една евтина дрънкулка, но за баба ѝ и дядо ѝ бе скъп я само заради това Анастасия щеше да го запази.

Уилям искаше да отиде до Харвес, за да поръча надгробен камък. Анастасия му обясни последната воля на баба си.

„Тялото ми ще почива тук, а споменът за мен ще бъде скътан в душата ти, дете мое – ѝ бе казала Мария през същата нощ, когато ѝ бе признала, че умира. – Обаче искам името ми да остане само за мен. Ако трябва да почивам тук, далеч от родната си земя, нека никой не знае за това.“

– Някой ден ще сложа камък – каза Анастасия на сър Уилям. – Но няма да изпиша името ѝ.

През същата нощ всички от племето оставиха храна на гроба. Това бе обичай, който се спазваше от членовете на семейството на починалия. Ако го пренебрегнеха, мъртъвците се връщаха, за да порицаят близките си. Това не бе задължение на приятелите или на познатите, а само на най-близките роднини. Въпреки това всички от племето почитаха

Мария като член на семействата си.

21.

– Ще се забавляваме страхотно! Не можем да ти се отблагодарим, Уилям, задето си се сетил за нас и ни позволяваш да ти помогнем.

Сър Уилям се изчерви и промърмори нещо, което накара трите жени да се изкискат. Анастасия, която ги наблюдаваше, прикри усмивката си.

По пътя до Лондон се бе наслушала за тези дами. Те били скъпи приятелки на Уилям, с които се познавал от детинство. Били приблизително на неговата възраст, но водели активен обществен живот. Сестри по избор, както с обич ги наричаше, а очевидно и те изпитваха същите чувства към него.

Виктория Сидънс беше вдовица – за четвърти път, а последният ѝ съпруг я бе оставил изключително богата и с благородническа титла. Дълги години нейният салон бе един от най-известните и посещавани в Лондон и продължаваше да е такъв. Беше чест да получиш покана за някоя от сбирките ѝ.

Рейчъл Бесбъроу също беше вдовица, макар че не бе имала толкова съпрузи. В продължение на петдесет години бе женена за един маркиз, преди той да се пресели в по-добрия свят. Имаше доста голямо семейство – деца и внуци, но никой от тях не живееше с нея и затова тя често гостуваше на приятелките си.

Елизабет Дженингс никога не се бе омъжвала и навярно бе най-старата „стара мома“, която съществуваше, или поне тя така шеговито наричаше самата себе си. Не че това я притесняваше. Тя бе по-голямата сестра на Рейчъл и затова никога не ѝ бе липсвало семейство, което да обича.

Тази сутрин трите се бяха събрали в просторната гостна на лейди Виктория на Бенет стрийт, където бяха отседнали Уилям и Анастасия, откакто миналата седмица пристигнаха в Лондон. Анастасия се бе изправила на един стол, понасяйки второто, и както се надяваше, последно посещение на личната шивачка на лейди Виктория. Гардеробът ѝ с елегантни рокли, който ѝ бе обещал сър Уилям, бе вече почти попълнен.

Тези дрехи бяха последното, което дамите чакаха, за да „пуснат“ Анастасия сред бурните вълни на лондонското общество. Лейди Рейчъл бе съставила списък, който ежедневно се допълваше, на всички места, където Анастасия трябваше да бъде „видяна“. Лейди Елизабет си бе

съставила друг списък на добре познати клоукарки, които вече бе започнала да посещава.

– Все едно да подготвиш сцената за представлението – бе заявила тя, след като се бе върнала от първата си визита. – Лейди Баскъм умира да се запознае с теб, дете, а до утре и всичките ѝ приятели ще изгарят от нетърпение. Кълна се, че само за един ден тя е в състояние да посети поне четиридесет различни представители на висшето общество. Не ме питай как го постига, но е истина.

Те бяха решили, че едно малко объркване е тъкмо искрата, която би запалила най-лесно любопитството, и затова при всяко свое „клоукарско“ посещение лейди Елизабет разказваше съвсем различна история за Анастасия. Предполагаше се, че нейната майка е по-малката сестра на Уилям, която наистина в младостта си бе избягала от Англия и никога не се бе завърнала. Така че историята на Анастасия изглеждаше напълно правдоподобна.

Всъщност трите дами бяха осъмнали една нощ, обсъждайки най-вълнуващите сценарии за произхода на младата циганка – от незаконна наследница на някой трон в Източна Европа, до дъщеря на богат турски търговец на роби и накрая истината – че баща ѝ е бил руски княз. Всичко това бе споделено – под най-строга тайна, разбира се – на клоукарките от списъка на Елизабет.

Задачата на Уилям бе да узнае дали маркиз Малори е пристигнал в Лондон и да открие какви са навиците му или кои са обичайните места, които посещава. В крайна сметка цялото това представление беше в негова чест и нямаше да има никакъв смисъл, ако той не чуе слуховете за Анастасия и не я види в новия ѝ образ.

След като подготвиха сцената, поканите започнаха да ваят като дъжд. Благодарение на таланта на Елизабет да разпространява слухове, Анастасия, която още не се бе появила в обществото, бе най-желаната гостенка за всеки изтъкнат дом в Лондон. Обаче първата поява щеше да бъде на костюмирания бал, който лейди Виктория планираше за края на идващата седмица.

Кристофър нямаше да получи покана. Оставаше да се види дали той въпреки всичко ще се появи – да я разобличи, просто да задоволи любопитството си и да зърне красавицата, за която всички приказваха, или да заяви, че е негова съпруга. Всичко бе възможно – тъкмо затова дамите бяха толкова развълнувани. Те можеха само да дадат начален тласък на нещата, но не можеха да предвидят края им.

Анастасия бе заета с приготовленията и това донякъде я отвличаше

от мъката ѝ. Тя бе изгубила не само баба си и „съпруга си за една нощ“, но и циганите, хората, сред които бе израснала, които обичаше и които я обичаха. Беше им казала сбогом, макар да се надяваше, че не е завинаги. Циганите никога не се разделяха освен в смъртта. Винаги очакваха до срещнат старите си приятели и близки по време на някое пътуване.

Денят на костюмирания бал най-после настана. Анастасия бе изпълнена с вълнение, макар че всъщност не очакваше да види Кристофър, защото той не бе включен в списъка на поканените. Заговорниците не искаха това, което правеха, да бие на очи. Целта им бе да го заинтригуват, да го накарат да съжали за нейната загуба, да го накарат да пожелае да си я върне, да му помогнат да пренебрегне правилото „това просто не се прави“, показвайки му как се прави – запазвайки истината за себе си.

По ирония на съдбата първото впечатление за нея от страна на скованото от твърди правила общество бе самата истина, защото костюмът, който тя носеше, всъщност изобщо не беше костюм, а собствените ѝ дрехи – златистото ѝ облекло за танци. Пред тези, които се бяха събрали и очакваха с нетърпение да я видят, тя се появи облечена като циганка и те бяха възхитени! Анастасия пожъна смайващ успех.

Макар че младата жена бе настоявала да започне този „фарс“ с истината или поне с част от истината, умело избягваше повечето въпроси. „Загадъчността“ бе изключително важна и новите ѝ приятелки постоянно ѝ го напомняха, докато я подготвяха за появата ѝ на сцената. „Остави ги да гадаят, да се чудят, но никога не разкривай истината, освен под формата на шега“.

Кое то не бе особено трудно. Циганите бяха майстори на загадъчността и на изплъзването – изкуства, с които Анастасия бе отгледана, макар че досега много рядко се бе възползвала от тези си таланти.

Приемът вървеше отлично, надминавайки очакванията на приятелките ѝ. Прекрасната дебютантка получи три предложения за брак и още осем не толкова почтени. Един млад мъж стана за смях, когато по средата на танца се свлече на колене и крещейки с все сили, ѝ предложи ръката и сърцето си, а други двама се сбиха, оспорвайки си вниманието ѝ.

Кристофър не се появи. Макар че бе потвърдено, че е пристигнал в Лондон, не знаеха със сигурност дали е чул за нея или не. Но утре щеше да плъзне нов слух. Рано или късно той щеше да чуе за нея. Беше единствено въпрос на време...

22.

Откакто се бе върнал в Лондон, Кристофър не бе в състояние да се завърне към обичайното си ежедневие. Беше приключил набързо работата си в Харвес, а после бе смаял своя управител, като го уволни. Обаче не си даде труда да наеме нов управител. Всъщност не правеше нищо, освен да се визира в горящите пънове в камината, обмисляйки за кой ли път как би трябвало и как не би трябвало да постъпи с Анастасия Степанова.

Не можеше да я забрави. Бяха изминали две седмици, откакто я видя за последен път, ала образът ѝ бе запечатан като жив в съзнанието му. Сякаш я виждаше застанала гола пред него, стенеща и извиваща се под него в леглото – образите го преследваха като отмъстителни призрания, които не искаха да се махнат.

Беше се върнал в лагера ѝ. Макар да се бе заклел, че няма да го направи, знаейки, че при създадите се обстоятелства не би имало никаква полза, два дни след окончателната им раздяла той отново препусна към лагера. Не беше сигурен какво ще ѝ каже, като я види, но не му бе съдено да разбере.

Не можа да повярва, че циганите са си заминали. Не го бе очаквал. Гневът бързо измести удивлението му и дори започна да обмисля дали да не подаде оплакване и да възбуди официално преследване срещу тях. Те се бяха заклели, че ще оставят мястото така, както го бяха намерили, но въпреки това на поляната имаше гроб, както и голяма купчина обгорели дървета и метални отпадъци, свидетелство за това, че един от фургоните е бил изгорен.

Ала когато влезе в Харвес Таун и се запъти да търси началника на полицията, осъзна, че гневът му се е изпарил. Предположи на кого е онзи гроб и почувства известна вина за смъртта на старицата. Бабата на Анастасия. А ако това бе истина, младата жена сигурно бе потънала в скръб. Странно, но изпита желание да я успокои. Ала първо трябваше да я намери.

Тъкмо това се опита да направи, изпращайки куриери до най-близките градове. Не можа да повярва, когато те му докладваха, че не са успели да открият никаква следа от циганите. Сякаш бяха изчезнали от лицето на земята. И тогава започна да вярва, че никога повече нямаше да я види.

Когато за пръв път го осъзна, се вираше в пламъците на камината в салона в Хавърстон. Удари яростно с юмрук в стената над полицата. Уолтър и Дейвид бяха свидетели на гнева му, но мъдро предпочетоха да не кажат нищо, а само си размениха въпросителни погледи.

На следващия ден се върнаха в Лондон, където двамата му приятели на бърза ръка го изоставиха, за да се потопа докрай в отвратителното си настроение. Той почти не забеляза отсъствието им, защото изобщо не обръщаше внимание на отчаяните им опити да го развеселят.

Уолтър и Дейвид имаха навик да обикалят безцелно из многобройните лондонски увеселителни градини или да посещават някое приятелско имение в края на седмицата. В края на първата седмица двамата отново се появиха в градската къща на Кристофър с намерението да се опитат да си възвърнат „стария“ Кит.

До някои от градините можеше да се стигне единствено с лодка по реката. Тези увеселителни места бяха толкова популярни, че много лондончани имаха собствени лодки, с които да ги посещават. Предпочитаха винаги да имат под ръка удобен превоз, вместо да се бавят с наемането на лодка. В тяхната група Дейвид имаше честта да им осигурява транспорта, защото притежаваше собственост край реката, където да държи лодката си.

Имаше чудесни места за забавление и то не само за аристокрацията, а за всички лондончани. В някои като Ню Уелс, близо до Лондон Спа, живееха редки и екзотични животни, гърмящи змии, летящи катерички и бяха станали известни като Зоологическата градина. В някои имаше театри. Повечето разполагаха с ресторанти, кафенета, сладкарници, кокетни градински беседки, навеси с различни сергии, палатки с игрални маси за закоравелите картоиграчи, дансинги на открито.

Най-старите градини като Къпър, Мерибон Гардънс, Ранело и Воксхол Гардънс, бяха известни с вечерните си концерти, маскени балове и безбройните илюминации, които ги правеха толкова красиви през нощта. Повечето от новите градини бяха просто бледи копия на тези четирите.

За тази вечер Уолтър предложи да посетят Къщата на забавленията в Покрас Уелс в северната част на Лондон. Кристофър се съгласи, макар да не знаеше защо – просто му бе все едно. Обаче след като пристигнаха, не отидоха да видят забавленията, а се запътиха направо към минералната баня. Приятелите му настояха да пробват „водите“, които се рекламираха като лек срещу нервно разстройство, камъни в бъбреците и най-различни други болести, тъй като действали очистително и

обновявали кръвта.

Кристофър едва не се измя. Очевидно приятелите му се опитваха с всякакви средства да го измъкнат от меланхолията, в която бе изпаднал. Не защото вярваше в лечебните свойства на изворната вода, а по-скоро от желание да ободри приятелите си, лорд Малори изпи една бутилка минерална вода и си взе още няколко, за да ги отнесе у дома.

Когато излязоха от минералните бани, се натъкнаха на петима познати, които за разлика от тях бяха дошли да се забавляват. Двама от младите мъже бяха известни шегаджии и навярно това бе причината Дейвид да предложи да се присъединят към оживената компания. Може би тези безгрижни веселящи щяха да предизвикат някоя и друга усмивка у Кристофър, което двамата с Уолтър така и не успяха да постигнат.

Не би могъл да знае, че само още повече ще влоши нещата, но тъкмо това се случи. И всичко стана заради един от младите мъже. Адам Шефилд, който също беше в лошо настроение, но за разлика от Кристофър не се стесняваше да се оплаква на висок глас за нещастieto си. Причината се изясни много бързо.

– И как да се запозная с нея, ако изобщо не мога да я доближа? Казвам ви, че старата птица е изключително взискателна при подбора на гостите си.

– Не се отнася само за приемите ѝ, старче. Ако не ти е известно, тя е много придирчива към всеки, когото пуска в къщата си по всяко време. Прием или не, не можеш просто така да наминеш в дома на лейди Сидънс. Трябва да си ѝ познат или да те придружава някой неин близък.

– Сякаш тя не е позната с всички, като се има предвид възрастта ѝ.

– Трябваше просто да се появим с гръм и трясък на глупавия ѝ прием – заяви друг младеж. – Чух, че е бил костюмиран бал. Кой щеше да разбере, ако сред гостите има повече Пановци или Купидоновци?

– Да не смяташ, че не опитах? – изпуктя Адам. – Защо си мислиш, че закъснях за срещата ни? Но лакеите на входа брояха гостите и изискаха поименни покани.

– Чух, че баща ѝ бил много известен матадор – обади се друг от групата, допринасяйки за оживяването на дискусиата.

– Какъв?

– Нали се сещаш, от онези испанци, които...

– Глупости! – засмя се от все сърце трети. – Той е крал на България.

– Никога не съм чувал за подобна страна.

– И двамата грешите. Той не е крал, а княз и то от някаква страна, в която фамилините имена завършват на „ов“ или „ова“. Означава син на

еди-кого си или дъщеря на еди-кого си в случая с момичето Степанова.

– Няма никакво значение кой е баща ѝ – изтъкна друг. – След като майка ѝ е от почтено английско семейство, както узнах от много сигурен източник. Чух, че била сестра на сър Уилям Томпсън.

– Значи девоицата е племенница на Томпсън?

– Да.

– Е, това обяснява защо лейди Сидънс я е взела под крилото си. Сър Уилям ѝ е съсед от няколко века.

– Те не са чак толкова стари, тъпако. Освен това, откъде знаеш? Та ти не се движиш в онези кръгове.

– Но, но майка ми със сигурност го прави. Кой, мислиш, ми каза, че Анастасия Степанова ще стане най-желаната партия на сезона? Майка ми направо ми заповяда незабавно да се включа в надпреварата за ръката ѝ.

– Когато никой още дори не я познава? И защо е всичко това? Защо са я обвили в такава тайнственост?

– Тя може и да е гостенка на лейди Сидънс, но това не означава, че са я крили до тазвечерната ѝ поява. Просто ние не познаваме някой, който да я познава.

– Е, половината висше общество бе поканено тази вечер на онзи бал – оплака се друг. – Защо, мислите, Адам е толкова потиснат, че не са го поканили?

– Едва ли е било половината висше общество. – Последното бе казано сухо и с известна нотка на презрение. – Вероятно са били поканени само онези, с дълбоките джобове, което мигновено ни изключва от списъка на желаните гости.

– Говори само за себе си, старче – самодоволно заяви най-възрастният в групата. – Моите джобове са достатъчно дълбоки, за да задоволят всяка търсачка на съпрузи, но аз също не бях поканен. Но ще ти кажа, Адам, че ако тя е толкова красива, както разправят, може би самият аз ще се кандидатирам. Напоследък си мислех, че е време да се задомя. Всъщност баща ми си мисли.

– Откъде знаеш, че е красива?

– А щеше ли да бъде в устата на всички, ако не е? – засмя се един от групата.

– Това едва ли има значение. Не е нужно да си красавица, за да говорят само за теб.

– Всъщност моята най-голяма сестра чула от лейди Дженингс, която е много близка приятелка на лейди Сидънс, че тази Степанова била

необикновена красавица, нещо средно между испанска мадона и дръзка циганка. Ако питате мен, точно от този тип е, който винаги е възбуждал интереса на мъжете.

Разговорът продължи в същия дух, докато младите безделници приближаваха към театъра, но Кристофър бавно се закова на място. На Дейвид и Уолтър им бяха нужни няколко минути, за да забележат, че е изостанал зад тях. Върнаха се при него, убедени, че идеята да се присъединят към шумната група, всъщност не се бе оказала чак толкова добра. Лицето на приятеля им бе почервенияло от гняв.

– Всичко е заради забележката, че момичето, за което говорех, приличало на циганка – намръщено предположи Дейвид. – Какъв гаден късмет.

Но Уолтър заговори с разумен тон.

– Знаеш ли, Кит, ти отказваш да говориш с нас за онази твоя циганка. Не ни каза защо те изостави, когато ти ѝ бе предложил да ѝ осигуриш разкошен и удобен живот, и защо си толкова ядосан от случилото се. За какво са приятелите, ако не да споделим с тях това, което ни измъчва?

– Никога не съм ви казвал пълното ѝ име нали? – попита Кристофър.

– Мили Боже, да не искаш да кажеш, че името ѝ е Анастасия Степанова? – възкликна Дейвид, който тази вечер проявяваше изключителна досетливост.

– Точно така.

– Но не можеш да мислиш...

– Едва ли е възможно – изсумтя Кристофър.

– Тогава не позволявай на това да те разстройва. Кит. Сигурно е просто съвпадение, не е изключено да има две жени с еднакви имена – предположи Уолтър.

– Дяволски странно съвпадение – отново се намръщи Кристофър. – Още повече, че се отнася за име, което не е често срещано в Англия. А и никак не ми харесват толкова големи съвпадения.

– Не те обвинявам, Наистина е дяволски странно. Но да се върнем към твоята Ана. Защо те напусна?

Уолтър знаеше, че избързва. Ако Кристофър искаше да обсъжда циганката, вече щеше да го е направил. Ала като се имаше предвид изгарящата ревност, която приятелят им изпита, докато слушаше разговора на онези мъже, като при това дори не знаеше дали те говореха за неговата Ана, той очевидно се нуждаеше да поговори за случилото се.

Дори и само да си отвлече мислите с онова другото момиче, което се развяваше из Лондон с името на неговата Ана.

– Защото беше против това да я мисля за своя любовница и да го обявявам на всеослушание – рязко отвърна Кристофър.

– Да я мислиш? – хвана се за думата Дейвид. – Спомням си, че предишният ден беше доста пиян. Да не би да си забравил да я попиташ?

– Не, попитал съм я, но очевидно не това, което възнамерявах – промърмори лорд Малори. – Изглежда, че вместо да я направя своя любовница, аз съм я направил своя съпруга.

Удължените от изненада лица на приятелите му бяха още едно доказателство, че не биваше да издава тайната си. Един мъж в неговото положение никога не може да направи подобен гаф.

Дейвид пръв се окопоти. Но не изтъкна очевидното, което Кристофър едва ли би приел с възторг, защото си го бе повтарял достатъчно често. Всички знаеха, че това, което бе направил, просто не се правеше.

Когато заговори, тонът му бе пресилено спокоен.

– Е, това доказва, че племенницата на Томпсън не е същото момиче, както преди малко се чудехме. Твоята съпруга не би се хвърлила да си търси съпруг, нали?

Изтъкнатата причина накара Уолтър да завърти очи, но не това го интересуваше.

– Как може някой да се напие до такава степен, че да не помни, че се е оженил?

– Като пие прекалено много – с нотка на самоотвращение отвърна Кристофър.

– Предполагам – призна Уолтър. – Но, разбира се, ти си оправил цялата работа, нали?

– Не още – смънка толкова тихо Кристофър, че самият той едва се чу.

Уолтър със сигурност не го чу и вместо да се досети, че Кристофър не желае да отговори, настоя:

– Какво каза?

– Казах, че още не съм!

Троснатият отговор не попречи на приятеля му да зададе следващия си въпрос.

– И защо?

– Проклет да съм, ако знам – изръмжа Кристофър.

Дейвид и Уолтър се спогледаха многозначително, но Дейвид бе този, който изрази на глас мисълта им:

– В такъв случай ни остава да се надяваме, че каквато и странна причина да е имала твоята „съпруга“ да бъде в онзи лагер, тя и племенницата на сър Уилям ще се окажат едно и също лице. Ако бях на твое място, Кит, още утре щях да посетя лейди Сидънс. Бъди мил, ако те посрещне приятна изненада.

Дали наистина щеше да бъде приятна? Кристофър не бе сигурен, но вече бе решил да последва съвета на приятеля си.

23.

Кристофър не очакваше да се изненада, когато го въведоха в салона на лейди Сидънс, където нейната „гостенка“ приемаше почитателите си. Племенницата на сър Уилям може и да бе възхитителна красавица, както твърдяха слуховете, но не можеше да бъде неговата Анастасия.

След като помисли, реши, че еднаквите имена не са обикновено съвпадение. Това би било прекалено нереално, по-скоро неговата Анастасия не му бе казала истинското си име. Навярно в миналото бе срещнала племенницата на сър Уилям, харесала е името ѝ и е решила да си го присвои.

След тазсутрешната си визита в салона на възрастната лейди Сидънс вече шеше да знае със сигурност. И понеже не очакваше да се изненада, затова смайването му бе още по-голямо, когато видя Анастасия.

Тя бе заобиколена от неколцина мъже, вперили обожаващите си погледи в нея и съперничещи си за вниманието ѝ. Младата жена бе облечена в утринна рокля, достойна за кралица, с широки поли и пристегнатата в талията, а буйната ѝ коса бе оформена в модерна прическа, напудрена и украсена с дантела. Черната дантела и белият сатен още повече подчертаваха искрящите ѝ кобалтовосини очи.

В първия миг Кристофър си помисли, че двете жени просто си приличат – тя изглеждаше като истинска английска лейди и изобщо не приличаше на циганката, която среща за пръв път. Но само за миг...

Погледите им се срещнаха. Тя мигом застина. После се изчерви и сведе поглед, сякаш се чувстваше виновна за нещо. Но тя бе виновна, нали? Представяше се за дама. Създаваше впечатление, че е свободна, а всъщност бе омъжена.

Надигналата се в гърдите му ревност измести радостта да я види отново. Осъзна го, ала тези грозни чувства бяха толкова силни, че изцяло превзеха мислите му. Дори Адам Шефилд бе тук, явно тази сутрин не бе имал проблем да мине през входната врата, и изглеждаше напълно омаян от Анастасия. Приятелят му, който бе заявил, че навярно също ще се включи в състезанието за ръката ѝ, я съзерцаваше запленил.

Кристофър изпита дивото желание да отиде при тях и да удари с все сила главите им една в друга. Как се осмеляваха тези негодници да се усукват около съпругата му, изпълнени с похотливи мисли? Изобщо не се съмняваше в последното.

Казаното миналата вечер, че непознатата красавица е нещо средно между испанска мадона и дръзка циганка, бе напълно вярно. Анастасия излъчваше сексуално обещание, ала в същото време изглеждаше недостижима – една комбинация, която едновременно разпалваше мъжкото желание и правеше всекиго нерешителен, оставяйки го изпълнен с копнеж и сладки блянове.

Тези, които само мечтаеха, може би щяха да получат единствено по някой и друг юмрук. Другите обаче, а доколкото виждаше, не бяха никак малко, които хранеха надежди за постоянен ангажимент, и то при положение, че дамата не бе свободна за никакви ангажименти, Кристофър смяташе да ги разкъса бавно, много бавно, парче по парче...

– Изненадана съм да ви видя тук, лорд Малори – разнесе се глас до него.

Не бе забелязал вдовстващата графиня, която се бе приближила до него. Познаваше я само по лице и не си спомняше някога да бе разговарял с въпросната дама. Очевидно и тя го познаваше по лице достатъчно добре, за да знае кой е.

Колкото до учудването ѝ, че се намира в дома ѝ, определено не вярваше в искреността му.

– Съмнявам се, лейди Сидънс, че сте толкова изненадана, имайки предвид кого сте приютили в дома си.

– Не, наистина съм изненадана – настоя дамата с усмивка, която само потвърди съмненията му. – В крайна сметка вие имахте изключителен късмет да се сдобие с истинско съкровище, но съвсем глупаво го захвърлихте.

– Не съм захвърлял нищо, мадам – надменно заяви той, отлично разбрал намека ѝ, и продължи в същия дух. – Официално съкровището е все още мое.

Веждите ѝ отскочиха нагоре, сякаш този път той наистина я бе изненадал, но когато заговори, в гласа ѝ прозвуча само леко любопитна нотка:

– Намирам го за доста странно, като се имат предвид връзките и влиянието, с които разполага един маркиз, за да урежда подобни деликатни въпроси. Предполагам, че сте били твърде зает, за да се заемете с тази работа?

– Може би нямам никакво намерение да правя каквото и да било по въпроса – грубо отвърна благородникът.

– Е, това вече е проблем. Ваш дълг с да уведомите младата жена за намеренията си, тъй като тя очевидно е останала със съвсем друго

впечатление. Или мислите, че тя е била представена в обществото само и само за да привлече вниманието ви?

– Всъщност представянето ѝ в обществото е напълно непонятно. Или не знаете коя е тя?

– Коя е тя? Искате да ме попитате какво зная за нея освен това, че е ваша съпруга? Нямам представа за какво намекувате. Тя е племенница на мой скъп приятел. Струва ми се, че не се познавате с него? Елате с мен, милорд, и ще поправим този пропуск.

И дамата се отдалечи с царствена походка, сигурна, че той ще я последва. Кристофър го направи, защото искаше да зададе някой и друг въпрос на сър Уилям Томпсън.

Възрастният мъж бе сам, облегнат на полицата на една огромна камина, вперил „бащински“ поглед в своята млада „роднина“. Лейди Сидънс ги представи и ги остави сами.

– Защо сте обявили Анастасия за своя племенница? – без предисловие запита лорд Малори.

Уилям не отговори веднага. Извърна поглед от Кристофър и го впери в голямата група в средата на салона. Лицето му придоби замислен вид и той отпи малка глътка от чая си.

Кристофър бе сигурен, че не отговорът го затруднява. Подозираше, че сър Уилям нарочно го кара да чака. За да го дразни и да усилва нетърпението му? За да го накаже? Не, това бе твърде пресилено, по-скоро възрастният мъж не бе чул въпроса му, имайки предвид възрастта му човекът навярно бе прехвърлил седемдесетте.

– Сестра ми изчезна преди четиридесет години, лорд Малори – изрече в този миг сър Уилям с благ тон, сякаш обсъждаха нещо съвсем обикновено, а не толкова болезнен въпрос. – Никога не можах да си простя – по-скоро допреди известно време не можех – участието си в тази трагедия. Аз не заставах на нейна страна, когато тя се опълчи срещу родителите ми, за да защити любовта си. Предпочете да избяга, отколкото да приеме избрания от тях съпруг и ние никога не чухме нищо за нея. Знаете ли, тя имаше прекрасна черна коса. Не е невъзможно Анастасия да е нейна дъщеря, всъщност въобще не би било трудно да се повярва в това.

– Но тя не е нейна дъщеря, нали?

Сега Уилям отново го погледна. Когато отвърна, в гласа му прозвуча закачлива нотка:

– Има ли значение? След като обществото, на което сте позволили да диктува поведението и постъпките ви, явява, че тя е нейна дъщеря?

Искате ли да чуete фактите, милорд?

– Би било доста полезно – сухо отвърна Кристофър.

Сър Уилям се усмихна на тона му.

– Много добре, факт е, че пътувах дълго с онези цигани. Причината не е важна, но аз бях в лагера, когато вие се появихте, за да им заповяда-те да напуснат земите ви. Макар че вие едва ли сте ме забелязали. Истината е, че след като зърнахте момичето, вие вече бяхте сляп за всичко останало.

Лицето на Кристофър пламна. Почувства се засрамен от думите на сър Уилям, ала не можеше да отрече истината в тях.

– Тя е необикновено привлекателна – смутолеви младият мъж.

– О, да, такава е, но какво общо има това с каквото и да било, милорд? Не, трябва само малко да помислите. Понякога на любовта е нужно много време, за да пламне, а понякога това става мигновено. Никога не съм се учудвал на интереса ви към момичето. Причината бе съвсем ясна.

Да я обича? Кристофър понечи да изсумти с презрение, после едва не се задави от собственото си заслепение. Мили Боже, защо не бе помислил за това? Смяташе, че е обсебен от нея. Беше сигурен, че е изгубил контрол над чувствата си. Че е позволил на страстта да вземе връх над разума. Но като се върна назад, той си спомни колко необикновено щастлив се бе почувствал онази сутрин, когато се събуди и откри Анастасия в леглото си. Никога не му бе минавало през ума, че това може да е любов.

– Въпросът, лорд Малори – продължи сър Уилям, – е какво възнамерявате да направите за това?

24.

Той бе дошъл при нея. Не се наложи Анастасия да бъде „видяна“ на места, които Кристофър често посещаваше, надявайки се да попадне на него. Нямахме да бъдат нужни седмици, както се бе опасявала. Той бе дошъл при нея на следващия ден след официалното ѝ „представяне“ в обществото.

Навярно появата му се дължеше на разпространените от Елизабет слухове, но Анастасия не можеше да не се вълнува. Той бе тук и то толкова скоро. За нея не бяха изненада гневните зелени мълнии, които очите му мятаха към нея. Очакваше, че той ще бъде възмутен от постъпката ѝ, имайки предвид какво бе отношението му към обикновените простосмъртни, които имаха дързостта да се смесват с отбраното общество. Още по-отрицателно гледаше лорд Малори на тези, които се опитваха да станат постоянни негови членове.

А тя бе направила нещо още по-лошо, представяйки се за това, което не бе, макар че това не бе нейна идея, но тя не ѝ се бе противопоставила. Имайки предвид твърдите принципи на Кристофър, той нямаше да се поколебае да я изобличи. Но не го бе направил, поне не веднага. Първо разговаря с Виктория, а в момента говореше с Уилям. През цялото време младата жена тръпнеше вътрешно, очаквайки следващия му ход.

Беше ѝ невъзможно да продължава разговора с наобиколилите я обожатели, когато сърцето ѝ прърхаше в гърдите, а всичките ѝ мисли бяха насочени към стройния красив мъж в другия край на стаята. Изобщо не чуваше какво ѝ говорят. Дори и да бе казала нещо, от мига, в който той влезе в салона, със сигурност не си спомняше.

Реши да се извини и сама да отиде при Кристофър. Повече не можеше да чака, когато цялото ѝ бъдеще бе заложено на карта. Но не ѝ се наложи. Той се запъти право към нея. Лицето му бе едновременно решително, неумолимо и в него се четеше нещо застрашително – комбинация, която не бе особено обнадеждаваща.

Анастасия затаи дъх. Мъжете край нея забелязаха застиналата ѝ поза и всички обърнаха погледи към Кристофър.

Младата жена с ужас очакваше срамната сцена, която щеше да последва. Това, което не очакваше обаче, бяха неговите напълно спокойни думи:

– Моля да извините Анастасия, господа. Трябва да обсъдя един

въпрос с нея, и то насаме.

Това, разбира се, не бе посрещнато с възторг и мъжете край нея се наехиха, готови да отстояват привилегиите си да бъдат в нейната компания. Адам Шефилд бе този, който изрази общото негодувание:

– Виж, Малори, не можеш просто...

– Не мога ли? – рязко го прекъсна Кристофър. – Не съм съгласен с теб, мило момче. Един съпруг със сигурност има неоспорими права.

– Съпруг?

Думата бе повторена два пъти в шокиращата тишина, която последва изявлението на Кристофър. Той не остана, за да даде по-нататъшни обяснения, а улови ръката на Анастасия и я поведе към вратата на салона.

Самата тя бе твърде смаяна, за да възрази, а и не искаше. Той се спря за миг в коридора и рече:

– Твоята стая ще свърши работа, води ме.

Тя се подчини. Качиха се по стълбата, минаха по един коридор, после по още един. Къщата бе доста голяма. По пътя Кристофър не промълви нито дума. Младата жена бе твърде нервна, за да може да говори.

Стаята ѝ бе разхвърляна. Този следобед камериерките още не бяха смогнали да я разтребят. Леглото бе неоправено. Костюмът, който Анастасия носеше през миналата нощ, бе метнат небрежно върху облегалката на едни стол. Няколко от роклите ѝ бяха натрупани върху друг стол – тази сутрин се бе затруднила в избора си коя да избере, тъй като не бе свикнала на подобно разнообразие.

Кристофър огледа стаята и затвори вратата. Погледът му се задържа върху блестящата златиста пола, после се върна към нея. Веждите му се повдигнаха въпросително.

– Носех я миналата вечер на бала на Виктория – обясни младата жена.

– Така ли? Колко... подходящо.

Тонът му бе твърде сух за разстроените ѝ нерви и тя сковано отвърна:

– Нали? Хората никога не вярват, когато им поднесеш истината. Но така правят повечето глупаци, те още не са пораснали.

Очите му развеселено блеснаха.

– Колко вярно. Това е нещо, в което напоследък придобих голям опит.

– Да се правиш на глупак?

– Не.

При този простичък отговор сковаността я напусна, но нервността остана. Нямахме да го пита защо смяташе, че се е направил на глупак. Можеше да назове няколко случая, когато чувстваше, че се бе държал като глупак, но нямаше да го направи.

Вместо това предложи:

– Да обсъдим ли защо си тук?

– Искаш да кажеш, че не си ме очаквала, след като се появяваш сред хората, с които обикновено общувам? – Прие пламналото и лице за отговор, но продължи. – Чух за племенницата на един благородник, която се наричала с твоето име. Дойдох тук, за да разбера защо. Представи си изненадата ми...

Анастасия бе очаквала изненадата му, гнева му. Знаеше какво представлява един разгневен мъж, но този пред нея не бе такъв. Интересуваше я защо.

– Защо не си ядосан? – направо попита младата.

– Какво те кара да смяташ, че не съм?

– В такъв случай прикриваш гнева си много добре, *гаджо*. Много добре, кое от постъпката ми те вбесява? Че се представям за дама, когато, според теб, нямам никакво право да го правя?

– Всъщност това, което искам да зная, е защо си приела самоличността на друга жена.

– Идеята не беше моя, Кристоф. Бях достатъчно ядосана и наранена, за да не искам да те видя никога повече. Но моята баба...

– Твоята баба – прекъсна я младият мъж. – Видях гроба, Ана. Нейният ли е?

– Да.

– Съжалявам.

– Недей. Дните ѝ на този свят бяха свършили и тя бе щастлива да намери вечния си покой на онази твоя поляна край пътя – символ на циганската душа. Страданието ми вече не е толкова мъчително. Тя живя дълго в непоносими болки и с радост посрещна края си, не мога да я упреквам за това.

– Ще сложа камък с името...

– Не. – Сега тя го прекъсна. – Не, нейното желание бе името ѝ да остане неизвестно, да не остави никаква следа зад себе си. Но както вече ти казах, Кристоф, тя бе убедена, че двамата сме предопределени от съдбата един за друг. Уилям, който пътуваше с нас, я чу и си помисли, че може да ни помогне като те накара да разбереш, че външният вид и произходът не са чак толкова важни, че в този живот има други неща,

които са много по-важни.

– Други неща?

Нямаше намерение да му обяснява и затова само сви рамене.

– За всекиго са различни. Някои мислят, че силата е най-важното нещо на този свят, други са убедени, че това е богатството, за трети може да е щастието, за четвърти... е, както казах, за всеки е различно.

– Няма да споменеш любовта, нали? – нехайно подхвърли лорд Малори. – Не е ли това за теб най-важното в човешкия живот?

Анастасия впери поглед в него. Може и да ѝ се подиграваше, но тя не мислеше така.

– Не, любовта сама по себе си не е достатъчна. Можеш да обичаш и пак да бъдеш нещастен.

Нещо, което много скоро щеше да изпита на свой гръб, но нямаше намерение да му го казва. Вместо това додаде:

– Любовта и щастието са най-важните неща. Ако те вървят ръка за ръка, не ни трябва нищо друго. Но за да получиш и двете, любовта трябва да бъде взаимна – да даваш и да получаваш.

– Съгласен съм.

Тези две прости думички отново накараха сърцето ѝ да се разтупти. Въпреки това може би си въобразяваше прекалено много. Може и да бе оставил у онези мъже в салона впечатлението, че е неин съпруг, ала това беше само впечатление. Той не им бе казал, че е неин съпруг, само бе споменал за „сържеските права“. Много умел ход, който му позволяваше лесно да се измъкне невредим от ситуацията, освен ако наистина не бе решил пред всички да обяви, че тя е негова...

Знаеше, че сама се хвърля в пропастта, но не можеше повече да понася неизвестността, трябваше да узнае истината.

– С какво... си съгласен?

– С думите ти, че за да има щастие, любовта трябва да бъде взаимна.

– Но за теб това не е най-важното, нали?

– Когато животът ми бе празен или „нещо много сериозно липсва в него“, както ти самата ми каза, аз няхах представа какво може да е това нещо, както и самата ти.

– Аз знаех – тихо рече младата жена.

– Знаеше ли? Да, предполагам, че си знаела, но сигурно си усетила, че ако тогава ми го бе заявила направо, навярно щях да посрещна думите ти със скептицизъм и пренебрежение.

– Тогава?

– Ако един глупав мъж има късмет, Ана, то заблудите му продължават само толкова, колкото е нужно, за да осъзнае грешките си и да ги поправи, ако вече не е станало твърде късно. Страхувах се, че може вече да е твърде късно и затова съм много благодарен на сър Уилям.

– Благодарен? За това, че ме е въвел в твоя кръг?

– Не, затова, че ми помогна отново да те намеря. Знаеш ли, аз се опитах. И в момента няколко мъже, които наех, търсят фургона ти.

– Защо? – със затаен дъх попита тя.

Кристофър приближи към нея и нежно повдигна брадичката ѝ:

– Поради същата причина, заради която нямам никакво намерение да се развеждам с теб. Искам те в живота си, Ана, независимо на каква цена. Вече го осъзнах. Отне ми няколко дни, за да разбера, че бракът с неговата неотменност е за предпочитане. В сравнение с него скандалът е нещо съвсем незначително.

Тя обви ръце около врата му. Чувствата, които я изпълваха, струяха от очите ѝ и привлякоха устните му към нейните. Нямахше изгаряща страст в тази целувка, само богатството на любовта и нежността, които завинаги подпечатаха съдбата им много по-силно, отколкото някакви думи.

25.

Кристофър незабавно отведе Анастасия в градската си къща, но двамата не останаха дълго там. След седмица лорд Малори нареди на слугите да опаковат всичките му лични вещи и да ги изпратят в Хавърстон. Колкото и да предпочиташе градския живот, той много скоро разбра, че това не се отнася до съпругата му. Освен това толкова се срамуваше от поведението си и от безобразното си отношение към брака им, че в момента неговите лични предпочитания нямаха значение.

Искаше да я отведе в Райдинг, поне там къщата бе много по-приятлива. Ала Анастасия бе изявила желание да бъде близо до баба си и затова младите съпрузи потеглиха към Хавърстон. Кристофър, разбира се, не пропусна да изтъкне колко мрачна и потискаща е къщата, но тя се засмя и го увери, че това може много лесно да се поправи.

– Ще наема цяла армия от работници – обеща й той. – За кратко време ще превърнат онзи мавзолей в обитаемо място.

– Няма да направиш нищо подобно – заяви младата жена. – Ние сами ще направим всички подобрения, за да може, когато свършим, с гордост да кажем, че това е нашият дом.

Да работи сам с четката? Да размахва тежкия железен чук? Кристофър едва сега започна да осъзнава колко много ще промени живота му неговата циганка. И той го очакваше с нетърпение.

26.

Беше тяхната първа Коледа в Хавърстон. Кристофър винаги бе предпочитал да прекарва празниците в Лондон – по това време сезонът бе в разгара си. Но тази година нямаше желание да бъде в столицата. Всъщност нямаше никакво желание да се връща в Лондон поради каквато и да било причина. Всичко, което искаше, което обичаше, бе в Хавърстон.

Къщата бе започнала да се преобразява и да придобива великолепен облик, но трябваше да забавят малко работата си, когато разбраха, че Анастасия е бременна. Обаче основните стаи бяха завършени и излъчваха уют и топлина, която нямаше нищо общо със сезона, макар че всички бяха украсени за Коледа.

За Анастасия това бе първата английска Коледа и бе съвсем ново преживяване. За нейните хора Коледа винаги е било времето, когато посещаваха колкото бе възможно повече големи градове и колкото бе възможно по-бързо, защото по това време на годината хората обичаха повече да харчат пари за подаръци, отколкото за себе си. А циганите предлагаха огромно разнообразие от подаръци. Но това означаваше, че никога не оставаха много дълго на едно място, за да се повеселят, да си украсят коледно дърво или да окачат гирлянди и венци от зеленика във фургоните си. Това бе празник на „гаджовците“ и те се занимаваха с подобни глупости. Обаче отсега нататък всичко щеше да бъде различно и за Анастасия коледната украса щеше да бъде едновременно и работа, и удоволствие.

С помощта на слугите тя разопакова многобройните сандъци, които Кристофър изпрати от Райдинг. Те бяха пълни с коледна украса и играчки, които от поколения наред бяха в семейството му, и двамата заедно ги подредиха из стаите. Той окачи имел във всяка стая и използваше най-различни извинения, за да я подмами под зелените клонки и да я целуне според обичая.

Тя собственоръчно направи или купи подаръци за всички слуги. Доставиха ги в навечерието на Коледа, когато Анастасия за пръв път се вози на шейна. Беше започнало да вали по-рано през седмицата и сега земята бе покрита с дебела снежна покривка. Въпреки студа се забавляваха от все сърце. Когато се върнаха, ги посрещна топлият и уютен салон, а слугите им поднесоха горещ чай и коледни сладки.

Щастливите влюбени прекараха остатъка от вечерта там, седнали на дивана близо до огъня, където гореше бъдникът, наблюдавайки малките свещички, коледно дърво, което Кристофър сам бе отсякъл.

Анастасия изпитваше блажен покой и умиротворение въпреки чувството, което я бе споходило преди няколко дни и което трябваше да се опита да обясни на съпруга си. Това бе различно от обичайната ѝ „дарба“, от способността ѝ да „вижда“, да усеща неща и в същото време не беше.

Беше бременна в четвъртия месец. Още не ѝ личеше и тя не усещаше никакви промени в тялото си освен сутрешното гадене. Въпреки това вече чувстваше особена близост с нероденото си дете и копнееше да го държи в прегръдките си. Чувството, което я бе обзело, имаше нещо общо с детето, но не бе свързано точно с него.

По-добре да се постараете да го обясни с разумни думи и точно това се опита да направи в навечерието на Коледа, описвайки чувствата си на Кристофър.

– Остава да направим още един подарък, макар че не ние ще го поднесем.

Едната му ръка бе обгърнала раменете ѝ, а с другата галеше разсеяно дланта ѝ. Извърна се към нея и както тя очакваше, отвърна:

– Не разбирам.

– В интерес на истината нито пък аз – призна младата жена. – Това е просто едно чувство, което ме споходи и има някаква връзка с нашия син...

– Син? – изненадано я прекъсна Кристофър. – Ние ще имаме син? И ти наистина го знаеш?

– Да, имах съмнение за това. Обикновено сънищата ми винаги са верни. Но това няма нищо общо с подаръка, който трябва да направим.

– Какъв подарък?

Анастасия разбра, че съпругът ѝ започва да се чувства объркан. Не го обвиняваше. Тя самата често не можеше да разбере себе си, нито чувствата, които я спохождаха.

– Трябва да опишем на хартия как сме се срещнали, как сме се влюбили един в друг, как сме се опълчили против строгите правила на средата си и сме избрали любовта вместо дълга. Трябва да напишем нашата история, Кристоф.

– Да я напишем? – смутено повтори той. – Не съм много добър в писането, Ана.

Тя му се усмихна.

– Ще се справиш. Сигурна съм.

Съпругът ѝ завъртя очи.

– Имам по-добро предложение. Защо ти не напишеш това, което трябва да се напише, а и защо впрочем е толкова наложително да се напише?

– Трябва да го направим, не за нашия син, но за неговите деца, за техните деца. Моето „чувство“ ми подсказва, че нашата история ще помогне на едно или повече от тези деца. Не знам кога ще им помогне и защо, просто знам, че така ще стане. Може би в бъдеще ще знам нещо повече, но в момента това е всичко, което знам.

– Много добре, предполагам, че мога да приема обяснението ти. Въпреки това продължавам да не разбирам защо трябва и двамата да го правим. Една история може да се разкаже и само от един човек.

– Истина е, но аз не мога да пиша за твоите чувства, Кристоф. Не мога да пиша за твоите мисли. Ти можеш само да ги добавиш, за да придадеш завършен вид на нашата история. Ала ако се притесняваш от стила си на писане или смяташ, че ще те разпитвам или ще ти се подигравам, обещавам ти, че няма да чета това, което напишеш. Тази история не е за нас, нито за нашия син, тя е за тези, които ще се родят след това и които ние навярно няма да познаваме. Можем да заключим написаното, така че никой от тези, които ни познават, да не може да го види.

Той въздъхна и я целуна нежно по бузата. Не му се искаше неохотното му съгласие да я обиди.

– Кога искаш да започнем?

Младата жена се поколеба само за миг.

– Тази вечер, в навечерието на Коледа. Имам чувството, че...

– Повече никакви „чувства“ за тази вечер – изпъшка Кристофър.

– Не съм казала, че трябва да напишем всичко тази вечер – засмя се съпругата му, – а само началото. Освен това, тази вечер трябва да дам още един подарък, а това ще ми отнеме известно време – имам предвид доставката.

Чувственият поглед, който му хвърли, го накара да повдигне вежди.

– Наистина ли? Не ти ли се струва, че вече е време? Не искаш ли първо да доставиш подаръка?

– Бих могла да бъда убедена.

Устните му отново се притиснаха към бузата ѝ, после се спуснаха надолу към шията, изпращайки приятни тръпки по тялото ѝ.

– Умея да убеждавам – с дрезгав шепот изрече Кристофър.

– Имах чувството, че ще кажеш точно това.

27.

Ейми затвори дневника за последен път и доволно въздъхна. Оказа се много повече, отколкото се бе надявала. Сега вече бе напълно спокойна относно своята „дарба“. Би могло да бъде просто съвпадение – винаги да печели облозите, – но предпочиташе да си мисли, че е наследила късмета си от своята прапрабаба.

Не всички бяха останали да изслушат четенето на дневника докрай, което бе отнело три дни. Розлин и Келси се редуваха да наглеждат децата и затова бяха пропуснали някоя и друга глава, но щяха да си наваксат, след като Ейми им даде дневника.

По-големите сестри на Ейми решиха да изчакаат и да си го прочетат на спокойствие. Макар че двете се отбиваха в салона, за да разберат какво става по-нататък, през по-голямата част от времето правеха компания на Джорджина, която забавляваше гостуващите си братя. Членовете на семейство Андърсън не идваха толкова често в Англия, колкото й се искаше, и затова тя обичаше да прекарва по-голямата част от времето си с тях.

Джеймс и Тони, тези двама подигравчици, постоянно прекъсваха четенето със смешни забележки за Кристофър Малори, когото двамата тук-такси оприличиха на Джейсън. Самият Джейсън присъства на четенето от начало до край. Беше странно мълчалив и дори не се скара на братята си за солените им шеги.

Шарлот, майката на Ейми, не можеше да остане седнала толкова дълго време и също като останалите си дъщери реши да прочете дневника някой друг път. Но баща ѝ Едуард бе останал през цялото време и сега, преди да си легне, дойде да я целуне по челото.

– Аз не приличам на нея, колкото ти – каза той на Ейми. – Но също като теб често съм се чудел защо винаги толкова добре умея да преценявам хората. Това „шесто чувство“, ако искаш да го наречем така, ми е помогнало за успешните капиталовложения и е направило семейството ни невероятно богато. Но непогрешимостта кара един човек до се чувства дяволски странен и особен, наистина е така. Радвам се да узная, че аз не съм единственият особняк. Много по-приятно е да знаеш каква е причината за късмета, който съпътства усилията ни.

Ейми бе изумена. Макар че баща ѝ бе най-веселият и общителен човек в семейството, тя винаги го бе смятала и за най-разумният и

трезвомислещ. Според нея той бе последният човек, който би повярвал в някаква циганска дарба.

– Не се подценявай, чичо Едуард – рече с усмивка Реджи, която бе наблизил и бе чула тихата забележка на Едуард към дъщеря му. – Трябва да си истински гений, за да се изгради толкова могъща финансова империя като твоята. Умението ти до преценяваш хората сигурно ти е помогнало много, но си ги подбирал и по другите им качества. А сега ме погледни. И аз като Ейми приличам на прапрабаба ни, но не съм наследила нито една от останалите ѝ дарби.

Едуард се засмя.

– Нямам нищо против да се съглася с теб, мило момиче. Освен това не бъди толкова сигурна, че не си наследила някоя от дарбите и. Циганските дарби и магии са най-различни. Някога досега да си сгрешила в сватосването?

Реджи примигна.

В следващия миг лицето ѝ светна.

– О, почакай само да кажа на Никълъс, че не е имал никакъв шанс от мига, в който реших, че той е моят избраник.

Съпругът на Реджи си бе легнал преди няколко часа, защото бе твърде уморен, за да остане до края. Но останалите присъстващи я чува и започнаха да коментират думите ѝ – някои шеговито, а други изглеждаха направо ужасени...

Един от последните бе Травис, който побърза да заяви:

– Само стой по-далеч от мен със своите сватовнически умения, братовчедке. Още не съм готов да си надяна брачните окови.

– Аз пък съм – усмихна ѝ се Маршъл. – Давам ти разрешение да ме включиш в следващия си проект.

– Досега никога не съм се замислял, но нашето скъпо момиче наистина е дяволски умела сватовница, като това се отнася и за мен – вметна Антъни. – Тя напълни хубавата главица на Розлин само с хубави неща за мен, наблягайки на всичките ми добри качества.

– Това трябва да е било дяволски трудно – сухо отбеляза Джеймс. – Като се има предвид колко малко добри качества притежаваш, старче.

– Виж кой го казва – презрително изсумтя Антъни. – Още не мога да разбера какво хубаво е видяла Джорджи у теб. Но най-после се е осъзнала, нали?

Тези думи бяха удар под пояса и в момента засегнаха Джеймс по най-болното място. Джорджина продължаваше да отказва да говори с него и не желаше да му каже какво я тормози, а вратата на спалнята им

оставаше заключена. На Джеймс му бе още по-тежко, като се имаше предвид, че самият Антъни нямаше подобни трудности със съпругата си.

Затова последвалите думи, изречени с безизразно лице, не бяха особена изненада.

– Виждам, че насиненото ти око е започнало да придобива нормалния си вид. Напомни ми утре сутринта да се погрижа да получи хубав морав оттенък.

– Няма да стане. Утре сутринта смятам да спя до късно, за да си наваксам пропуснатия сън, ако не възразяваш – тросна му се Антъни.

Джеймс вяло се усмихна.

– Не възразявам. Ще те изчакам, докато се наспиш. Искам да си в най-добрата си форма.

– Каква неочаквана загриженост от проклетник като теб – раздражено промърмори Антъни.

– Бих искал вие двамата да не започвате отново – рече Джейсън и се изправи, за да отиде да си легне. – Давайте лош пример на децата.

– Напълно си прав – съгласи се с усмивка Антъни и се извърна към Джеймс. – Хубаво е, че поне едни от по-големите братя в тази къща притежава достатъчно здрав разум.

Имайки предвид, че Джеймс бе с една година по-голям от Антъни, никой не се усъмни към кого бе насочен последният язвителен намек. Джеймс може би щеше да го отмине с безразличие, ако не бе толкова вкиснат от напомнянето, че жена му продължава да му е сърдита.

– Което е истински късмет – сериозно кимна той към брат си. – След като някои от „децата“ тук изобщо не притежават никакъв.

Дерек, който бе застанал до баща си, видя как лицето му започва да придобива едно от най-строгите си изражения, наведе се и му прошепна:

– Знаеш, че започнат ли веднъж, няма спиране, по-добре да не им обръщаме внимание. Имам чувството, че това ще продължи, докато леля Джорджи не започне отново да се усмихва.

Джейсън въздъхна и му отвърна също шепнешком:

– Предполагам, че ще трябва да си поговоря с нея. От това, което чух, нейният гняв е доста преувеличен.

– Така е, нали? Изглежда има нещо друго, което я тормози и което не иска да си признае.

– Попадна в десетката. Но Джеймс вече и сам стигна до това заключение – не че това му помогна особено много.

– Очевидно продължава да не е на себе си. Разбира се, той никога не е, когато двамата с Джорджи са се спречкали за нещо.

– Не е ли така с всички ни?

Дерек се засмя, спомняйки си една от разправиите си с Келси.

– Напълно си прав. Дяволски трудно е да анализираш някоя ситуация, ако си затънал в дебрите на лошото си настроение.

Джейсън бе готов да се съгласи, че това бе и неговият проблем, когато се отнасяше до Моли. Доводите ѝ, с които винаги му отказваше, бяха разумни и правилни, но това не му пречеше да го изпълват с гняв. Положението, в което се намираха, бе непоносимо и кой би могъл да разсъждава разумно, ако е затънал в подобна емоционална каша? Макар че сега имаше известна надежда благодарение на удивителния подарък на баба му.

Веселото подмятане на Джеръми отново привлече вниманието му към словесната престрелка между по-малките му братя.

– Е, едно от „децата“ отива да си легне. Добре че заедно с черната си коса и сините си очи не съм наследил и някоя от онези глупави магьоснически дарби.

Дерек завъртя очи и рече с отсянка на отвращение:

– Не, ти просто притежаваш най-голямата магия от всички, братовчеде, карайки всяка жена, която те погледне, да се влюби до полуда в теб.

Джеръми засия.

– Наистина ли? Е, по дяволите, нямам нищо против това!

Антъни се засмя и дружески потупа младежа по рамото.

– Те всички просто ревнуват, хлапе, че цялото очарование на семейството се е паднало на нас, чернокосите цигани.

– Що за глупости – изсумтя Джеймс. – Ти притежаваш толкова очарование, колкото и зад...

Джеймс високо се прокашля.

– Мисля, че всички имахме твърде дълъг ден – рече той и добави със по-строг тон. – Вървете в леглата си.

– Като че ли имам легло, в което да полегна – промърмори Джеймс на път към вратата.

Антъни се намръщи.

– Не мога да повярвам, че изпитвам съжаление към него. Господи, наистина трябва да съм много изморен. Лека нощ на всички.

Джейсън погледна към Едуард и поклати глава, сякаш искаше да каже „какво можем да направим“, после въздъхна и се обърна към

Ейми.

– Имаш ли нужда от помощ, скъпа моя?

Посочи към Уорън, който бе заспал, облегал глава на рамото ѝ.

Тя се усмихна с любов към съпруга си.

– Не, той се събужда много лесно.

Сви рамене, за да подкрепи думите си, и Уорън се изправи, примигна и рече:

– Свършихме ли за тази вечер, скъпа?

– Да, свършихме и всичко бе за добро.

Подаде дневника на Джейсън за съхранение.

– Утре сутринта ще ти разкажа това, което пропусна.

Съпругът ѝ се прозина, изправи се и я привлече към себе си.

– Когато се качим горе, ще ти кажа дали мога да дочакам до утре, или предпочитам веднага да узная как Анастасия и Кристофър са се справили с онези надути градски сноби.

Тя изпъшка, но после се засмя и го прегърна през кръста.

– По същия начин, както навярно и ти би го направил. Просто им казали да си гледат работата.

– Чудесно, съвсем по американски – отвърна той и я поведе към вратата.

Зад тях се разнесе една типично английска въздишка.

28.

Както всяка вечер Джеймс спря пред спалнята на съпругата си, за да види дали вратата е заключена. Макар че в момента бе достатъчно ядосан, за да не си дава този труд. Тя проявяваше необяснимо упорство, отказвайки да обсъди с него проблема и продължавайки безсмислената си сръдня. Той наистина се чувстваше в задънена улица и нямаше ни най-малка представа как да оправи нещата, особено след като не бе направил нищо лошо, което да трябва да се поправя.

Нуждаеше се от истинско чудо, за да се измъкне от тази бъркотия. Това му напомни за разговора, който бе имал с Джейсън през нощта, когато по-младите му роднини се бяха промъкнали в салона, за да отворят Подаръка. Преди Антъни да го открие в кабинета на Джейсън и двамата да започнат да се оплакват един на друг, опитвайки се да удавят мъката си в коняка, той бе попаднал на Джейсън, който също си бе налял солидна доза питие.

– Надявам се, че имаш достатъчно запаси, защото само аз мога да изпия цялата бутилка – заяви на брат си, когато влезе в стаята.

Джейсън кимна.

– Вземи си чаша от бюфета и започни с тази.

Джеймс го послуша и с чашата се настани от другата страна на бюрото срещу брат си, чакайки го да му налее от почти празната гарафа.

– Аз знам защо пия, но защо пиеш ти? – поинтересува се той, след като Джейсън му напълни чашата.

Вместо да му отговори, Джейсън попита:

– Джеймс, ти напълно ме изненада. От всички ни ти винаги си успявал да се справиш с жените, поне в миналото. Къде се изпари цялото ти това умение?

Преди да отговори, Джеймс се облегна назад и отпи солидна глътка от коняка.

– Лесно е да се оправяш с жените, когато не си емоционално обвързан с тях, но съвсем друго е, когато си влюбен. Използвах всичко да се сетя, за да накарам Джорджи поне да обсъдим това, което я тормози, но Джорджи си е Джорджи и няма да отстъпи, докато не реши, че е готова. Това няма нищо общо с Тони или Джек. Поне в това съм сигурен. Тя просто ги използва като удобно извинение, за да избухне срещу мен. Аз съм проблемът, но след като не съм направил нищо, което да

предизвикам гнева ѝ, проклет да съм, ако разбирам за какво става дума.

– Звучи така, сякаш тя все още не знае как да повдигне въпроса пред теб, за каквото и да се отнася. Това може би е част от проблема, нейното смущение и объркване, че не може да го изрази – предположи Джейсън.

– Джорджи? Да се стеснява да се изрази?

Джеймс завъртя очи.

– Не е обичайно – съгласи се Джейсън. – Но всичко това не звучи като обичаен проблем, в противен случай вече щеше да се е изяснил, нали?

– Вероятно – замислено кимна Джеймс и додаде. – По дяволите! Омръзна ми да се опитвам да отгатна какво не е наред. Всичките ми догадки ме доведоха до заключението, че в това няма никакъв смисъл.

Джейсън се втренчи в чашата си и изсумтя.

– Нима жените влагат някакъв смисъл, когато са разстроени? Въобще някога влагат ли смисъл в нещо?

При тези думи Джеймс се засмя. Те му напомниха за същото просветление, което го бе озарило преди няколко години, но което досега не бе споделял с брат си. Освен това му дадоха отговор на въпроса защо брат му има нужда от някоя и друга чаша коняк. С две думи – женски проблеми.

– Откога си влюбен в Моли? – попита направо той.

Джейсън го погледна. Лицето му не изразяваше изненада, както би трябвало да се очаква при подобен въпрос.

– Отпреди Дерек да се роди.

При това признание Джеймс не можа да прикрие собствената си изненада особено след като осъзна и още нещо.

– Мили Боже... е, по дяволите, Джейсън, защо никога не си ни казал?

– Да не би да мислиш, че не съм искал? Ако зависеше от мен, бих се качил на покрива и бих го извикал оттам с цяло гърло, но не е така. Моли има основателни причини да пази истината в тайна, дори и от Дерек – поне успя да ме убеди, че причините ѝ са основателни. Вече не съм толкова сигурен, но тъкмо това е спорният въпрос след всичките тези години на тайнственост.

– Защо просто не се ожениш за нея и не приключиш с това – с основание попита Джеймс.

Джейсън се изсмя тъжно.

– Опитвам се. Опитвам се, откакто се разведах с Франсис, но Моли

не иска и да чуе. Въобрази си е, че това ще предизвика ужасен скандал в семейството и решително отказва да бъде причината.

Джеймс повдигна русите си вежди.

– В семейството? Че кога в това семейство са липсвали скандали?

Джейсън също повдигна вежди.

– Никога, за което ти имаш основен дял.

Джеймс се ухили на поучителния тон на брат си.

– Да не започваме пак с това. Вече съм друг човек.

Джейсън смаяно поклати глава.

– Все още не мога да проумея каква е причината.

– Любовта, разбира се. Тя наистина прави изумителни чудеса. Като говорихме за това, аз се нуждаю от някое чудо, за да се измъкна от тази каша с Джорджи. Ако открия някое чудо, Джейсън, ще ти го прехвърля, защото виждам, че и ти се нуждаеш не по-малко от мен.

Припомняйки си този разговор с брат си, Джеймс имаше чувството, че благодарение на тяхната баба Джейсън може би бе открил чудото, ала самият той все още чакаше да му се случи. Но всяко нещо си има граници и утре щеше да го заяви на жена си. Тази вечер бе твърде умерен и просто нямаше сили. Тази вечер сигурно щеше да каже нещо, за което после щеше да съжالياва и да се налага да се извинява.

Продължи по коридора, но не измина и няколко крачки, върна се и потропа по вратата. По дяволите, нямаше да чака до утре. Наистина бе изморен, но много повече му бе писнало да спи сам.

От стаята се чу глас:

– Отворено е.

Джеймс изгледа намръщено дръжката и я завъртя. Дяволите да го вземат, наистина бе отворено. По дяволите! Нямаше нужда да тропа и да вдига излишен шум, трябваше първо да провери.

Той влезе в стаята, затвори вратата, облегна се на нея и скръсти ръце пред гърдите си. Джорджина бе седнала върху леглото, облечена в белия копринен пеньоар, който ѝ бе подарил миналата Коледа. Разресваше дългата си кестенява коса. Винаги му бе доставяло удоволствие да я гледа как го прави – нещо, което напоследък му бе забранено.

Повдигна вежди и сухо попита:

– Забравила си да заключиш вратата, така ли?

– Не.

Веждите му се повдигнаха още малко.

– Не ми казвай, че си се размекнала от онази съзливлива любовна история за баба ми и дядо ми и си решила да ми простиш?

Джорджи въздъхна дълбоко.

– Не съм се размекнала. Най-после осъзнах, че ако се правя, че не ги забелязвам, проблемите няма да се разрешат от само себе си. Но, да, тяхната история ми помогна да разбера, че неизбежното не може да бъде избегнато. Затова искам да знаеш, че няма нищо, за което да се налага да ти прощavam, Джеймс.

– Е, аз винаги съм го знаел, но какво имаш предвид с „няма нищо“?

Тя сведе поглед и промърмори нещо, което той не разбра. Джеймс прекоси стаята, коленичи пред нея и повдигна брадичката ѝ. Огромните ѝ кафяви очи бяха неразгадаеми. Джорджи се бе научила да го гледа по този начин.

– Да опитаме отново, искаш ли? Каж ми какво искаше да кажеш с това „няма нищо“, за което да се налага да ми прощаваш?

– Никога не съм била сърдита на теб. Начинът, по който се държаш, няма нищо общо с теб – е, има, но не поради причината, за която си мислиш. Вече бях разстроена от нещо, когато Джек изрече онези думи. Използвах ги като извинение, защото още не бях готова да се изправя срещу истинския проблем. Не исках да те разстройвам.

– Надявам се, че осъзнаваш, Джорджи, че в това, което казваш, няма никакъв смисъл. Не си искала да ме разстройваш? Нима ти изглеждам като човек, който не е бил разстроен?

Дълбоката бръчка между веждите му бе изразителен отговор на този въпрос и съпругата му измъчено се усмихна.

– Нека да го кажа по друг начин – предложи Джорджи. – Не исках да те разстройвам с онова, което наистина ме тормозеше, което не означава, че изобщо не съм искала да те разстройвам.

При тези думи Джеймс изпъшка отчаяно.

– Знам, че американският начин на мислене те кара да говориш неща, които звучат като пълни глупости на английски, но се опитай...

– Глупости – прекъсна го раздражено жена му. – Просто продължавам да го усуквам.

– Добре, че си го призна, скъпа моя. Но въпросът е защо.

– Щях да стигна до там – продължи да шикалкави Джорджи.

– Забележи, че най-търпеливо чакам.

– Ти никога не си бил търпелив.

– Винаги съм търпелив, а ти продължаваш да го усукваш – изръмжа Джеймс. – Джорджи, предупреждавам те, че търпението ми се изчерпва.

– Нима?

Той ѝ метна свиреп поглед, който би обезкуражил всеки друг, но не

и Джорджи. Тя го познаваше и неговите погледи не я плашеха. Но наистина прекаляваше. Въздъхна отново.

– Знам, че обичаш близнаците – рече. – Те са такива сладурчета, че човек просто не може да не ги обича. Но също така знам, че бе ужасен от мисълта, че и ние можем да имаме близнаци, когато на Ейми и Уорън им се родиха. Той ми е брат и ти осъзна, че и ние може да имаме.

– Не бях ужасен – поправи я съпругът ѝ. – Просто бях дяволски изненадан, че в семейството ти има близнаци.

– Ужасен беше – упорито повтори младата жена. Този път въздишката се изтръгна от могъщите гърди на Джеймс.

– Е, щом настояваш. И какво искаш да кажеш?

– Не исках отново да те ужасявам.

– Отново? – Джеймс примигна. Мили Боже, Джорджи, да не би да очакваме ново дете?

При този въпрос тя избухна в сълзи. От своя страна съпругът ѝ избухна в смях. Просто не можа да се сдържи. Но това само я накара да заплаче още по-силно.

Той я взе на ръце, седна на леглото и я настани в скута си. Прегърна я внимателно и нежно рече:

– Знаеш ли, Джорджи, ще трябва да се научим как да си съобщаваме подобни неща. Спомняш ли си как ме уведоми за предстоящата поява на Джек?

Помнеше, разбира се. Двамата бяха по средата на разгорещена кавга на борда на кораба му и тя тъкмо бе нарекла него, един английски лорд, карибски пират!

Тогава той бе отвърнал:

– Не ми се иска да го изтъквам, малка вещице, но тези думи не са ругатня.

– Що се отнася до мен, са! – бе изкрещяла в отговор тя. – Господи, и като си помисля, че ще родя твоето дете!

На което той бе изкрещял още по-разпалено:

– Ще родиш, как ли не! Дяволите да ме вземат, ако някога отново те докосна!

Тя се бе отдалечила, но преди това извика за последно:

– И не е нужно да го правиш, глупако!

Това най-после го накара да проумее, че тя вече е бременна.

– А спомняш ли си, че втория път ти направо отрече, че си бременна. Заяви ми, че просто малко си понапълняла, сякаш аз не знам разликата! – изсумтя Джеймс.

Джорджи нещастно подсмъркна.

– И ти ме обвиняваш, че не съм го споменала след това, което каза, когато Ейми роди близнаците? „Ние няма да имаме близнаци, чу ли!“ Това бяха точните ти думи, отвратителни човече! Е, ние имахме, нали? И може да имаме и още и...

– Хайде, стига – прекъсна я той с усмивка. – Мое скъпо момиче, не бива да обвиняваш един мъж, че е изпуснал някоя и друга необмислена дума в момент на силна изненада.

– Шок – поправи го тя.

– Изненада – не отстъпи той. – Точно това беше и ти го знаеш. Освен това смея да заявя, че се справям отлично. Ако искаш, можеш всяка година да раждаш близнаци и аз ще ги обожавам всичките. Ти знаеш защо, нали?

Тя се намръщи.

– Защо?

– Защото те обичам и с риск да изглеждам малко самонадеян – добави той със самодоволна усмивка, – знам, че и ти ме обичаш. А това означава, че всички деца, които ще създадем, независимо дали са по едно или две наведнъж, са плод на любовта ни и ще бъдат обичани и обси-пани с нежни грижи. Аз ще ги обичам всичките, глупаво мое момиче. Никога не се съмнявай в това.

Тя отпусна с въздишка глава на гърдите му.

– Наистина се държах доста глупаво, нали?

– Като се има предвид къде ми се наложи да спя напоследък – сухо отвърна Джеймс, – ако нямаш нищо против, ще се въздържа от отговор на този въпрос.

Тя го целуна виновно по шията.

– Наистина съжалявам за това.

– И би трябвало.

Снизходителният му тон я подтикна да добави:

– Споменавала ли съм ти, че преди четири поколения в семейството ни е имало тризнаци?

– Знам, че очакваш да чуеш още едно „Мили Боже, Джорджи, ние няма да имаме, чу ли?“ , но ще те разочаровам. А сега, ако не мислех, че се опитваш да ми отскубнеш крака...

Младата жена се изкиска, което малко или много бе потвърждение за намерението ѝ.

– Ейми довърши ли с четенето на дневника? – попита внезапно Джорджи, тъй като тази вечер се бе качила по-рано в стаята си.

– Да. Нашата баба ни е направила удивителен подарък. Предпочитам да мисля, че това просто е било едно невероятно добро предположение от нейна страна, но кой би могъл да бъде сигурен.

– Господи, изглежда съм изпуснала доста, нали?

Джеймс кимна.

– Сигурен съм, че ще искаш да го прочетеш докрай, ако успееш да го измъкнеш от Джейсън. Имам чувството, че той ще иска първо да го прочете на един друг човек.

– На Моли?

– Значи и ти си забелязала? – засмя се Джеймс.

– Че той омеква винаги, когато тя е наблизо? Кой би могъл да не го забележи?

– Повечето от нас – сухо отвърна съпругът ѝ.

29.

– Свършихте ли с четенето тази вечер? – попита Моли, когато Джейсън си легна до нея.

– Извини ме, събудих ли те?

Тя се прозина и се сгуши по-близо до него.

– Не. Липсваше ми през последните нощи и затова се опитах да остана будна. Но не мисля, че щях да успея. Тъкмо се унасях.

Той се усмихна и я привлече към гърдите си. Не бе имал възможност да говори с нея, откакто отвориха Подаръка. Когато си лягаше през последните няколко нощи, тя вече бе заспала, а когато на сутринта се събуждаше, Моли вече бе станала. Тя винаги ставаше много рано. А с толкова много гости в къщата през деня бе невъзможно да останат само двамата, за да разменят по някоя и друга дума насаме.

Членовете на семейството му не биха обсъждали съдържанието на дневника пред слугите, за каквато всички смятаха Моли – с изключение на Дерек и съпругата му. Сега сред посветените бе и Джеймс, който знаеше истината за нея, че тя е майка на Дерек и единствената любов на Джейсън от повече от тридесет години. Затова Моли все още не знаеше нищо за написаното в дневника. Обаче за нея не бе тайна, че семейство бе прекарало по-голямата част от последните три дни в салона, за да слуша четенето на дневника. На няколко пъти бе надниквала в стаята и бе поклашала изненадано глава, че всички са все още там.

– Искам утре да си вземеш почивен ден и да го прочетеш – каза й Джейсън.

– Да си взема почивен ден? Не ставай глупав.

– За един ден ще се оправим и без теб, скъпа моя.

– Няма.

– Моли.

– О, добре – промърмори жената. – Бих могла да почакам и да го прочета след празниците, когато къщата няма да е толкова пълна, но признавам, че любопитството ме гризе. Още повече когато през целия ми живот дневникът е бил у мен, а аз никога не съм знаела какво представлява.

Той рязко се надигна и седна в леглото.

– През по-голямата част от живота ти? Кога го намери? И къде?

– Ами, и го намерих, и не съм. Искам да кажа, че ми го дадоха,

когато бях още дете, на четири или пет години, не си спомням точно. Казаха ми какво да правя с него и кога да го дам, но не и какво представлява. И трябва да си призная, Джейсън, че това бе толкова отдавна, че съм го прибрала при някои стари свои вещи и напълно бях забравила за него.

– Но най-накрая си спомни?

– Е, не беше съвсем така. Това бе най-странното нещо, как го намерих отново – призна си тя.

– Какво искаш да кажеш?

Моли се намръщи, припомняйки си.

– Това беше, когато за пръв път се качих на тавана, за да извадя коледната украса. През целия ден имаше слънце и в помещението бе задушно и топло, затова отворих един от прозорците, за да се проветри. Щеше да влезе малко студен въздух, макар че навън нямаше вятър, а и да имаше, едва ли щеше да нахлуе само през един малък прозорец – или поне така си помислих. Въпреки това, когато се запътих към вратата с последната кутия, в стаята изведнъж нахлу силна вихрушка и събори всички неща.

– Сигурно си оставила вратата отворена и е станало течение.

– Не беше течение, Джейсън, а много силен вятър. Не знам откъде се взе, след като през целия ден времето бе тихо и нямаше никакъв вятър. А и вратата бе затворена и тъкмо затова всичко ми се стори толкова странно, поне по-късно, когато се замислих. В първия миг не мислех за нищо друго, освен да вдигна нещата, които бяха паднали. Тогава се натъкнах на един сгънат ориенталски параван, който бе паднал върху купчина картини, някои от които се бяха измъкнали от рамките си, и аз забелязах старите си вещи. Все още не си спомнях за дневника и едва ли щях да си дам труда да погледна в онзи стар мой сандък, ако...

Бръчката между веждите на Моли се задълбочи. Джейсън леко я разтърси, за да я накара да продължи.

– Ако какво? – напрегнато попита той.

– Ами, ако вятърът не се бе извил отново и не бе разлюлял капака на сандъка. Кълна се, изглеждаше така, сякаш се опитва да го отвори. Това наистина бе най-странното нещо. Усетих как по гърба ми полазиха студени тръпки, не ме е срам да си го призная. И тогава си спомних за онова старо кожено нещо, увито в парче кадифе, което бях сложила в сандъка си много преди да дойда да работя в Хавърстон – и че ми бе поръчано да го дам на семейството ти като подарък. Странно, но в мига, в който отворих капака на сандъка, и вятърът ненадейно стихна.

Джейсън внезапно се засмя.

– Сякаш чувам какво щеше да каже Ейми, ако беше там. Щеше да настоява, че това е бил призракът на моята баба или може би този на нейната баба, който е искал да се увери, че най-последният дневникът ще бъде даден на тези, за които е бил предназначен. Мили Боже, никога не й казвай за онзи вятър, Моли. Тя наистина ще си помисли, че това старо място е обитавано от духове.

– Глупости. Това беше просто вятър, вероятно предизвикан от горещината в стаята.

– Да, очевидно, но моята племенница е малко странна и затова е по-добре да запазим в тайна истината за откриването на дневника, съгласна ли си?

– Щом настояваш.

– А сега ми кажи кой ти го е дал преди толкова много години. Ти не си достатъчно възрастна, за да си познавала баба ми.

– Не, но моята баба я е познавала. И когато отново го намерих, аз си припомних какво ми каза тя, когато ми даде дневника. Знаеш ли, тя е била лична камериерка на Ана Малори.

Той ѝ се усмихна.

– Е, как бих могъл да го знам, след като никога досега не си го споменавала?

Моли се изчерви.

– Е, и за това съм забравила. Но си спомням много за баба си, защото съм била много малка, когато съм я познавала, а тя умря скоро след като ми даде дневника. А майка ми никога не бе работила в Хавърстон, така че никога не е имала вземане-даване със семейство Малори и не е имала причини да ги споменава. Затова толкова лесно съм забравила за цялата история. Освен това минаха почти десет години, преди да дойда да работя тук, и дори и тогава не си спомних.

– Значи Ана Малори го е дала на баба ти, за да го предаде на потомците ѝ?

– Не, дала ѝ го е, за да го даде на мен. Нека ти разкажа какво ми каза баба ми и тогава може би ще разбереш. На времето аз със сигурност не съм разбрала нищо и все още не разбирам, но сега ще ти предам думите ѝ, поне това, което си спомням. Моята баба вече е била лична камериерка на лейди Малори, когато един ден тя я повикала, поканила я да седне и да пие чай с нея и ѝ казала, че двете ще станат най-добрите приятелки. Баба ми е казвала, че лейди Малори често говорела странни неща, а през онзи ден изрекла едно от тях. „Искам да знаеш, че ние ще

се сродим. Няма да стане скоро и ние няма да сме живи да го дочакаме, но то ще случи и ти ще помогнеш това да стане, като дадеш на внучката си този пакет“

– Дневникът?

Моли кимна.

– След това лейди Малори ѝ дала съвсем точни наставления какво да прави. Моята баба ми призна, че тогава си помислила, че дамата е малко шантава. В крайна сметка по онова време тя дори още нямала внучка. Но лейди Малори ѝ казала да даде дневника на внучката си – на мен; аз съм единствената ѝ внучка – и аз трябваше да предам дневника за Коледа, в първата четвърт на новия век. Не на някой отделен член на семейство Малори, а на всички. А понеже бил подарък, трябвало да изглежда като такъв. Това било всичко, което поръчала лейди Малори. Не, почакай, имаше още нещо. Относно времето, когато да се даде подаръкът. Тя казала: „Имам чувството, че ще бъде от голяма полза.“

Джейсън се усмихна бавно и мислено благодари.

– Удивително – промълви на глас.

– Значи разбираш всичко?

– Да, и ти също ще разбереш, след като го прочетеш. Но защо не остави бележка, за да знаем поне от кого е подаръкът и за кого е предназначен? Това, че не знаехме, го превърна в истинска загадка и затова по-младите не можах да дочакат до Коледа, за да го отворят.

– Защото той беше за всички вас – отвърна Моли и после се засмя. – Освен това, ако се окажеше, че не е нищо важно, никой нямаше да узнае, че аз съм го сложила там.

– О, много е важен, скъпа, дори нещо повече – той е изключително ценен за цялото семейство. Очаквам с нетърпение какво ще кажеш, след като го прочетеш.

Тя го изгледа подозрително.

– Защо имам чувството, че никак няма да ми хареса това, което ще прочита в дневника?

– Може би защото си толкова упорита и твърдоглава относно някои неща.

– Е, сега вече наистина сериозно ме разтревожи, Джейсън Малори – промърмори икономката.

– Не се тревожи, любима. Ще се случат само добри неща, обещавам ти.

– Да, но за кого ще бъдат добри?

30.

Коледната сутрин в Хавърстон бе светла и студена, но в салона, където се бяха събрали повечето членове на семейството, бе много уютно и топло, а в камината прашеше буен огън. Джеръми бе запалил малките свещички, които украсяваха коледното дърво. Децата гледаха като омагьосани трепкащите пламъци, а стаята бе изпълнена със сладкия аромат на свещичките.

Последни се появиха Джеймс, Джорджина и трите им по-малки деца. Джек тутакси изтича към по-големия си брат, Джеръми, когото обожаваше, и получи обичайната прегръдка и закачливо гъделичкане. Сетне, както обикновено, се запъти право към Джуди, без да обръща внимание на останалите си роднини, макар че щеше да отиде и да ги поздрави по-късно, когато свърши с размяната на сутрешните клюки с приятелката си.

Антъни, който никога не пропускаше сгодния момент, се обърна към брат си:

– Е, след като най-послед отново намери леглото си, изглежда ти е било доста трудно да станеш от него, а?

Предишният ден Антъни бе основната мишена за подигравките на брат си. Затова, когато видя, че тази сутрин Джеймс е в подчертано добро разположение на духа, той не можа да устои да го подразни:

– Какво? Да смятам ли, че вече не си в настроение да насиняваш очи?

– Забрави за цялата история, хлапе – изсумтя брат му.

Ала това никога не бе имало успех, не и с Антъни.

– Значи Джорджи ти е простила, така ли?

– Джорджи ще има друго бебе или бебета, както може да се окаже – ухили се Джеймс.

– Е, това се казва чудесен коледен подарък! Поздравявам те, старче!

Но сега не Джеймс бе този, който отвърна на шеговития въпрос на Антъни, а собствената му съпруга, която изрече с очарователния си шотландски гърлен акцент:

– Забрави за цялата история, скъпи, или ще има да се чудиш къде е отишло твоето легло.

При което Джеймс избухна в смях, а Джорджина рече:

– Не беше толкова забавно. Забележи, че на брат ти никак не му е до смях.

– Разбира се, че не му е, любима, и тъкмо това е най-забавното.

Антъни измърмори нещо под нос, изгледа с отвращение Джеймс и се наведе, за да прошепне нещо на съпругата си, което я накара да се усмихне. Очевидно никой не можеше да устои на този очарователен негодник.

Не след дълго децата се настаняха на килима пред дървото и започнаха с отварянето на подаръците. Джуди забеляза, че Подаръкът не е на високата масичка и отиде да попита Ейми къде е. Двете с Джек не бяха идвали в салона през последните дни, заети с други по-интересни неща.

– Значи беше само някаква книга? – попита Джуди, след като Ейми отговори на първия ѝ въпрос.

Момиченцето бе искрено разочаровано, че това, което толкова силно бе възбудило любопитството на двете им с Джек, всъщност съвсем не се е оказало толкова интересно за нея.

– Не е обикновена книга, любов моя. Тя описва историята за нашите прапрародители, как са се срещнали, как им е отнело известно време, за да осъзнаят, че са създадени един за друг. Сигурна съм, че някой ден ще искаш да я прочетеш.

Джуди не изглеждаше никак впечатлена и вниманието ѝ тутакси бе привлечено от друго, когато Джек отвори следващия си подарък. Но неколцина от възрастните, които бяха наблизко и чуха въпросите ѝ, си спомниха за прародителите си и направиха някои коментари.

– Питам се дали той някога е харесал това място, имайки предвид колко го е мразел в началото – отбеляза Травис.

– Разбира се, че го е харесал, след като и тя е била тук с него – отвърна брат му. – Целият свят става различен, когато има с кого да споделиш живота си.

– Намирам за забележително, че той се е съгласил сам да ремонтира и освежи това място – обади се Антъни. – Проклет да съм, ако някога взема чук в ръка.

– Няма ли? – многозначително попита съпругата му.

– Е... може би – ухили се Антъни. – Чудесно нещо, много полезно и вдъхновяващо, особено като се имат предвид прекрасните резултати, които могат да се постигнат с него.

Розлин завъртя очи, но Дерек се засмя и рече:

– Всички трябва да признаете, че те наистина са свършили отлична работа с това място. Хавърстон е доста голяма къща, но въпреки това е

уютна и приятна.

– Само защото е била твоят дом – изтъкна съпругата му. – За тези, които не са израснали тук, тя повече прилича на кралски дворец.

– Тъкмо това си мислех и аз – съгласи се Джорджина.

– Мнението на американците не се брои, Джорджи – сухо каза на съпругата си Джеймс. – В крайна сметка всички много добре знаем, че в онези твои примитивни щати никъде не може да се види такава грандиозна къща. Там все още са истински диваци.

Антъни се засмя и кимна към другия край на стаята, където Уорън бе седнал на пода пред коледното дърво с близнаците на колене, увлечен в отварянето на подаръците.

– Последните ти думи отидоха на вятъра, старче. Онзи янки нищо не чу.

– Но този янки чу – рече Джорджина и смушка силно Джеймс в ребрата, за да му покаже колко оценява обидните му забележки за родината ѝ.

Той изръмжа, но се извърна към Антъни.

– Бъди добро момче и ми напомни по-късно да ги повтори, когато ще е достатъчно близо, за да ги чуе.

– Можеш да разчиташ на това – отвърна Антъни.

Винаги когато се отнасяше до съпрузите на племенниците им, двамата се обединяваха срещу общия „враг“ и мигом забравяха за безмилостните си нападки един към друг.

Приблужи се Реджи, която раздаде няколко подаръка, а единия пусна в скута на Джеймс. Беше от Уорън.

– Виж дали това няма да те накара поне днес, за разнообразие, да се държиш приятелски – рече тя.

Той повдигна въпросително вежди към племенницата си, отвори пакета и се засмя.

– Едва ли, момичето ми – каза, оглеждайки малката бронзова карикатура на един английски монарх с подчертано глупава физиономия. – Макар че не бих могъл да искам по-хубав подарък.

След като това бе подарък, предназначен да предизвиква, Джеймс не би могъл да не бъде очарован от него. Уорън бе предпочитаният му съперник за словесен двубой, следван от съпруга на Реджи.

– Какъв ужас! – завъртя очи Реджи. Макар че би трябвало да изпитвам облекчение. Поне моят Никълъс ще бъде пощаден, след като вече си имаш любима мишена за деня.

– Не разчитай много на това, мила моя – ухили се чичо ѝ. – Не бих

искал той да се чувства пренебрегнат само защото е Коледа.

В този миг на вратата се появи Моли. Джейсън не бе говорил с нея, откакто тя бе започнала да чете дневника. Беше го свършила миналата нощ, дълго след като той си бе легнал. Сега той приближи към нея с надежда в очите, чиято причина ѝ бе отлично известна.

Но след като застана пред нея, господарят на Хавърстон вдигна поглед към горната рамка на вратата. Тя проследи погледа му и видя имела, който, както всяка година, висеше над главите им. Преди дори да ѝ хрумне, че той може да направи нещо толкова необичайно, като да я целуне, когато цялото му семейство бе в стаята и ги наблюдаваше, Джейсън наистина я целуна, при това доста страстно.

Миг по-късно той се отдръпна и попита:

– Нужно ли е отново да задавам въпроса си?

Тя се усмихна, разбрала чудесно за кой въпрос става дума.

– Не, не е нужно – прошепна жената, за да не ги чуят. – И този път отговорът ми е „да“, но при едно условие.

– Което е?

– Ще се омъжа за теб, Джейсън, ако се съ согласиш да не казваш на никого за това, с изключение на близките си, разбира се.

– Моли... – започна с въздишка той.

– Не, чуй ме. Знам, че не това си се надявал да чуеш, след като прочета дневника на баба ти и дядо ти. Но за тях нещата са били различни. Тя е била непозната в този край. Хората тук и в Харвес не са я познавали през по-голямата част от живота си. За баба ти и дядо ти е било лесно да не обръщат внимание на хорското любопитство или да пресекат всякакви слухове, така че никой да не узнае истината. Ала ти не можеш да отречеш, че те не са признали истината и само малцина са я знаели – освен това нейният баща е бил руски благородник, нищо, че майка ѝ е била циганка.

Той завъртя очи.

– Продължавай, Моли.

– Знаеш, че аз не мога да кажа същото, Джейсън. И аз продължавам да не желая да бъда причината за скандал в семейството ти, което в миналото е познало не един. Ако не можеш да се съ согласиш да пазиш брака ни в тайна, ще трябва да продължим както досега.

– В такъв случай предполагам, че ще трябва да се съглася с условията ти.

Тя го изгледа подозрително. Очакваше, че той ще се противопостави много по-разгорещено.

– Не се съгласяваш сега с надеждата, че след като се оженим, ще промениш решението си, нали?

Джейсън се престори на засегнат.

– Нима не ми вярваш?

– Познавам те добре, Джейсън Малори – сгълча го Моли. – Ти ще направиш или ще кажеш всичко, само и само да постигнеш целта си.

Той се ухили.

– В такъв случай би трябвало да знаеш, че никога не бих направил нещо, с което да те ядосам.

– Не, освен ако не си мислиш, че ще можеш да ме умилостивиш. Нужно ли е да ти напомням, че за мен обещанието ти е равносилно на клетва?

– Нужно ли е да ти напомням колко щастлив ме прави съгласието ти да станеш моя съпруга най-накрая?

– Сменяш темата, Джейсън.

– Нима си забелязала?

– Все още се разбираме едни друг – въздъхна Моли.

– О, така е, скъпа. – Усмивката му бе много нежна. – Винаги сме се разбирали.

Зад тях се разнесе кашлица, което им напомни, че не са сами. Дватамата се извърнаха едновременно и видяха, че всички в салона са вперили погледи в тях. По лицето на Моли плътна червенина. Джейсън се усмихваше широко и побърза да им обясни.

– Позволете ми да ви съобща – рече той и взе ръката на Моли. – Моли ми направи най-прекрасният коледен подарък, като се съгласи да се омъжи за мен.

След тези думи всички заговориха в един глас.

– Крайно време беше – отбеляза Джеймс.

– Напълно съм съгласен! – радостно извика Дерек и се спусна да прегърне родителите си.

– Жалко, че не го решихте по-рано – заяви с усмивка Реджи. – Днес можем да имаме коледна сватба.

– А кой казва, че не можем да имаме? – попита Джеймс. – Знам, че по-големият ни брат още преди години се е сдобил със специално разрешение за брак. И доколкото го познавам, той няма да даде възможност на Моли да промени решението си.

– Мили Боже! Значи тази история е отдавна?

Никълъс се усмихна на съпругата си.

– Погледни Дерек и Моли, както са застанали един до друг, скъпа.

Това ще даде отговор на въпроса ти.

Реджи го послуша и възкликна:

– О, Боже! Мисля, че чичо Джеймс е прав.

Ейми се изкиска.

– Така е. Разбира се, аз го знам по-отдавна, защото веднъж ги хванах да се целуват. Просто тогава не знаех, че едни ден ще се стигне до всичко това.

– И като си помисля, че никога не ми е минавало през ума да ги сватосам един за друг – въздъхна Реджи.

Джеймс се засмя на племенницата си.

– И как би могла, след като двамата се обичат още преди ти да си била родена?

– Осъзнавам го, но ти сам го каза, чичо Джеймс. Тези двамата доста дълго са протакали женитбата си, а ако се бях намесила, щях да ускоря нещата.

При тези думи Антъни избухна в смях.

– Не мисля, че в този случай би постигнала успех, скъпа. Всъщност, като се замисля, струва ми се, че всичко се дължи на Подаръка.

– Чак сега ли го разбра, скъпо момче? – сухо попита Джеймс.

Антъни повдигна вежди, но преди да успее му възрази, се разнесе гласът на Шарлот:

– Една коледна сватба, колко чудесно! Предполагам, че ще се разплача.

– Сватбите винаги те карат да плачеш, скъпа моя – каза Едуард и нежно я потупа по ръката.

Това бе първата забележка от страна на Едуард и същевременно нещо, което Джейсън най-малко очакваше от него. Преди години именно Едуард бе най-яръстният противник на развода му.

– Няма ли да кажеш нещо за неизбежния скандал, Едуард? – попита Джейсън.

Брат му се смути и призна:

– Преживяхме всички предишни скандали, избухнали в това семейство. Предполагам, че ще преживеем и този.

После се усмихна.

– Освен това причината, поради която се жениш, е напълно правилна и аз не бих могъл да бъда по-щастлив за теб.

– Няма да има скандал – заяви Реджи. – Нима толкова бързо забравихте за Подаръка? Не виждам защо да не последваме примера на онези стари приятелки на сър Уилям Томпсън. В крайна сметка слуховете са

удивително нещо. Ако плъзнат противоположни слухове, ще бъде невъзможно да се разбере каква е истината. И всеки ще повярва в това, което му харесва.

Но Моли поклати глава.

– При мен нещата не са същите, както при вашата прапрабаба. Хората тук са познавали баща ми.

– Да, но познавали ли са баща му, или неговия баща? Както всички знаем, Моли, ти би могла да имаш един или два лорда в родословното си дърво. Преди век или два вече рядко е имало семейство, в което да е нямало някой и друг незаконороден.

Последните думи накараха Дерек да се засмее и той се извърна към майка си.

– Знаеш, че щом веднъж на Реджи ѝ хрумне някаква идея, тя много рядко се отказва. Остави я да се позабавлява, като разпространява различни слухове. И без това ще го направи, особено след успеха ѝ в случая с Келси.

Моли въздъхна тъжно. Единственото ѝ условие за тази сватба никой извън семейството да не знае май нямаше да се изпълни. Джебейсът отгатна мислите ѝ, привлече я към себе си и прошепна в ухото ѝ:

– Спомняш ли си какво е казал моят дядо Кристофър по въпроса?

Тя го погледна изненадано, но сетне се усмихна.

– Да, разбрах какво имаш предвид.

– Чудесно. И надявам се си забелязала, че никой от семейството ми не възрази.

Това напомняне му спечели едно мушване в ребрата.

– Не е позволено да го натякваш. Освен това те не възразиха, защото те обичат и искат да бъдеш щастлив.

– Не, не възразиха, защото ти винаги си била част от семейството, Моли. Сега просто ще го узаконим – крайно време беше!

КРАЙ

© 1998 Джоана Линдзи

Johanna Lindsey
The Present, 1998

Сканиране: ?

Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2008

Редакция: belleamie, maskaga, 2008

Издание: ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9733>]